

Korrigert og autooversatt til no og dk fra den eng.versjonen av boka som ligger online på books.google på linken [her](#) Noen ordfeil kan forekomme. ([introvideo på engelsk](#))

"JEG DØDE I SLAGET VED SOMME....."

(boken SYV TRINN TIL EVIGHETEN mottatt av
Stephen Turoff)

[intro i powerpoint](#)

Dette var de første oppsiktsvekkende ord som den clairvoyante forfatter Stephen Turoff hørte fra James Legge - en soldat fra første verdenskrig. Over de neste to år kommuniserte Stephen Turoff med denne soldat - og sammen skapte de boken SYV TRINN TIL EVIGHETEN. Denne forteller meget levende om den unge soldatens død som 20 åring og hans liv i de åndelige eller "finstofflige plan". Boken er skrevet for å dele den viten at vi alle er evige vesener - at det ikke er noen bevissthets-utslettelse ved døden. Boken beskriver meget levende overgangen til det neste plan, og den forvirring som kan herske i denne ettersom man ikke forstår man er "død".

Forord

Som medium har jeg vært så privilegert å ha atskillige møter med dem som oppholder seg i det astrale. (den astrale verden) Disse sjeler har lært meg, i alle dette ords betydninger om deres opplevelser på de forskjellige plan etter døden.

Når en sjel forlater kroppen, går den først inn i en dyp søvnliggende tilstand og våkner deretter opp på det plan i den astrale verden som passer til denne sjel. Jeg blir ofte bedt om å utdype ordet "plan", og det svar som kommer tettest på er at det er en "vibrasjons-tilstand". Lydbølger, ultrafiolette stråler fra solen og stråler fra en elektrisk lampe, er for eksempel alle usynlige, de kan trenge gjennom hverandre, og allikevel påvirker eller forstyrrer de ikke hverandre. Slik er det også med de forskjellige plan i den astrale verden.

På hvert plan befinner det seg sjeler, som i overensstemmelse med deres spirituelle utvikling, passer til å leve og fungere nettopp der: *"I min Faders hus er det mange boliger."*

Nylig holdt jeg et foredrag på Remembrance Day - minnedagen for verdenskrigens falne - og mens jeg sto og overveide en innfallsvinkel, ble jeg oppmerksom på en ung mann som jeg kunne se helt tydelig med mitt mediale syn. Jeg åpnet meg for det som han fortalte meg om sin død i krigen 1914-18. *"Mitt navn er James. Jim blant venner"* begynte han og fortsatte med å fortelle om sine opplevelser etter sin død i en aller av tyve år.

På hjemreisen kunne jeg stadig merke ham, og da jeg vel hjemme satte meg i min lenestol for å samle mine tanker, nærmet han seg igjen. Vi pratet litt om løst og fast, og jeg takket ham for hans hjelp under foredraget. Vi utvekslet enda et par vittigheter! I løpet av de neste få dager kom jeg til å kjenne denne tiltalende sjel ganske godt. Vi var virkelig på bølgelengde.

En dag spurte han om jeg ville overveie å skrive en bok om hans liv - ikke det korte tragiske liv på vårt plan, men om de plan han hadde beveget seg gjennom siden sin død. "Her har du valgt den feilaktige person," var mitt umiddelbare svar. Men etter en del overtalelser fra Jim, og min insistering på at han skulle hjelpe meg, innvilget jeg imidlertid i å ta denne utfordring opp. Jeg var ikke helt klar over - og det var kanskje også ok - hvor stor en oppgave det ville bli. Men jeg er glad for at jeg kastet meg ut i det, for som Jim påpekte - jeg hjalp ham, samtidig med å jeg selv lærte mye.

Jeg satte av en viss tid hver dag, og ved omhyggelig arbeide tok boken form. Jeg bad om veiledning før hver seanse begynte, og så nærmet Jim seg. Jeg fornemmet at han klappet meg på skulderen, og hørte hans spesielle hilsen: "Er du klar?"

Det er noe uoverensstemmelser i teksten, og språkbruken i boken er enkel - det skyldes den

måte Jim kommuniserte på. Han plasserte bildene i mitt sinn og overlot til meg å fortolke dem.

Det som følger, er den nøyaktige beretning om Jims overgang fra vårt jordiske plan og hans opplevelser i livet etter døden. Jeg har mange ganger stilt spørsmålsteget ved om det var bra at jeg ble forfatter til denne beretning! Noen avsnitt er som uslepte diamanter, lik som Jim selv, litt rå. Andre avsnitt er mer som perler, visdomsperler, fra de veiledere og lærere som hjalp ham. Han oppdaget hurtig at han hadde mye å lære.

Jeg har gjort mitt beste for å kjede disse uslepte diamanter og perler, disse edelstener, sammen - og jeg håper inderlig at deres skjønnhet og sannhet vil oppløfte ditt liv, som de har oppløftet mitt.

S. TUROFF

Kap.1

"Det var i august 1914. Jeg var nettopp fylt atten år, da krigen brøt ut. Som de fleste unge mennesker var jeg ivrig etter å gå inn i hæren, og jeg var så heldig å bli godkjent - eller det mente jeg i hvert fall på det tidspunkt. Jeg hadde ingen anelse om at jeg ikke ville komme hjem igjen.

I november det år forlot jeg mitt hjem, hvor jeg hadde fått en kjærlig oppvekst, og kom til militærleiren ved Caterham. Det var temmelig hardt, for jeg savnet bekvemmelighetene der hjemme, og det etterår skulle vise seg å bli et av de våteste jeg noensinne hadde opplevd. Vi overnattet i primitive militærtelt og hadde kun et stykke presenning og et par tepper hver.

Oppførelsen av trebrakker til vinteren var nettopp blitt påbegynt. Vi var innkvartert i bivakker og sov på jorden til langt ut på høsten.

Vi fikk nye ordrer som betydde at vi skulle flyttes til brakkene ved Chelsea. Den oppmuntrende nyhet ga oss noe at feire, for det betydde at vi ble innkvartert under bedre forhold. Etter å ha avsluttet grunnutdannelsen ble vårt regiment sendt til utlandet, hvor vi fikk bruk for det vi hadde lært.

I det etterfølgende år unnslopp jeg heldig mange ganger, men mistet en hel del nære venner på slagmarken, før skjebnen slo endelig til. I året 1916 rant min tid hurtig ut. Jeg ble sendt frem til skyttergravene. Tyskerne beskjøt oss med artilleri. Vi ventet på angrepet, som vi viste ville følge etter beskytningen. Det var heftige nærkamper, men vi slo dem tilbake med kun et mindre tap på vår side. Det hørtes at vi skulle gå til motangrep, før tyskerne kunne rekke å omgruppere.

Da mørket falt på var det stille på slagmarken, bortsett fra noen få granater der detonert og opplyste nattehimmelen. Jeg holdt hodet nede, for tyskernes snikskytter skulle ikke bruke mye lys for å ramme deres mål. Plutselig lød fløyten, og det ble ropt: "fremad - gå på dem gutter!!"

Vi var fylt med kampånd, skapt av det enestående kameratskap som kun oppstår under den slags forhold. Dette var øyeblikket vi hadde ventet på. Med bajonettene påsatt stormet vi opp av skyttergravene. Men for tyskerne var det ikke noen overraskelse at vi kom for de kastet alt unntatt deres støvler imot oss.

Da vi rykket frem over ingenmannsland, ble jeg truffet i brystet av en granatsplint. I timer lå jeg på jorden og hadde fryktelige smerter. Morgengryet krøp inn over land, og jeg merket de endeløse rekker av menn som snublet over meg, etter hvert som de rykket frem.

På grunn av blodtapet besvimte jeg på et tidspunkt og kom først til meg selv igjen, da solen var i ferd med å gå ned. Alt var innhyllet i en overnaturlig tåke. Jeg bad om at en granat ville ramme meg og utfri meg av mine pinsler, for den ulidelige smerte var mer, enn jeg kunne bære.

Jeg besvimte igjen. Da jeg atter kom til meg selv, følte jeg meg omtåket, men hadde nesten ingen smerter, og jeg følte meg ikke lengre trett og svak. Jeg tok hånden opp til brystet for å avgjøre, hvor stor skade granatsplinten hadde forårsaket, og til min store overraskelse var det

ikke så mye som en flenge i min uniformsfrakk. Det var helt mørkt, og jeg trakk meg selv opp med stort besvær. Jeg kunne høre skuddene og skrikene omkring meg, selv om de lød fjernt. Etter en tid vennet jeg meg til mørket som minte om en tykk tåkedis, og inne i denne tåke så jeg mørke skygger som flagret frem og tilbake. Andre skygger lå stille. Jeg besluttet meg til å komme videre; jeg ville hverken tas til fange eller avskjæres fra mine kamerater.

Det som deretter skjedde, er vanskelig å forklare. Det var som en drøm, hvor man prøver å bevege seg, men ikke kan. Et. eller annet forhindret meg i å bevege meg mer enn et par skritt. Jeg følte meg frem og oppdaget at en snor hadde festet seg til meg på en eller annen mystisk måte. Jeg grep fatt i den og trakk, men kunne ikke få den løs. Jeg fulgte den med hendene, inntil jeg nådde det sted, hvor den sluttet som en utydelig mørk skikkelse. Det undret meg og gjorde meg urolig, ja redd. Jeg satte meg ned for å tenke tingene gjennom.

Med hånden under kinn forsøkte jeg på panikkens rand å finne ut av, hva jeg nå skulle gjøre. Plutselig hørte jeg stemmer tett på, og da jeg gjenkjente en av mine kamerater, kalte jeg på ham - men fikk intet svar. Med besvær kom jeg på benene og ropte: "Jeg er her!"

Stemmene ble tydeligere, og to skyggeaktige skikkelser nærmet seg.

"Pass på!" skrek jeg, da de gikk nettopp gjennom meg. De knelte ved den skyggeaktige masse, som jeg var fastgjort til, og syntes å gjøre et eller annet ved den. Jeg var noe rådvill og tenkte at det måtte være feberfantasier - men de hadde i det minste funnet meg. Plutselig hørte jeg en av skyggene sørgmodig si: "Han er vekk, Stakkars fyr, vi må heller ta ham med tilbake." Jeg undret meg over, hvem det var, de pratet om og til min store overraskelse, løftet de den skyggeaktige masse opp. Da de begynte å gå, ble jeg trukket med av denne mystiske snor. Jeg ropte til dem at de skulle stoppe: "For Guds skyld, hva er det dere gjør? Jeg kan se dere, jeg kan høre dere, hvorfor svarer dere ikke?" Men det var til ingen nytte. *(typisk nok forstår han enda ikke at han er død - og den mystiske snor han omtaler er den som i esoterisk litteratur omtales som "sølvsnoren" - den eteriske energikanal som forbinder den fysiske kroppen med den åndelige og denne fører livskraft til den fysiske kroppen under dens fysiske virke - til forbindelsen brytes ved "døden". r-ø -anm).*

Så veltet den ene skygges ord inn over meg: 'Han er vekk Stakkars fyr.' Jeg fortsatte med å si til meg selv: "Jeg kan umulig være død. Jeg kan høre og se, kanskje ikke særlig godt, men jeg kan se." Jeg håpet og ba om at de tok fell. De stoppet ved en lav bygning stadig bærende på skikkelsen, som jeg var fastgjort til.

En ny stemme pratet: "dere skal ikke komme her med ham, han har vært død en tid. Legg ham der bak sammen med de andre som skal begraves." Jeg kan svakt huske ordene fra begravelser- seremonien, - og så bare stillhet. Skyggene vendte seg for å gå, og for siste gang hørte jeg min venns stemme: "Han var en flink og grei fyr."

Stemmene døde gradvis bort i tåken, og jeg hørte ikke mer. Jeg lot mine hender glide langsomt ned over mitt ansikt og min kropp. Jeg hadde stadig en kropp, men de måtte jo ha begravd et eller annet. På det tidspunkt begynte det å gå opp for meg at jeg kanskje virkelig var død. Jeg var fryktelig forvirret og redd. Jeg undret meg over hva som i allverden nå ville skje. Hvis jeg var død, hvor var så himlene? I fortvilelse begynte jeg å hulke høylydt og utbrøt: "Kjære Gud, hjelp meg. Jeg vet godt at jeg aldri gikk i kirken, men jeg forsøkte da å være et godt menneske."

Merkelig nok endret min frykt seg til sinne. Hele min kropp begynte å dirre. Jeg ønsket desperat å komme fri av denne snor, og sinnet ga meg styrke til å gjøre noe med det. Jeg tok fatt i den og trakk. Det er ikke lett å beskrive hva jeg deretter følte. Det bredte seg en letthet i min kropp og sinn, og jeg følte meg klar for første gang, siden jeg var blitt truffet. Jeg var fri nå!

Jeg kikket rundt og stirret over mot det sted, hvor krigens skrik kom fra. Jeg kunne se mange skikkelser løpe og falle. Noen reiste seg, andre ble bare liggende. Jeg la især merke til én. Og mens jeg kikket, så jeg en fin tåke strømme ut av kroppen og forme seg til skikkelsen av en mann som svevde over den mørke masse. Noe forbløffet antok jeg at det var det samme som var skjedd med meg. Så kunne jeg se en skikkelse som hadde en tynn sølvsnor forbundet med skyggen under. Jeg fortsatte å iaktta hva som skjedde. Mannen begynte at røre på seg og

kjempe. Som jeg, var han tydeligvis ikke i stand til å forstå hva som skjedde. Jeg tenkte: 'Stakkars fyr, det minste jeg kan gjøre, er da å forsøke å hjelpe ham på en eller annen måte.'

Det tok ikke lang tid å nå bort til ham. Da jeg nærmet meg, hørte jeg han gråt, mens han kjempet. Jeg ropte: "ingen panikk! Jeg skal nok hjelpe deg." Samtidig tenkte jeg: 'Gudene må vite hvordan, for han er mye større enn meg.' Han fikk øye på meg og ropte: "Hjelp meg makker, hva er skjedd med meg?" "Jo, ser du, jeg tror vi er døde!" svarte jeg.

"Vær nå ikke dum i hodet," ropte han. "Hvordan kan jeg være det? Jeg taler jo med deg! Hvordan kan jeg så være død? Alle og enhver ved at når man er død, så er man død."

"Du, tenk deg nå litt om" sa jeg. "Kan du bevege deg vekk fra det sted hvor du står?" Plutselig krøp et uttrykk av redsel over hans ansikt. "Nei" svarte han, "det kan jeg ikke. Det er noe som holder meg fast. Jeg tror, det er en slags line."

Jeg la armene rundt om hans brystkasse. "Trekk. Dra nå!" ropte jeg. Med et gevaltig rykk kom han fri av den mørke skygge som lå på jorden. Han kom mye hurtigere fri av sin mørke skikkelse, enn jeg var fri av min. Jeg vet ikke hvordan eller hvorfor, men det gjorde han. Han var fri, og det var jeg også. *Slik startet vår reise inn i et nytt liv.*

"Mitt navn er James, men mine venner kaller meg Jim," sa jeg. Han svarte: "Jeg heter Bill, Bill Barnes. Men mine venner kaller meg Bjørnen." Et enkelt blick på hans kropp forklart hvorfor. Men på tross av hans størrelse, så jeg angsten i hans ansikt og forvirringen i hans øyne.

"La oss snakke," sa han. Vi begynte å gå, mens jeg forklarte hvordan jeg var kommet til dette sted, og hvordan jeg hadde sett hans ankomst. "Det er komplet latterlig. Jeg kan ikke være død!" sa Bill. "Jeg har kone og tre barn. Hva skal de gjøre uten meg?"

"Jeg vet ikke," sa jeg, "jeg vet det bare ikke. Men der må jo være en forklaring på alt det her." Vi fortsatte å gå.

"Som jeg ser det, kan vi ikke være de eneste som er døde. Der må være andre. Har du for resten lagt merke til at det her hverken er lyst eller mørkt, bare tåket? Jeg vet ikke om det er dag eller natt, eller hva klokken er. For slett ikke å snakke om hva som foregår."

Jorden under våre føtter var hård. Lydene fra krigen lød stadig fjernere. Vi gikk frem gjennom tåken. Jeg stoppet og vendte meg mot Bill. "Jeg tror vi er fart vill, og jeg vet ikke hvilken vei vi skal gå." Men Bill hørte ikke etter, han kikket i en annen retning. "Hva er det?" spurte jeg.

"*Det kommer lys bort imot oss,*" svarte Bill. "Kanskje er det hjelp." Langsamt ble det kraftigere, og jeg hørte stemmer inne i lyset. "Kan du høre det, Bill?" hvisket jeg. "Ja, jeg kan. Det er mennesker bak lyset. Se - det er mange mennesker. Kanskje kan de hjelpe."

Jeg ropte: "Hallo der! Kan dere se oss?" "Ja," lød svarte. En offiser trådte frem sammen med en mann som var kleddt i noen kledninger som jeg aldri før hadde sett. "God dag, hr. kaptein," sa jeg. "Kan De fortelle oss hva som er skjedd, og hvor vi er?" Offiseren svarte: "Alt vil bli forklart senere. Vi må først vekk herfra."

Vi fulgte etter kapteinen og den merkelige mann som bar på et lys. Underveis stoppet vi av og til for å få flere med som var i samme situasjon som oss. Etter hvert som vi fortsatte fremad, lettet tåken, og jorden ble bløtere under våre føtter. Scenariet begynte at endre seg; det kom trær til syne. Det var ingen sol, men det var varmt. Vi fortsatte, og jeg la merke til områder med stritt, grønn-brunt gress og noen delvis ødelagte bygninger, som jeg antok måtte stamme fra krigen.

Vi nærmet oss en stor brakke, hvor en gruppe unge soldater ventet nervøst ved inngangen. Jeg vendte meg mot Bill for å spørre hva han syntes om det her. Men han smilte. Jeg spurte: "Hva er det som er så morsomt?" Han svarte: "Jeg tenkte bare på om det er her, de utdeler harper og vinger. I så fall håper jeg at de er store nok til meg!"

"Nå skal du ikke narre deg selv, soldat!" svarte en stemme. Vi vendte oss, og der sto kapteinen. Han fortsatte: "Du har kanskje en idé om hva det er som er skjedd med deg, men la meg nettopp gjøre det helt klart - vi er alle sammen døde, i hvert fall fra den fysiske verden. Jeg har vært her et godt stykke tid og hjulpet mange mennesker som dere med å tilpasse seg deres nye hjem. Jeg vet dere har en masse spørsmål, som jeg forsikrer dere vil bli besvart. Nå vil jeg gjerne at dere alle sammen går inn i bygningen, hvor dere vil finne sitteplasser. Bare len dere tilbake og slapp av" Kapteinen gikk vekk sammen med mannen med lyset.

Vi kom inn i en stor, støy fylt sal med hundrevis av stoler med menn, men også noen få kvinner. Noen pratet, andre lo eller gråt. Noen satt helt stille og stirret bare frem for seg. Det var et podium forrest i salen. Jeg vendte meg mot Bill og sa: "Jeg håper vi her får svar på våre spørsmål."

Plutselig var det musikk i luften, og stillheten bredte seg i salen. Jeg kan ikke beskrive lyden, men den var fredfylt og beroligende. Jeg kunne se at frykten litt etter litt forsvant fra Bills ansikt. En forunderlig fred bredte seg til alle. Etter ti eller tyve minutter stoppet musikken.

En høy offisers stemme lød oppe fra podiet: "God dag, dere damer og herrer. Mitt navn er Marsh, og jeg vil gjerne forklare dere litt om stedet her. Dere har vel nå merket at det er skjedd et eller annet med dere. Dere har skiftet oppholdssted og har nå vel også erkjent at dette sted er helt virkelig."

"Dere er i mellomtilstanden mellom himmel og jord, kaldt det astrale plan, men la ikke deres sinn formørkes nettopp nå, for det er et sted hvor dere skal hvile og tilpasse dere de nye omstendigheter. Det blir som å gå på skole igjen. Dere har mye å lære her. Å overgå til dette plan har vært et sjokk for mange av dere, fordi dere har sett at livet fortsetter. Hva som kalles døden er simpelthen å skifte oppholdssted."

"Denne sal som dere er i, er én av mange som er blitt etablert på det lavere astrale plan for å hjelpe dem som dør i kamp. Her får dere hjelp til å akseptere denne overgangstilstand i deres liv. Dere undrer dere kanskje over fienden; - hvis dette skjer for meg, hva så med ham? Men Gud gjør ikke forskjell. Dere vil senere forstå at alle er hans barn."

"Når dere forlater stedet her, vil dere bli inndelt i grupper og innkvartert. Hver gruppe vil ha tilknyttet en person, som dere kan snakke med. Dere vil lære å bruke deres viljekraft, for det er individets vilje som blir kraftfull i dette liv. Jeg vil gjerne at dere kikker bak på stolene deres. Det står et nummer der som dere skal huske når dere forlater salen. Jeg vil henvende meg til dere igjen på et senere tidspunkt, men for nå vil jeg si farvel."

Vi fant vei til en utgang. Jeg kikket meg rundt for å finne Bill og fikk øye på ham rett bak meg. "Har du det bra, Bill?" spurte jeg. "Selvfølgelig, Jim. Hvilket nummer har du?" forhørte han seg. "Er det ikke merkelig, jeg har 1901?" svarte jeg. "Det stemmer med min aller. Først får vi et nummer, når vi går inn i hæren, og nå da vi er døde, får vi jammen et nytt."

Jeg ble avbrutt av et rop: "Alle med et nummer mellom 1900 og 1950, bes vennligst følge med meg." Jeg så opp og oppdaget at stemmen tilhørte en sersjant. Jeg bemerket til Bill: "Vi kan ikke engang slippe vekk fra dem her." "Du har rett," sa Bill, "men jeg tror heller vi må gå med ham." Vi gikk over noen marker og nærmet oss en stor brakke.

"Nå, gutter," sa sersjanten, "dere vil bli innkvartert her for en stund nå. Der nedenfor vil dere finne senger. Gjør dere det behagelig, jeg kommer snart tilbake." Sengene sto langs begge sider av rommet, og jeg gikk bort imot en, mens Bill tok den ved siden av. Jeg vendte meg mot ham og sa: "Jeg tror jeg legger meg."

Jeg la meg på sengen og begynte å slappe av, mens jeg tenkte over de siste få timer. Og det fikk meg til å tenke lengre tilbake:

'Skulle likt å vite om min mor vet at jeg er død. Hun blir knust når hun hører det. Hun ville ikke at jeg gikk inn i hæren, men jeg ville ikke høre. Åh, mor - slikt noe dumt! Hvis bare jeg hadde hørt etter, ville jeg ikke være her nå. Jeg kan ikke engang fortelle deg at jeg er i live og dog død.' Jeg kunne merke at jeg var i ferd med å bli ganske nedtrykt, da jeg hørte sersjantens stemme. Man skulle tro, han hadde lest mine tanker.

"Hør gutter," sa han, "kan jeg få deres oppmerksomhet? Dere har mye å lære, og jo hurtigere dere kommer i gang, jo bedre. Det første dere kommer til å savne er deres kjære. Det vil ta litt tid å komme over savnet, men med vår hjelp og deres selvkontroll vil dere lære å beherske disse følelser. Jeg vil forlate dere nå, så dere kan hvile, men jeg vil være tilbake i løpet av noen få timer." Med disse ord gikk sersjanten.

Jeg var trett, så jeg la meg ned på sengen og falt i søvn. (når man sover på astralplanet overføres bevisstheten til det høyere astrale- eller det mentale legemet). Jeg våknet igjen av sersjantens stemme: "Våkn opp alle sammen. Nå står vi opp. Kom så i gang! Hele banden ut av sengene." Jeg følte meg forfrisket og rolig etter å ha sovet. Da jeg reiste meg fra sengen, gikk det opp for meg at jeg stadig hadde det samme tøy på som da jeg ankom, men merkelig nok

lukket hverken det eller jeg.

Bill ropte: "Går det bra, Jim?" Jeg så over på ham: "Ja, makker. Jeg har det fint, men jeg spekulerer på hva som nå venter oss. Hvordan har du det?" "Ikke så verst," svarte han. "Det tok meg litt tid å falle i søvn, men jeg har det utrolig godt i betraktning av at jeg er død."

Jeg kan huske jeg sa at han var noe av en spøkefugl. I det samme ropte sersjanten: "La oss nå komme utenfor, to og to på rekke. Det passer ikke å la lærerne vente." "På'n igjen," tenkte jeg, mens vi marsjerte avsted.

Jeg kunne ikke unngå å bemerke det engstelige uttrykk i alles ansikter, mens vi nærmet oss en kirkelig bygning. Vi gikk innenfor og satte oss. Foran oss var det et alter, et bord og to stoler. Vi kom ikke til å vente lenge, før kapteinen sa: "God-dag, dere herrer. Hvis dere skulle ha glemt mitt navn, så er det Marsh - Kaptein Marsh. Jeg skal ikke selv tale, men vil overlate ordet til en som har vært i denne verden en hel del lengre enn jeg. En som har utviklet seg til å leve på de høyere plan i den astrale verden. Det dere snart blir vitne til, vil komme som et sjokk for dere, men det er ganske naturlig her."

Alles blikk var rettet mot kapteinen, og alle undret seg over hva som nå skulle skje. Plutselig kom en virvlende tåke til syne ut av ingenting. Den begynte at forme seg til en manns skikkelse og flimret fra topp til tå, da den tok konkret form. Foran oss sto en mann, hvor det for et øyeblikk siden kun hadde vært det tomme rom. Jeg kikket rundt for å se hvordan folk reagerte. Jeg tror de var like så forbløffet som jeg. 'skulle likt å vite, hva de ellers kan finne på' tenkte jeg. "Dere herrer," sa kapteinen, "jeg overlater dere nå til læreren."

"Jeg har tydeligvis deres oppmerksomhet," sa læreren. "Jeg kan ikke forestille meg en bedre måte å få den på enn med en imponerende entré. Først vil jeg fortelle dere om deres nye omgivelser. Dere er på det fjerde av syv astrale plan. **Hvert plan atskiller seg fra de andre ved sin manifestasjon, tetthet og vibrasjonshastighet i sitt grunnleggende innerste vesen.** Deres fysiske kropp endrer seg på en måte som avgjør deres åndelige vekst, hvilket er hva en sjel alltid søker. Mange av dere utsulter bokstavelig talt deres sjeler og tillater for eksempel deres sinn å bli fullstendig opptatt og dominert av materialisme.

Sjelen oppfordres hele tiden til å se opp - ikke tilbake. Den må bære håp og kjærlighet ved deres livs ror. Det er ikke alltid lett. Selv med store anstrengelser lever dere ikke alltid opp til disse idealer, men å bestrebe seg på det, er alltid et skritt i den riktige retningen.

Mine kjære venner – dere som døde i krigen, og deres beviste sinn har skapt hat mot fienden, like som fienden har et hat imot dere. Men dere *er* deres tanker, og om disse tanker er fulle av hat, holder *det* deres utvikling tilbake. Deres egen verste fiende er dere selv, ikke de soldater dere sto overfor på slagmarken. **Det er på livets slagmark som en skal oppbygge sin karakter som fortsettelse til neste fase.**

Som det er nå, er dere blitt kastet inn i denne verden før tiden - som et eple som er blitt plukket før det var modent. For mange av dere er det nettopp dét som den er, denne utidige bortgang - en bitter smak. Så det er vårt ønske å hjelpe til ved modningen av deres individualitet, for at deres sjel kan utvikle seg. Søk ikke utenfor dere selv, for mange av svarene finnes *inne i* deres eget indre.

Nå vil jeg gjerne at dere konsentrerer dere om det jeg sier. Dere har fått vite at det er syv plan, og likeså har dere syv kropper. *En av disse var den fysiske kropp, som dere avla da dere forlot det jordiske plan.* Her på det fjerde astrale plan, er deres kropp i ferd med å lære å svinge i overensstemmelse med vibrasjonene her. De er finere og hurtigere enn dem på det jordiske plan. **Dette forklarer, hvorfor tingene her er nettopp like så håndgripelige og virkelige som på jorden.** Vi vil hjelpe dere med å tilpasse og avstemme dere etter vibrasjonene i deres nye omgivelser.

Dere er i andre fase av deres bevisste liv, og da det tredje og fjerde plan kun er litt finere enn det jordiske plan, bestreber vi oss på at dere beveger dere videre til det femte. Dette vil skje, når dere har forfinet deres mentale og følelsesmessige vibrasjoner. Jeg kommer fra det syvende plan, hvor stoff vibrerer hurtigere og er mer foredlet enn her. Dere undrer dere kanskje over hvordan det er mulig for meg å besøke deres plan.

Svarte er enkelt. Jeg har lært å nedsette mine vibrasjoner, så jeg kan arbeide på de lavere plan, og ved å bruke min tankekraft kan jeg nedsette dem nok til å materialisere meg her og tale

med dere. Godt, det må være nok som deres første forelesning. dere vil tenke tilbake på disse ord, når dere begynner å ta deres første leksjon opp til overveielse. Det er ikke behov av å ta notater her. Må Den Høyeste Ånd velsigne dere, inntil vi ses igjen."

Med disse ord begynte læreren å dematerialisere seg foran øynene på oss. Da han var vekk, tenkte jeg over hans merkelige forklaringer. Mange av dem virket som tatt ut av en eventyrbok. Jeg hadde så mye å lære og følte at jeg forstod så lite. Kapteinen reiste seg og spurte om det var noen spørsmål, og noen få rakte hånden i været.

Kapteinen pekte på en ung mann som reiste seg og sa: "Mitt navn er George Taylor. Er det en Gud, hr. kaptein?" Kapteinen svarte: "Ja, George. Det er en Gud, og vi vil senere fortelle dere om Gudskraften, *som er i alle ting.*"

Så pekte han på en som satt nede bak. Han reiste seg og sa:

"Mitt navn er Tom Richardson. Vil det være mulig for meg å se min kone og snakke med henne, hr. kaptein?" Jeg kunne med det samme merke bekymring i denne sjel. "Tom" sa kapteinen, "du har fått vite at du vil bli tildelt en særlig veileder som vil lære deg hvordan du kan kommunisere med alle dine kjære."

Tom ble stående og ropte: "Det er ikke nok, for jeg vil se henne nå." Han så ned, tok hendene opp foran ansiktet og gråt som et barn. "Det er nok, soldat," sa kapteinen. "Behersk deg." Jeg merket en sterk vilje i kapteinens stemme, men den var samtidig full av forståelse og medfølelse. Tom løftet hodet: "Unnskyld, hr. kaptein. Jeg vet ikke hva som gikk av meg."

Kapteinen sa: "Jeg forstår godt hvordan du har det. Vi går alle gjennom det på et eller annet tidspunkt. Men jeg kan forsikre deg at du vil få det bedre. Jeg etterlot to barn, den eldste var kun fem. Men jeg er i stand til å kommunisere med dem og min kone ved hjelp av et spiritielt bevisst menneske på jorden, et såkalt medium.

Deres veiledet vil medta denne informasjon i deres praktiske leksjoner for å hjelpe dere gjennom forskjellige stadier av anger, som de fleste av dere vil oppleve inn mellom. Jeg tror heller vi må stoppe nå, dere herrer. Hvis dere reiser dere og går utenfor, vil dere finne deres sersjant som venter på dere.

Etter vi var avtrådt, gikk vi tilbake til våre bosteder. Jeg la meg på sengen og prøvde å forstå alt det som var blitt sagt. Det foregikk så mye inne i mitt hode at jeg hurtig ble trett. Jeg lukket øynene og falt øyeblikkelig i en dyp søvn. Da jeg våknet, følte jeg meg mye sterkere; sterk på en måte som jeg aldri hadde opplevd før. 'Gud, hvor er det vidunderlig å være i live,' tenkte jeg.

Jeg lo høyt for meg selv: "Hva snakker jeg om? Jeg er jo død!" Og allikevel følte jeg meg mer levende enn noensinne før. Jeg gikk over til vinduet, kikket ut og tenkte på at det vist aldri ble mørkt her, for vi hadde stadig dagslys. Jeg gikk tilbake, satte meg på sengen og gjenkalte uten besvær hva læreren hadde sagt tidligere. Det var merkelig, for jeg hadde aldri hatt en god hukommelse. Jeg kikket over på Bill som stadig sov. Jeg lot ham hvile.

Etter å ha sittet en tid og kjedet meg, innså jeg plutselig at jeg ikke hadde sett annet enn den store sal. Det måtte da helt sikkert være mer her. Jeg gikk bort til døren og åpnet den forsiktig for ikke å forstyrre noen. Jeg fortsatte over mot kirken og brukte den som orienteringspunkt, så jeg ikke for vill. Mens jeg gikk, merket jeg en varme som strålte fra alle sider. Jeg så opp - tenkte at det måtte være solens stråler. Men solen sås ingen steder, og det var heller ingen skyer på himlen. Det hadde jeg ikke lagt merke til før, hvilket egentlig virket mye merkeligere nå - men igjen, hva var ikke merkelig på dette sted? Da jeg gikk videre, så jeg andre mennesker. Det var unge mennesker som gikk hånd i hånd; de hadde helt tydelig funnet hverandre, etter at de var kommet hit. De så virkelig glade ut!

Ved nærmere ettertanke kom jeg i tanke om at jeg aldri hadde hatt en fast kjæreste; men hva jeg ikke hadde prøvd, ville jeg heller ikke savne. Det var så vakker en dag. Jeg gikk bort til et buskas i nærheten. Da jeg nærmet meg, så jeg at trærne var meget smukke og ranke. Påskeliljer og klokkeblomster vokste mellom hverandre under trærne, de blomstret i gresset i et strålende crescendo av farger. Luften var fylt med den søteste duft av kaprifolier og lavendel.

Blomsterteppet foran meg var så innbydende at jeg satte meg med ryggen mot en trestamme og slappet av. Jeg la merke til at trærne sto i fullt flor og avspeilet min sinnsstemning. Jeg dagdrømte og var i ferd med å gli inn i søvnen, men ble avbrutt av en stemme.

Da jeg så meg omkring, ble jeg overrasket over å oppdage en østerlending som sto like bak meg. "Vær ikke redd," sa han, "jeg er her for å hjelpe deg. La meg presentere meg. Mitt navn er Chan, og jeg er blitt utpekt til å arbeide som din veileder. Selv om vi er av forskjellig race, vil det ikke være noen språkbarriere mellom oss."

Jeg kikket opp og ned på ham og beundret hans praktfulle tøy. Fargene var så klare at de virket levende. Jeg undret meg over, hvor han var fra. "Fra det sjette plan, hvor jeg bor, selvfølgelig," sa han.

"Hør, jeg sa slett ikke noe. Hvordan viste du, hva jeg tenkte?" "Jeg kan lese dine tanker," svarte han. "Det er ikke nødvendig å tale her. Du vil også med tiden lære å bruke dine høyere taleevner." "Men du taler da til meg nå?" forhørte jeg.

"Selvfølgelig gjør jeg det. Selv om jeg kan bruke mitt sinns kraft, betyr det ikke at jeg ønsker å miste evnen til å tale. Det er mye vi skal ha talt om, men la meg nettopp avslutte det vi er begynt på. Da du kom over til dette liv, medbrakte du din personlighet og alle dens erfaringer. En av disse erfaringer var evnen til å tale og kommunisere på jorden. Du vil ikke miste dine gamle erfaringer. Du kan ikke miste dem, for de er en del av din personlighet. Livet handler om å oppbygge sin personlighet, og erfaringer er personlighetens byggesteiner.

Kunne du forestille deg en kjærlig Gud ta et fireårig barn ut av barneværelset og sende det på universitetet? Barnet ville være fullstendig fortapt, fordi det ville være ute av stand til å forstå sine nye omgivelser. For å kunne forstå universitetsnivået er det nødvendig først å gå i barnehageklasse, grunnskole og gymnas. Så kommer det neste skritt automatisk, og ens søken etter lærdom går lett. Det er det samme for deg. Du kan ikke gå fra den fysiske død og direkte til det åndelige plan - omstillingen ville være for stor. Du blir ført gjennom det astrale i faser. **Hver fase utdanner deg til den neste.** Du er nødt til å tilpasse dine gamle begreper fra den undervisning, du har mottatt på jorden, men jeg vil være din lærer og hjelpe deg å forstå visse nye begreper.

Det første du skal lære blir å fokusere dine tanker ved å konsentrere din viljekraft. Så kan du kommunisere mentalt med andre sjeler. Det fungerer slik at tanken blir Linjen, og Viljen blir impulsen. Likt når du på jorden taler i telefon, men her bruker du viljen. Vil du ha kontroll over dine tanker og din viljekraft vil du bli i stand til å sende og motta meddelelser. Det er direkte kommunikasjon. Inntil du har lært det, er du nødt til å bruke ditt strupehode. Det du har brukt de siste tyve år."

Jeg var overrasket over at han kjente min aller, og da jeg var nysgjerrig, spurte jeg, hvordan det kunne være slik. "Jo, ser du. Jeg kan lese ditt livsmønster," svarte han, "og det forteller meg alt om deg - fra det øyeblikk du ble født og opp til nå."

'Du godeste,' tenkte jeg, 'han vet alt om meg!' "Bare rolig," sa han, "jeg kan lese dine tanker, Jim. Du har ikke noe imot at jeg kaller deg Jim, vel?"

Det ga et støkk i meg. "Nei," sa jeg, "det har jeg ikke noe imot, men hva er det der med den livsmønster-praten?" "Jeg tror det er best," svarte han, "at jeg ikke kommer inn på det nå."

Nå hvor jeg tenker tilbake, minnes jeg, hvor lite jeg viste eller forstod den gang. Senere langs veien på **den** siden, ble Chan og jeg som far og sønn.

"Jim, jeg vil gjerne tale med deg om dine sovevaner, og vær snill ikke å avbryte meg. Du vil oppdage mange gagnlige endringer her. En av dem er at du ikke vil ha bruk for å sove. Den søvn du har fått, etter du er kommet hit, var en del av tilpasningen. Da din mor først holdt deg i sine armer og trykket deg inn til sitt bryst, følte du deg sikker og trygg. Så du gled inn i søvnens verden for å hvile din lille kropp etter dens ankomst til (den fysiske) verden. Din kropp var en maskin som hadde bruk for mat, vann og hvile for å kunne fangere ordentlig. Søvn var nødvendig for å fornye kroppen, men ofte ble den brukt for å unnsnippe daglige forpliktelser. Mange tror at alle deres bekymringer vil forsvinne med en natts søvn. Intet kunne være lengre fra sannheten.

Er du klar over at du har brukt en tredjedel av ditt liv på å sove? Selv om du ikke har behov for å sove her, har sinnet bibeholdt sine tillærte mønstre fra sitt jordiske liv. Den fysiske kropp setter tempoet ned som reaksjon på det menneskelige ur som forteller, hvornår det er bruk for søvn. Ditt ur vil tilpasse seg vibrasjonene på dette plan og langsomt nedbryte ditt tilpassede sinn, og det vil gi deg større frihet. Neste gang du får lyst til å sove, så si: 'Nei'. Etter å ha gjort det atskillige ganger vil du bryte vanen og ikke lengre ha bruk for søvn, og du vil ha det like så

godt - hvis ikke bedre."

"Men jeg følte meg så full av energi etter min søvn," sa jeg. "Stopp opp, og tenk etter," svarte han. "Du vil ikke lengre ha bruk for søvn, men du vil ha den samme energi som før. Til tider vil du finne det nødvendig å hvile, for å fordøye det du har lært. Men søvn, som du kjenner den, vil være unødvendig."

Mitt sinn var fylt med Chans ord. "Jeg vet det er et dumt spørsmål," sa jeg, "men sier du at hvis jeg forteller meg selv at jeg ikke har bruk for søvn, så vil jeg heller ikke sove og ha det nettopp så godt uten?"

"Det er det jeg nettopp har forklart deg," svarte han i en tone som fjernet enhver tvil om at han viste, hva han pratet om og at jeg burde ha hørt bedre etter. Han spurte om jeg hadde andre spørsmål. "Ja," sa jeg. "Hvor kan jeg få noe å spise? Jeg er død-sulten."

"Det var ventet," tullet han. "Kan du huske hva jeg for et øyeblikk siden sa om søvn? Det er nøyaktig det samme med hensyn til å spise." Jeg ble noe forbløffet over Chan's ord og utbrøt: "Du vil vel ikke fortelle meg at jeg heller ikke kan spise?"

"Det er det en god grunn til," svarte han. "Livsforholdene i de høyere sfærer hviler mer på den mentale kraft, enn de gjør på det jordiske plan. For eksempel har du en kropp som er en dublett av den du hadde på det jordiske plan. Du har lunger som fylles med luft. Du har et hjerte som slår. Du har også en lever, nyrer og andre indre organer, men de blir ikke brukt på samme måte som på det jordiske plan, for her spiser du ikke grov mat som skal fordøyes av lever, nyrer osv. Her opptar vi føde eller brennstoff gjennom luftens porer, så vel som gjennom vårt åndedrett. Det er falt tilstrekkelig for vor trivsel."

Jeg sa: "Så for å fjerne sultsmertene behøver jeg bare tenke at jeg ikke har bruk for mat?" Et smil lyste opp i hans ansikt mens han nikket. "Bra unge mann," sa han, "du har allerede begynt å lære det. Etter hvert vil det bli lettere."

Du har kun vært her i kort tid, og alt spør du på en annen måte og ser tingene i et annet lys. Din oppfattelsesevne har en kvalitet, som mange mangler. Det er fordi, du gikk over i så ung en alder at den jordiske, materielle livsstil ikke nådde å bli så dypt rotfestet i din bevissthet - derfor lærer du hurtig. Men du har allikevel bruk for en tilpasningsperiode på grunn av de omstendigheter som var omkring din død. Ikke desto mindre er jeg sikker på at det vil lykkes, når du får noen erfaringer. Og jeg forsikrer deg at du får muligheten her. Kom la oss gå. Jeg er ferdig med å snakke for nå og vil gjerne vise deg noe av livet her. Vi skal også finne noe nytt tøy til deg."

Jeg ble begeistret, da han nevnte det med tøyet, for jeg hadde stadig min uniform på og var temmelig trett av den. Vi gikk en halv times tid, før Chan pekte og sa: "Vi skal bare over den bakken. En annen gang vil jeg vise deg, hvordan du kan bruke din viljekraft til å bevege deg, hvor hen du ønsker. Med andre ord vil du aldri være nødt til å gå, med mindre du selv ønsker det. Du vil komme frem bare ved å tenke på ditt bestemmelsessted og rette dine tanker dit hen. Som jeg sa tidligere, virker tanken som en linje, og i dette tilfelle fungerer viljen som en magnet ved å trekke seg selv langs denne linje. Det hele er meget enkelt," lo han stille.

Jeg så et allvitende smil lyse opp i hans ansikt, da han holdt en pause. 'Det er så mye å lære,' tenkte jeg. 'Alle disse ting - å tale uten å tale, ingen søvn, ingen mat, og nå behøver jeg heller ikke å gå mer. Hva er det som skjer med meg?' Jeg ble revet ut av mine tanker av Chan's befaling: "Ta det helt rolig. Jeg kan lese dine tanker. Det er ikke så vanskelig som du tror. Du vil finne ut av at uten den fysiske kroppens begrensninger, vil du ha mange flere uttryksmuligheter."

Vi nådde toppen av bakken og så en liten by under oss. Jeg så på Chan, hvis smil syntes å si: 'Hva sa jeg.' Det tok oss ikke lang tid å nå byen. Den lignet en hvilken som helst by på det jordiske plan. Det var det pensjonater og alle slags forretninger. Den store forskjell mellom denne by og en by på jorden var at den her var mye renere. Det var ingen møkkete gater og forurenset luft, og den var fredfylt, uten det jordiske bylivs alminnelige trengsel og travelhet.

Butikk-utstillings rutene var enkle, for som Chan forklarte - mennesker kan ikke motstå fristelser. Så snart tingene utstilles i et butikkvindu på jorden, må de eies. Vi har ikke bruk for fristelser her. Jeg var enig i hans tankegang.

Vi kom til en ganske alminnelig utseende skredderforretning. Det var ikke en masse

stenger med jakker og bukser der. En mann som lignet en overordnet kom inn i lokalet, hvor vi satt. Jeg sto rett (tolket som "militært rett") og glemte et øyeblikk, hvor jeg var. Skredderen begynte å ta mål og spurte:

"Hva kunne De tenke dem, hr.? Noen bestemt farge eller stil?"

"Nei, nei, hva De nå synes er best. Men dog, jeg kan virkelig godt like den fargen der," sa jeg og pekte på en indigo i den åpne prøvemappen. Jeg var tilfreds med min beslutning om å ta denne unike blå farge. Så snart han hadde tatt mål, ble vi bedt om å komme tilbake etter cirka tre timer. Jeg så at Chan også var tilfreds med mitt valg, selv om han aldri ville innrømme det.

"Vi skal inn andre steder etter mer tøy," sa Chan og gjorde tegn at jeg skulle følge med. Vi gikk fra forretning til forretning, inntil jeg hadde fire poser med nytt tøy. Du undrer deg kanskje over hvordan jeg fikk betalt for alt det. Da jeg spurte om betalingen, fikk jeg vite at det ikke var nødvendig, fordi alle arbeidet til gagn for andre. Den idé syntes jeg virkelig, var tiltalende.

"Nå Jim, er du glad for ditt nye tøy?" spurte Chan. Jeg var henrykt og sa det. "Godt," svarte han. "Nå vil jeg ta deg med bort til et sted hvor du kan bade og skifte til ditt nye tøy."

Etter litt forlot vi byen og kom til noen marker. Vi nådde frem til en skog hvor Chan førte meg bort til en liten sjø som var tett omkranset av busker. Da jeg skjøv dem til side, så jeg at sjøen fikk vann fra en liten bekk. Den så innbydende ut; vannet virket nærmest dragende. Chan oppmuntret meg også: "kast det gamle tøy, og hopp i vannet."

Det tok kun noen få sekunder å komme ut av min uniform og ned i vannet. Jeg kan slett ikke beskrive den følelse jeg fikk, da jeg kom ned i sjøen. Det var som om vannet hadde sin egen bevissthet. Uansett hvor mye jeg prøvde å presse meg selv ned under vannet, spratt jeg opp igjen. Chan sto ved min uniform og det virket som om han var i en tilstand av dyp konsentrasjon. Selv på avstand kunne jeg merke hans viljekraft. Han lagde en håndbevegelse, hvoretter det strålte lys ut fra den ene håndflaten. Lyset bredte seg over min uniform, og på et øyeblikk var lyset og uniformen vekk.

Jeg ble noe fryserekket og ropte: "Hva har du gjort ved min uniform? Hvor er den blitt av? Jeg havner i stekepannen, hvis jeg ikke har den."

"Du har ikke bruk for noe som minner deg om krigen," sa han høyt. "Du har lagt krigen bak deg på det jordiske plan, men din uniform var en del av den og inneholdt stadig negative vibrasjoner som kunne påvirke deg. Det er på tide å komme opp og få nytt tøy på. Jeg har lagt ditt tøy frem."

(legg altså merke til å alt på astralplanet er kopier av det på det fysiske - skjønt i virkeligheten er det motsatt - alt på det såkalt fysiske planet er "KOPIERT/manifestert" av det som først er tankedannet/tenkt på tankeplanet. Rø-anm.)

"Men jeg har bruk for et håndkle," sa jeg. "Nei, det har du ikke," svarte han. "Bare kom opp av vannet, så vil du forstå hva jeg mener."

Jeg kom opp av vannet, passet på ikke å gli, og der sto jeg så i all min herlighet. Vannet på min kropp gled bare av, og jeg var fullstendig tørr! Samtidig merket jeg en usedvanlig følelse - alle mine problemer var blitt vasket av, og jeg følte meg opplivt. Jeg gikk over til det sted, hvor Chan hadde lagt mitt tøy og tok det på. Da jeg var ferdig kikket jeg etter Chan. "Jeg er her. Hit over," ropte han fra en gruppe treer.

Jeg lo litt sely, for han så nydelig ut der han satt på en stol under et av trærne. Ved siden av ham sto det en stol, som helt sikkert var tiltenkt meg, så jeg gikk over og satte meg. "Nå, har du det bedre?" spurte han. Jeg svarte: "Ja", det har jeg faktisk. Jeg har det virkelig godt etter badet. Hvordan henger det sammen?"

"Her er bruk for litt mer forklaring," sa han. "Du vet at din nye kropp er annerledes enn din gamle. Den er mer underkastet eteriske energier. Din kropp og alt annet her påvirkes av disse energier. Vann er særdeles ladet. Jeg vil gjerne at du erindrer deg noe fra det jordiske plan. Bilene der hadde bruk for et energilager for å kunne kjøre effektivt. Tenk på din kropp som en bil som bruker et batteri. Den astrale kropp har et eterisk energilager den har bruk for til å bli gjenoppladet når det er gått tom. Normalt henter du nok energi fra eteren til å opprettholde din kropp, men av og til vil du utføre et spesielt stykke arbeide som vil tømme deg hurtigere enn du kan rekke å gjenopplade. Inntil du har lært å gjøre det på en annen måte, vil du ha bruk for å bade i en av bekkene her for å fremskynde gjenoppladningsprosessen. Jeg er ikke i tvil om at

når du har fått noe praktisk erfaring, så vil du forstå det jeg forteller deg.

Du har alt sett at du ikke har bruk for et håndkle. La meg gi deg en forklaring på det. Våre kropper er laget av stoffer/kjemikalier hentet fra atmosfæren, men i en annen og mye mer foredlet tilstand. De høyere vibrasjoner og den større mengde livskraft som uopphørlig strømmer gjennom oss, gjør våre kropper langt sterkere, selv om de er lettere og luftigere enn de jordiske kropper.

Det plan vi befinner oss på er mye tettere på Gudskraften, enn det jordiske plan – så derfor opptar vi en mye større mengde av denne kraft i oss. Det gjelder blant annet din nylige oppdagelse av at din kropp kunne oppta energi fra vannet uten å oppsuge selve vannet.

La meg gi deg et annet eksempel. Du har ganske sikkert i ditt jordiske liv prøvd å pusse din mors vinduer. Når du la den våte klut mot glasset, la du nok merke til at vannet rant av ruten, men etterlot noen dråper. Her får du ikke stripene, men står med en ren og gjenoppladet kropp. Er det svar nok på ditt spørsmål?"

"Ja," svarte jeg. "Men hva skjedde med min uniform, og hvordan fikk du den til å forsvinne?"

"Du er vist ganske vitebegjærlig," sa han. "Det er bra, for det betyr at du virkelig lytter til det jeg sier. Ved å bruke min viljekraft er jeg i stand til å påvirke astralt stoff. Det betyr at jeg kan oppbygge noe eller oppløse det i sine opprinnelige bestanddeler. Våre stoler er for eksempel skapt på den måten. Først skulle jeg tenke på stolen og fastholde tanken i min bevissthet, mens jeg fokuserte min vilje på tankeformen. Dette brakte det subjektive bildet inn i den objektive verden ved å anvende objektivt stoff. Det er slik, vi får de fleste ting i denne verden.

Nå til begrunnelsen for at jeg fjernet din uniform. Den var infisert med dine tanker om krigen. Døden, destruksjonen og det hat, som du oppbygde mot fienden, påvirket ditt lavere jeg. Din uniform var en del av deg, og selv om den ikke hadde sin egen bevissthet, kom den i kontakt med dine tanker og fungert som en svamp som oppsugde dine følelser omkring krigen. På den måte ble det skapt en overførsel mellom uniformen og deg. Selv om det ikke kunne ses, hadde den en effekt på deg, som formørket dine følelser med hat til dine medmennesker. Det må du ikke la skje, for det skader din spirituelle vekst.

Det er en av grunnene til at vi forsøker å få nye sjeler vekk fra deres umiddelbare jordiske omgivelser, ellers ville de fortsette deres kamp i en lavere underavdeling av det astralplan, hvor det onde hersker. Det var heldig at du ble funnet av kapteinen og brakt hit. I motsatt fall ville lavere elementer ha fått fatt i deg og lokket deg med lavere jordiske begjær som drikk, spill og sex. Du ville så blitt slave av disse begjær og langsomt sunket dypere ned i det astrale stoff og dermed ha skapt ditt eget Helvete."

Jeg var overrasket over å høre Chan nevne Helvete. Jeg spurte om det fantes slik et sted og i så fall hvor det var. "Jeg vil fortelle deg, hvor det kan finnes en annen gang," sa han. "Nettopp nå foretrekker jeg å gjøre det her ferdig først. Der finnes høyder, du kan stige opp til, men det første skritt starter med det nederste trin. Kampen mellom godt og ondt føres alltid på de lavere plan. Av og til forsøker det onde å utvide sine grenser, og det kommer en åpen konflikt. Den varer ikke lenge, fordi vi har kraften fra det som er riktig på vår side. Til tider går **Lysets Herrer** inn i kampen, og med deres hjelp blir det onde hurtig spredt til alle sider. Det gir oss mulighet for å ta fanger, som vi håper å kunne overbevise om deres villfarelser.

Vi kan ikke holde på dem lenge, for deres egne onde tanker trekker dem tilbake til deres eget plan. Noen ganger er sjelene ikke onde, de er fart vill og er falt i det feilaktige selskap. Hvis de innvilger, hjelper vi dem med å stige ut av deres mørke og finne lysets vei. De sjeler som arbeider på å oppløfte disse fortapte vesner, kalles befriere. De har til oppgave å gå inn på de lavere plan, og de velges på grunn av deres høyt utviklede viljekraft. Det krever stor dyktighet og stort mot å våge seg inn i det mørkeste av disse områder. Og i de mørkeste områder arbeider befrierne i grupper på fire, for å fastholde de fire kardinale punkter hos den sjel de hjelper. På denne måte har det onde ikke en sjanse til å blande seg i vårt arbeide. De sjeler som reddes, blir tatt med til et sted hvor de kan hvile, og hvor de forblir, inntil de har utviklet en mer positiv holdning og inntil deres sinn åpner seg for dette plans høyere livsinnflytelser.

Vi har en hel hær av sjeler som arbeider på denne måte. Jeg arbeidet selv som befrier inntil

jeg ble satt til å varetå din trivsel. Nå er det på tide å gå tilbake. Jeg har talt lenge om livet her, og du har bruk for å fordøye det som er blitt sagt."

Vi reiste oss fra stolene, som oppløste seg ved Chan's håndbevegelse. Jeg spurte om han ville vise meg hvordan man gjorde det. "Ja," sa han, "en annen gang. Vi er nødt til å gå."

Det tok ikke lang tid å gå tilbake til mitt bosted. Jeg hadde det fint og så godt ut i mitt nye tøy. "Hvornår ser jeg deg igjen?" spurte jeg. "ganske snart," svarte han. "Du har bruk for å hvile deg nå. Hvis du får bruk for meg, så konsentrer deg om mitt ansikt og mitt navn - og se hva som skjer! Farvel så lenge."

Jeg takket ham for hjelpen. Han vinket farvel og begynte plutselig å bli utydelig. På et øyeblikk var han vekk. Jeg tenkte: Slå den! Her det ene øyeblikk og vekk det neste."

Kap.2

(s.25)

Jeg åpnet døren til hytten og så rett inn i Bills ansikt.

"Nei, så godt du ser ut, Jim" sa han. "Jeg liker ditt nye tøy - virkelig flott. Hva har du gjort?"

"Det er en lang historie. Jeg trodde altså ikke at livet etter døden ville være så bra. Det ligner slett ikke det min mor fortalte meg. Hun lærte noe helt annet i kirken. Hvor er skytsenglene? Det nærmeste jeg er kommet slik en er en kineser som kommer og går som det passer ham. Men han er en grei fyr og har vist meg litt til rette."

"Sa du kineser?" lo Bill. "Ja, det er riktig," svarte jeg, "men hva er det som er så morsomt?" Bill måtte sette seg ned, slik han lo. "Når du er ferdig, så fortell meg da hva som er så morsomt," befalte jeg.

Han svarte: "Jo, ser du. Hvis du har en skytsengel som er kineser, så prøv å gjette hva min er." "Jeg har begynt å tro at alt er mulig," sa jeg. Bill forsøkte at styre sin latter, så han kunne komme til å si noe. "Men hør da her. Min er indianer! Han kaller seg Medisinmann, og jeg har opplevd en masse sammen med ham. Han har lovet meg nytt tøy senere. Så blir jeg like så elegant som deg."

Nå lo vi begge to. Hvem ville tro på at vi hadde en indianer og en kineser som skytsengler? Vi var helt syke av latter. Til sist lo alle i hytten, selv om de andre ikke viste hva vi lo av. Det sto på en tid, inntil jeg besluttet å legge meg ned på sengen.

Jeg følte meg oppløftet og begynte å tenke tingene gjennom. Jeg undret meg over, hvor lenge jeg egentlig hadde vært der - jeg hadde fullstendig mistet min tidsfornemmelse. Erindringen om min siste kamp hadde fortonet seg. Var det én eller ti dager siden? Det var skjedd så mye siden. Et høyt drønn brakte meg ut av mine tanker, sersjanten sto i døren.

Han kikket rundt i lokalet, ristet på hodet og mumlet noe om vårt utseende i et muntert forsøk på å få oss til å føle oss skyldige over ikke å være i uniform. "Nå, men det er et møte med kapteinen," sa han. "Reis dere opp, og kom av sted." "På'en igjen," mumlet jeg. Vi gikk over i salen og satte oss. Bill satte seg ved siden av meg. Mens vi ventet på offiserens tale, ble der fortalt et par vittigheter.

"God dag, dere herrer," tordnet offiseren oppe fra podiet. "Jeg har hørt at dere alle er i ferd med å finne dere til rette. Det er godt at dere er alle blitt introdusert til deres veiledere, hvis jobb det er å lære dere hvordan tingene fungerer på dette plan. Jeg er sikker på det er kommet som et sjokk for mange av dere at deres veiledere er av forskjellige racer. Vi er alle Guds barn, og vi utvikler oss alle i samme retning. Jeg vil nå overlade dere til læreren."

"Velkommen venner," begynte læreren, "jeg har en hilsen med fra den Høyeste, som ser på dere alle med kjærlighet. Jeg vil gjerne fortelle om den Gudskraft som finnes inne i hver av dere. For de av dere det var agnostikere i det jordiske liv, overbeviste om at det ikke er mulig å skaffe seg sikker viten om det absoluttes eksistens, er det kommet som et sjokk at dere overlevde døden, Og et enda større sjokk at det er en Gud. Tenk ikke på Gud som en mann eller en kvinne som sitter på en trone og hovmodig ser ned på dere, for å se om dere er gode eller onde. Intet kunne være lengre fra sannheten."

Gud er ånden bak alt liv. Hans kraft er allestedsnærværende. Gud har sjenket dere livet og kronet det med en bevissthet, fordi det vil utvikle individualiteten. **På den måte kan det sies at vår gave fra Gud er vår egen beviste individualitet, som ikke kan tas fra oss.** Dere vil kanskje så spørre om hvorfor dere ikke var *det* bevisst i deres jordiske liv.

Fra dét øyeblikk dere ble født, var dere omgitt av materielle ting som skulle opprettholde deres fysiske kropp og sinn. Etter hvert omgav de materielle sinn seg med en konkret mur, fordi deres konkrete tanker tilpasset seg de omstendigheter dere vokst opp under. Når så denne mur én gang er bygd, forhindrer den noe av det spirituelle sollys i komme inn i deres liv. Dere blir ute av stand til å gjenkjenne noe som helst ut over den konkrete verden.

Det er noen mennesker på det jordiske plan som streber etter å erkjenne deres indre guddommelige kvaliteter, og ved å gjøre det, nedbryter de langsomt deres murer og tillater dermed den spirituelle sannhets sollys å komme inn. Når det skjer, blir de beviste om deres sanne natur og forsøker å bruke deres viten om renhet kjærlighet til å hjelpe menneskeheten ved å åndeliggjøre bevisstheten hos dem de møter. Der har vært mange slike opplyste sjeler som har videregitt deres erfaringer til en hungrende verden - Jesus av Nazaret var en slik sjel. Han levendegjorde Kristus kvalitetene: styrke, kjærlighet, godhet og medfølelse. Alle, han kom i kontakt med, fikk noe godt ut av å møte ham.

Kjære venner. Dere har de samme kvaliteter inne i dere, selv om Kristus-lyset ikke brenner så klart. Dere må bestrebe dere på å erkjenne dette lys og bli beviste om dets kraft. Bare ved tanken vil dere øke denne guddommelige kraft ti ganger. Vi ønsker at dere erkjenner deres potensial for godt eller ondt. Kraften fungerer på samme måte for hver især.

Som en plante eller blomst utsender en behagelig eller en ubehagelig duft, så påvirker mennesket sine omgivelser med godt eller ondt. Man kan ikke møte noen uten å påvirke vedkommendes sjel. Dere vil lære å kontrollere deres lavere tanker og bruke de høyere, for dere vil med tiden komme i kontakt med andre som har bruk for hjelp. Liksom vi hjelper dere nå, vil dere også rekke hånden ut i vennskap. Men det å lære er en langsom prosess for oss alle, for hver enkelt sjel har sitt eget spesielle bevissthetsnivå og har begitt seg ut på sin egen individuelle reise gjennom livet.

Jeg vil gjerne at dere hver især overveier, hva ordet "liv" betyr. La meg forklare det litt tydeligere. Man kan ikke tilintetgjøre liv. Man kan kun endre måten som det uttrykker seg på. Den fysiske kropp eksisterer ikke etter døden, men livskraften i denne kropp vil stadig eksistere på et annet plan. Den har simpelthen skiftet oppholdssted. Det er stadig en kropp som lever, og en bevissthet som tenker. Dere har selv opplevd denne overgang.

Nå vil jeg fortelle dere hvorfor dere har overlevd døden. Livskraften, som jeg har talt om, kalles Gud. Gud kan ikke tilintetgjøre seg selv, for han er den naturlov som overgår alle andre lover - inklusive loven om fysisk død. Livets lov er en sammenhengende kjede av bevegelse og forandring. Intet kan tilbakeholde utviklingen, for det er noe, man ikke kan komme uten om. Deres utviklingsmessige oppstigning gjennom høyere og høyere bevissthetstilstander, er deres fødselsrett - gitt dere av det høyeste vesen, som vi kaller Gud. Det er nok for denne gang; å ha berørt dette store mysterium kalt livet."

Læreren holdt et par minutters pause og spurte om vi hadde noen spørsmål. Jeg kikket rundt i salen og så at mange begynte å tale med hverandre om det læreren hadde sagt. Denne prat fortsatte, inntil en ung mann reiste seg og spurte: "Får jeg noensinne se *ham*, hr...?"

"Hva heter du, unge mann," spurte læreren, "og hvem er det du gjerne vil møte?"

"Ja, altså Gud, selvfølgelig," svarte han. "Nå ja! Mitt navn er Albert Ford." Alle lo, da fyren ble helt forfjamsset. Jeg vil vedde på at han ønsket at gulvet skulle åpne seg og oppsluke ham. Men han ble stående. "Det er nok!" sa læreren. "Jeg vil be om ro".

Stillheten bredte seg i salen, og Albert sank ned i sin stol igjen.

Læreren fortsatte: "Albert, ved å lære deg selv å kjenne vil du kjenne Gud. **Som jeg alt har forklart, er han inne i dere.** Ved å forstå dette, vil dere erkjenne at Gud er inne i alle ting, og alle ting er inne i Gud. 'Det kan ikke være annerledes. **Livets hemmelighet er livet selv.** Med

tiden vil dere forstå dette. Og når dere gjør det, vil dere si: 'Jeg har møtt Gud'. Jeg håper dette besvarer ditt spørsmål, Albert."

Atskillige hender kom i været. Læreren peket på en annen ung mann, og han reiste seg. "Navnet er Tom Adams. Min far døde for mange år siden. Hvis det er et liv etter døden for alle, hvorfor har jeg så ikke møtt ham?" "Hvordan døde han?" spurte læreren. "Formodentlig av lungetuberkulose, hr."

"Den måte som **du** døde på," forklarte læreren, "har skapt en splittelse mellom deg og dem som gikk før for deg. Da du i ditt jordiske liv ble revet vekk i din beste aller, har din sjel bruk for å tilpasse seg de nye omgivelser, men når du er klar, vil du være i stand til å komme i kontakt med dem som du var knyttet til på jorden.

I din fars tilfelle, vil han ha blitt møtt av dem som elsket ham. De vil ha ønsket ham velkommen og umiddelbart etter ha tatt ham med, så han kunne hvile ut etter livet på jorden. Etter å ha kommet til krefter, vil han ha mottatt undervisning om sitt nye liv på samme måte, som dere gjør nå. Når tiden er inne, vil den kjærlighet, du har til din far, og den kjærlighet han har til deg, automatisk bringe dere sammen. Hvor det er kjærlighet, kan det ikke forekomme varig atskillelse. Loven om tiltrekning garanterer dette." Jeg så et smil på Toms lepper da han satte seg ned.

Læreren hadde tilfredsstilt vår nysgjerrighet og fjernet noen av våre bekymringer ved å besvare mange av våre indre spørsmål. Han takket oss og forlot oss like så raskt, som han var kommet. Kapteinen gikk opp på podiet og sa: "Takk, fordi dere kom. Dere kan nå gå tilbake til deres bosteder, eller hvis dere har lyst, kan dere gå dere en tur. Men gå nå ikke for langt vekk, gutter." Vi styrtet mot utgangen. Utenfor kikket jeg etter Bill og så at han var på vei mot vårt bosted.

Det var en vidunderlig dag, så jeg besluttet meg for å gå en tur. Jeg gikk vekk fra salen og befant meg snart i landlige omgivelser. Etter å ha krysset et par marker, nærmet jeg meg en flod. Et overnaturlig lys danset på vannet. Jeg satte meg ned for å se på dette lys og nøt den hypnotiske effekt det hadde. Jeg oppdaget at hvis jeg konsentrerte mine tanker på lyset, endret det seg til bilder av min fortid. Det underholdt jeg meg med en tid. Da jeg begynte å kjede meg, kom jeg i tanker om Chans siste ord: 'Hvis du har bruk for min hjelp, så konsentrer dine tanker på meg.'

Jeg formet straks et bilde og tilføyde hans navn. Det gikk to eller tre minutter, så kom en tåke til syne. Den formet seg til omrisset av en mann og ble mer og mer fast for hvert sekund. Til sist sto Chan der i sitt fine tøy. Han så like så strålende ut som sist jeg så ham, og det varmet å se hans lett gjenkjennelige, allvitende smil.

"God dag, unge mann," sa han. "Din konsentrasjonskraft er fin. Jeg mottok omgående dine tanker og var i stand til å bruke dem som veiviser; Systemet virker meget hurtig, fordi tanken øyeblikkelig beveger seg fra et sted til et annet. Jeg var midt i min meditasjon, da du kalte, og var derfor i stand til å komme så hurtig."

"Meditasjon? Hva er det?" spurte jeg.

"Jeg tror heller jeg må sitte ned," sa han, "det her kan komme til å ta litt tid."

Med en håndbevegelse materialiserte Chan en stol og satte seg ved siden av meg. "Det var bedre," sa han. "Jeg ser at du har betraktet vannets lys. Hva har du lært av det?"

"Det vet jeg ikke, men jeg fant det meget behagelig."

"Ja, det tenkte jeg nok," sa han, "for det er de abstrakte tankers lys. Ved at samle din konsentrasjon på disse lys har du påbegynt veien til meditasjon, og da meditasjon er en nøkkel til himmelens port, skal jeg heller forklare deg noe mer om dens anvendelse.

Det er en av metodene til å utvikle den åndelige bevissthet dypest inne i din innerste' væren. For å utvikle denne indre væren, må du først lære den å kjenne og få øye på dens muligheter for vekst. Meditasjon er en hjelp til vekst, og den fremmer utviklingen av både sinn

og sjel. Den avbalanserer det legeme du nå har, og de mentale og åndelige legemer, som du i ferd med å skape.

I ditt jordiske liv og nå i dette liv har du oppøvet kroppen i forhold til dens omgivelser. Men du må også oppøve ditt mentale legeme. Det skal opptrenes, næres og gjøres til et fint instrument for sjelen. For å utvikle musklene, må man trene for å utvikle hver enkelt muskelfiber. På samme måte utvikler vi bevisstheten ved å trene de mentale atomer. Du skal bruke din bevissthet til å kikke ned i dybdene. Jo mer du ser, jo mer vil du lære.

Og din ærbødighet for det usynlige vil også bli dypere.

Da du var på jorden, var astralverdenen det usynlige, og din verden var virkeligheten. Nå er vår verden din virkelighet, og du kan enda ikke fatte den usynlige verden som vil komme."

Jeg var i ferd med å falle i søvn, så Chan stoppet for å spørre om det han sa ble forstått. "Nei," sa jeg og prøvde å bli klar i hodet. Det var mer myndighet i hans stemme, da han fortsatte "Det vil vise seg en ny mening med livet, etter hvert som du får kontroll over dine lavere tanker og følelser, og denne kontroll oppnår du ved å gi din høyere bevissthet stoff til ettertanke, åndelig stoff vel at merke. Når du streber etter å oppnå en ren åndelig opplysning, har du bruk for en perfekt avbalansert bevissthet og en velkontrollert kropp for å få sinnsro omkring de mentale vibrasjoner som til stadighet påvirker og påvirkes av det åndelige plan. Med meditasjonen bringer du disse krefter under kontroll, så du blir deres herre i stedet for slave. Er det svaret nok på ditt spørsmål?"

"Hvis jeg skal være helt ærlig," sa jeg, "så forstår jeg slett ikke hva du snakker om." Han fikk et strengt uttrykk i ansiktet, så jeg ventet "å få 'passet lest og påskrevet'! "Du burde ha hørt bedre etter," sa han. "Jeg forstår godt hvor vanskelig det er for deg, især fordi du ikke er oppvokst med en østlig religion. Det blir jeg nødt til å ta i betraktning. Der i mitt gamle land var meditasjon en livsstil. Men prøv å forstå at denne undervisning er til gagn for deg selv."

Et underfundig uttrykk i hans ansikt sa: 'Du skal nok lære det' Vi satt lenge og pratet sammen. Chan forklarte noe mer om meditasjon. Denne gang lyttet jeg mer oppmerksomt. Jeg hadde mange spørsmål, og Chan besvarte dem, inntil han besluttet at vi hadde talt nok om det emne.

"Nå, min unge venn," sa han, "det har vært en god dag, og du har klart deg godt. Nå må jeg konsentrere meg om å arbeide med den praktiske side av din utdanning. Det vil komme en tid, hvor du selv skal våge deg ut og arbeide med å oppløfte sjeler som befinner seg på et lavere vibrasjonsplan enn deg. Planet under dette er tettere, det onde føler seg tiltrukket av det. Å gjøre din viljestyrke sterkere er en viktig del av din utvikling, fordi det vil beskytte deg mot de onder innflytelser fra dette lavere plan. Du var heldig ikke å falle klørne på det onde, da du døde. Jeg hadde ikke i sinne å fortelle deg om de lavere plan, men når vi er ved emnet, vil jeg fortsette."

Med en håndbevegelse produserte Chan noe pergamentpapir. Da han rullet det ut, vinket han meg over, så jeg kunne nærmere på det. Han mente, det ville være godt å vise meg, hvordan de astrale plan korresponderer med hverandre. Tegningen var meget imponerende, og jeg studerte den en tid. Men ærlig talt, forstod jeg den ikke helt og bad derfor Chan forklare meg, hva den gikk ut på.

"Ser du, 'det er syv plan, og hver av dem varierer i tetthet.

Hvert plan bebos av sjeler som passer til nettopp dette plan, hvilket avgjøres av deres astrale kroppes vibrasjoner som kontrolleres av deres manifesterte tanker. **Det astrale plan som du kjenner, er halv-fysisk.** Det ligner jorden med hensyn til rom og beliggenhet, og tiden eksisterer også, selv om den har en mer flytende - noe mindre tett - form enn på jorden. **Hvert av disse plan har mange inndelinger også kjent som tidssoner, og de bebos av sjeler, som tilhører den pågjeldende tidsperiode.** Mange av disse sjeler er i stand til å reise fra én tidsperiode til en annen, men de fleste føler seg best til pas i velkjente omgivelser."

Jeg avbrøt Chan ved å spørre om han levde i sin egen tidsperiode. "Ja, det gjør jeg, når jeg har mulighet for det," svarte han. "Men mitt arbeide foregår mest i denne tidsperiode. Du vil se at oppdelingen av dette plans beboere er mindre graduert og sortert enn på de høyere plan. På dette plan ligner livet meget det jordiske, og allikevel vil du møte mennesker av forskjellig

nasjonalitet, hvor du kan diskutere vanskelig tilgjengelige emner ved hjelp av telepati - nesten like så fullkomment, som vi gjør det på de høyere plan.

Det er to plan som jeg mangler å fortelle om. Det er de to laveste, hvor det ingen inndelinger er. De går i et. Jeg vil gi deg et eksempel."

Med enda en håndbevegelse materialiserte Chan en løk, som han sa var perfekt til å illustrere det. Han holdt det opp foran meg og begynte å forklare hvordan. "Den midterste/innerste del er den tettste. Forestill deg de astrale plan på samme måte. Det midterste er den tettste form for stoff, og hvert lag utenpå blir ett etter ett finere og større.

Det jordiske plan er den tredje inndeling som vi opplever det, **og det onde er enerådende over de to plan under jorden.** Det første plan omtales ofte i deres kirker som Helvete. Det er det fullkomment godes diametrale motsetning og er slagmark for de onde lidenskaper som er sunket ned fra jorden. Til tider blir disse onde lidenskapers rene kraft personifisert. **Det sender røtter langt inn i det annet og tredje plan. Disse røtter ernærer seg ved de onde lidenskaper og hatet som avfødtes av krig.** Formene som dannes av dette onde, ses ofte på slagmarken. Dødens Engel er en slik form. De levende og de døende ser den som en stor skyggeaktig skikkelse, som mørkner for solen, når den overskygger slagmarken. Den blir større og sterkere, etter hvert som krigens emosjoner tar til.

Det er i slike kriger at det onde i sin laveste form trenger inn fra Helvete og strømmer over i det andre og tredje plan. Det ondes røtter suger kraft fra Dødens Engel - og fylles av denne kraft, mens det presser på for å komme til å dominere de andre plan. De som nettopp er blitt drept, brukes også av de onde elementer i deres forsøk på å komme opp fra Helvete."

Jeg fikk kuldegysninger, da Chan beskrev det onde på disse lavere plan. Å tenke seg at jeg også kunne være blitt brukt! Jeg kom i tanke om at Chan hadde uttalt seg om Helvete før. "Vil det si at Helvete virkelig eksisterer?" spurte jeg. "Det er det jeg har prøvd å fortelle deg," sa han. "Jeg har ikke vært på det første plan, men jeg har arbeidet på grensen til det annet. Det jeg var vitne til var rystende, men nå har jeg talt nok om dette emne."

Før Chan kunne rekke å si mer, spurte jeg om ikke han ville fortsette. Det han sa var fengslende. Han fortsatte: "Godt, hvis du ønsker det, vil jeg beskrive det jeg så. Det er et sted, hvor onde dødelige synker ned i deres forskjellige syndige besettelser. Deres sjeler vandrer formålsløst rundt i den gjørme, som de har skapt for seg selv. En tett tåke dekker allting. Det er ikke noe landskap, ingen bygninger; i stedet er det dype bergkløfter, hvor degenererte dødelige lurte, mens de hurtig lar seg føre inn i Helvete. De lever i skjul på slimete, beskitne steder mellom klippene. Det er ingen dyr der, for dyrenes sjeler kan ikke synke ned i disse dybder.

Sjelene er kommet dertil ved egne handlinger og egne begjær. Når det onde trenger frem, bruker det til tider disse degenererte, dødelige i *sin mørkets hær. Mørket kan ikke skjule seg for lysets kraft, men det kan skjule seg for dem som nettopp er blitt drept.* Det kan også skjule seg for dem som befinner seg på det jordiske plan - om nødvendig i forkledning - for å utnytte menneskets lavere emosjoner. Det skjer på samme måte, som når en skuespiller ifører seg forskjellige kostymer til sine roller i forskjellige teaterstykker.

Selv om de er døde på det jordiske plan, higer disse degenererte etter den fysiske kropps tilfredsstillelse. **Og de er bestemt levende på det plan, hvor de befinner seg. Deres begjær er mye sterkere, enn da de var på jorden. De er forbundet med en masse likesinnete sjeler og skaper dermed en mektig drivkraft. Denne vil til sist løpe ut over det jordiske plan og snylte på mennesket som stadig befinner seg i "kjøttet".**

Deres ofre vil være likesinnete. De som praktiserer den sorte kunst, vil bli ofre for deres egne begjær. De som alltid er beruset og de laveste typer kriminelle vil bli ofre for disse besettende sjeler. De fletter seg inn i deres ofre for å tilfredsstille deres egne brennende begjær. Man kan se mange av disse vesener flokkes omkring tilholdssteder for drukkenbolter og

omkring bordeller. De venter på å kunne trenge inn i deres ofres aura. Jeg vet godt at jeg enda ikke har fortalt deg om auraer, men det kommer jeg til."

Jeg kunne ikke bevege en muskel. Hele min kropp var anspendt av frykt. Chan spurte om han skulle fortsette. "Ja," svarte jeg uten mer tanke. "Når de degenererte får adgang til deres ofres aura, blir de der, inntil offeret frigjør seg. Dette kan gøres av individet selv eller av en djevelutdriver. Hvis vedkommende ikke blir befridd, tar dette vesen kontrollen over den jordiske kropp ved å dominere den svake sjels personlighet. Besettelsen er nå en realitet med en etterfølgende kamp for å komme til uttrykk. Først hører den jordiske sjel stemmer som sier at han skal gjøre ting som er ham imot. **Stemmene er så dominerende at den svake sjel kun kan adlyde og gjøre ting som slett ikke er ham.** Når besettelsen blir for ille, tilkalles vanligvis en lege. I de verste tilfelle blir pasienten kanskje innlagt på en institusjon. *I desperasjon kaller legene ofte denne tilstand for skizofreni og har bestemt ingen anelse om hva problemet egentlig er.*

Men husk, det ikke er alle som drikker eller er forfalne til å tilfredsstille kroppens begjær som er onde mennesker. Noen har en svak vilje og føres på avveier av dem som selv ledes av det onde. Det var min jobb sammen med andre å finne disse fortapte og forvillne sjeler og forklare dem at de selv skapte noen omstendigheter for seg selv som ville bli vanskelige å overvinne. Vi forsøker også å forklare dem at de blir brukt av en meget sterkere ondskapsfull kraft, og at de vil bli lokket inn i Helvete, hvis de ikke vender seg bort fra denne vei. Generelt gir det dem noe å tenke over. Vi kaller det å så et frø, og forhåpentlig slår det rot. Vi ønsker at de ser lyset og finner seg selv.

Ingen er noensinne helt forlatt, det kan ikke la seg gjøre, for livsgnisten er i alt. Men man kan synke så dypt at man nesten utslettes. Til tider angriper onde vesener oss, hvis de mener vi har suksess med en av deres legioner. Det er derfor, du undervises i å kontrollere din viljekraft, for det er din vilje som beskytter deg og holder deg på sikker grunn. Du vil lære aldri å bli redd. Den største fiende er frykten selv, så du må ha tillid til Guds kjærlighet og visdom. Mørket kan ikke røre deg, hvis du utstråler lys. Så ved viljens kraft er vi i stand til å sende de onde vesener tilbake til deres eget plan, nedsunkne i deres egne onde lidenskaper.

Jeg har nå forklart deg litt om det arbeide jeg gjorde, før jeg fikk ditt velbefinnende overdratt. Det forklarer også, hvorfor jeg ble valgt til å være din lærer. Du har også evnen og styrken til å bli befrier."

"Det tror jeg neimen ikke," sa jeg og sprang opp for å strekke benene. Chan lo bredt. "Vi må jo bare se tiden an," sa han. "Har du lyst til å få en stol? "Ja," sa jeg, "jorden er temmelig hård å sitte på." Ved en håndbevegelse kom en stol mer til syne. Jeg takket ham og satte meg til rette.

Han fortsatte: "Når det onde trenger inn på det tredje plan, skjer det en konfrontasjon mellom de gode og onde krefter. Vi kjemper for å sende det onde tilbake. Noen ganger har det onde mye styrke og driver oss tilbake, men ikke lenge. **Vi kaller på hjelp fra høyere sjeler, som så kaller Lysets Herrer inn i kampen. Med deres hjelp, driver vi den onde hær tilbake.** I den forvirring som oppstår, når de gemmer seg for lyset, blir det kaos i deres hær, men det er ikke gjort med det. Lysets Herrer jager dem fra det jordiske plan og inn på det annet plan. Deres lys forvirrer alle som er onde, og den slagne hær eksisterer ikke mer.

Da du gikk ut av din fysiske kropp, så du noe av det tredje plan. Det er der, din historie begynner. For nye sjeler er det et tåket sted - tåket av tanker og overbevisninger. Som jeg har forklart, er det andre plan - **du er på det fjerde plan og i den tidszone, som du har det best med.** Du i ferd med å tilpasse deg ditt nye liv, og etter hvert som du får flere erfaringer, vil du bli mer bevisst om ditt sanne selv og om din indre Gudskraft.

Du vil snart skulle forberede deg til neste fase av ditt liv. **Etter hvert som vibrasjonene i dine mentale atomer økes, vil din astrale kropp endre seg. Lik en sommerfugl vil du bryte ut av din kokong og tre inn i en ny verden. Prosessen er langsommere for deg enn for sommerfuglen, men din nye verden har mye finere vibrasjoner. Denne prosessen foregår på**

alle plan, fra det første til det syvende. Hvert plan har de rette betingelser for dets sjeler i vekst.

Nå vil jeg fortelle deg om det plan, hvor jeg hører hjemme. Det er det sjette på grensen til det syvende, hvilket betyr at jeg i ferd med å være klar til å fødes inn i den himmelske sfære. Det ligner din død på det fysiske plan og din gjenfødelse på dette plan. Gjennom mitt arbeide er andre blitt oppløftet, og jeg har også selv arbeidet for å oppnå gjenfødelse. Det er den eneste vei som finnes. Med tiden vil du også finne det riktige arbeide. Kan du huske skredderen?"

"Ja," svarte jeg. "Han var en meget hjelpsom mann. Jeg ville også ha spurt deg om ham og om det sted, hvor han arbeider."

Chan begynte sin historie: "Denne sjel arbeidet som skredder hele sitt liv, og han elsket sitt arbeide. Han nøt å møte mennesker, og derfor var hans dager på jorden lykkelige. Da han kom hit, ønsket han stadig å arbeide. Det ville ikke ha vært godt å sette ham ofte noe annet. Han fikk ofte oppgave at lage tøy til de nye sjeler, inntil de kan skape deres eget tøy. De fleste mennesker har stadig et ønske om å arbeide, selv om deres første reaksjon, når de ankommer, ofte er: 'Gud skje lov, så behøver jeg ikke å arbeide mer'. Den holder nå ikke lenge, for de har hele livet vært vant til å arbeide. Etter en velfortjent hvil introduseres de til et arbeide som gir dem stor glede. **Alle arbeider på den ene eller den andre måte, men her utføres arbeidet uten betaling.** Det gjøres i kjærlighet, for de fleste nyter deres arbeide. Det er en måte å erkjenne og påta seg sitt eget ansvar."

"Det forstår jeg godt," sa jeg. "Jeg ville komme til å kjede meg, hvis jeg ikke hadde annet å gjøre enn å sitte med hendene i fanget hele dagen. Kan jeg spørre om noe?"

"Selvfølgelig," svarte han. "De forretninger vi besøkte, hvordan ble de til?"

"Det var et godt spørsmål," svarte han. "Byen og forretningene finnes på det jordiske plan. Vi har kopiert dem, så de nye sjeler straks føler seg hjemme. Å berøve dem de ting de kjente og forstod, da de var på jorden, ville medføre en mental ubalanse. Så vi er meget omhyggelige med å skape noen omgivelser som ligner dem, de nettopp har forlatt. Det eksisterer selvfølgelig mye større ting her enn byer, hus og kirker. Ditt land finnes også her! England er stadig England. Et kart ville vise at Kina også ligger der det pleier. Den eneste forskjell på jorden og dette sted er måten vi lever på.

Jim, kan du huske, hva jeg sa om avstander? Ved å bruke vilje og tanke kan jeg reise fra et sted til et annet, ja helt om på den andre side av jorden, på kun et øyeblikk. På den måte overvinnes avstander med kontrollerte tanker. Du får snart en leksjon i hvordan du kan kontrollere dine tanker.

Veilederen, hvis foredrag du overvar, hører hjemme på det syvende plan. Han er en vidunderlig sjel som utelukkende arbeider på at oppløfte menneskeheten. I den åndelige verden har han utviklet seg hinsides det syvende plan. Men da han ønsker at fortsette sitt arbeide på de lavere plan, må han forbli under de astrale planers manifestasjon, som er forskjellig fra det åndelige plan.

Alt astralt stoff opphører med å eksistere på det åndelige plan, her virker kun ren ånd. Skillelinjen mellom de to er meget fin, men jeg kan forsikre deg at det er et verdig mål å arbeide mot det åndelige plan. Det er mange sjeler som holder seg tilbake på et utviklingstrin for å kunne hjelpe andre. For mitt vedkommende har jeg lang vei enda. Har du flere spørsmål?"

"Nei takk," sa jeg. "Godt," svarte han, "vi vil påbegynne din opplæring nå. Hvis du nettopp vil reise deg, kan vi skille oss av med stolene." Jeg reiste meg og gikk litt vekk, og ved hans håndbevegelse forsvant de. Som før var jeg fascinert og kom i tanke om at Chan hadde sagt at

han ville vise meg, hvordan man gjorde..

"Slik," sa han. "Først vil vi besøke ditt bosted. Det er en fin mulighet til at du kan begynne å reise ved egen kraft. Tenk på det sted, hvor du gjerne vil være og fasthold denne tanke i din bevissthet. Dernest plasserer du din viljekraft på tanken og trekker. Prøv det, Jim."

"Ja vel," sa jeg, lukket øynene og tenkte på mitt bosted. Det var lett å forestille meg det. Jeg begynte at koble meg på tanken. En følelse av letthet skyllet inn over meg etterfulgt av en eiendommelig følelse av bevegelse. Og dog hadde jeg ikke, så vidt jeg kunne konstatere, tatt eneste skritt frem. Det må ha forskrekket meg, for Chan utbrøt: "Stopp! Du ligner en frosk på land. Det er ikke måten - prøv igjen. Konsentrer deg noe mer denne gang."

"På'en igjen," sa jeg. Jeg forestilte meg mitt bosted og konsentrerte min vilje på dette bilde. Denne gang bevarte jeg et klart bilde i mine tanker. Igjen kunne jeg merke at jeg beveget meg. Det føltes mer som å kjøre med tog enn at fly gjennom luften. Min nysgjerrighet overmannet meg, og jeg åpnet øynene. Det var det verste jeg kunne gjøre, for jeg mistet all konsentrasjon og falt øyeblikkelig. Jeg landet med noe av et bump, men var så heldig at jeg landet i noen buske. Da jeg kom på benene, fikk jeg øye på noen damer som sto i nærheten. "God dag," sa jeg, mens jeg børstet mitt tøy. "Jeg ville bare kikke innom." Det førte til latteranfoll. Jeg kunne også godt selv se det morsomme i det jeg hadde sagt, og måtte le med. En av dem sa kort: "Vi kan se at du er ny her, fortsett du bare." De snudde seg og gikk videre.

"Nå, her er du," lød en stemme. Jeg vendte meg og fikk øye på Chans smilende ansikt. "Hva gikk det galt?" spurte jeg. "Det er helt enkelt, du mistet konsentrasjonen," sa han. "Og det må du ikke, hvis du ønsker å bevege deg noen som helst steder bort ved tankens kraft. Med hensyn til hvor du er, så se deg omkring." Jeg gjorde som Chan foreslo. "Hmm. Det ligner en park," sa jeg.

"Det er nettopp, hva det er," svarte han. "Du traff over målet. Ditt bosted ligger tre kilometer i den andre retning." "Nei, men slikt noe," utbrøt jeg, "hvordan bar jeg meg dog ad med det?" Jeg viste utmerket godt hva jeg hadde gjort feil, men ville ikke innrømme det. "Nå, men hva gjør jeg nå?" spurte jeg. "Du prøver igjen, selvfølgelig," sa han, "men la være med å åpne øynene denne gang."

Jeg ble rød som en rødmete. Jeg hadde helt glemt at Chan kunne lese mine tanker. "Tenk ikke mer over det," sa han, jeg forventet ikke at du skulle kunne gjøre det riktig første gang. Faktisk, så klarte du det meget fint. Er du klar til å prøve igjen?"

Denne gang gjorde jeg presis, hva jeg var blitt bedt om. Jeg fastholdt et tydelig bilde av mitt bosted, og denne gang holdt jeg mine øyne tett lukket. Knappt hadde jeg merket bevegelse, før den holdt opp igjen. Og da jeg åpnet øynene, ble jeg møtt av min gamle venn. "Hvor i all verden kom du fra?" spurte Bill som med et vantro uttrykk reiste seg fra sengen.

"Jeg gjorde det, Bill. Jeg gjorde det! Ropte jeg. "Jeg kom her uten å ha gått gjennom døren." "Ja, det kan jeg godt se," sa han. "Det er artig å se deg igjen. Du ser ut til å ha det godt med det som skjer. Jeg er glad på dine vegne."

Bills lepper dirret, da han la seg ned på sengen. Det gjorde meg urolig, så jeg ville gå bort til ham for å finne ut av om det var noe jeg kunne gjøre. Jeg ble overrasket over at merke en hånd på min skulder og høre Chan si: "La ham være, han skal nok klare den. Kom ta fatt i min arm. Jeg har en overraskelse til deg."

"Overraskelse? Hvilken overraskelse?" spurte jeg. Han rakte hånden ut imot meg, og da jeg grep den, sa han: "Lukk øynene." En fornemmelse av bevegelse begynte kort etter. Denne gang var den bare mye sterkere, enn jeg hadde opplevd det ved mitt eget forsøk på å reise. Jeg kunne merke Chans fullstendige kontroll. Og nettopp så hurtig som følelsen var kommet, var den vekk igjen.

"Du kan gjerne åpne øynene nå og fortelle meg, hva du ser," sa Jeg åpnet langsomt øynene, men det var helt tåket. "Hvor er vi?" spurte jeg. "Bruk din konsentrasjonskraft til å få tåken vekk," forklart Chan.

Enda en gang lukket jeg øynene og brukte al min viljekrafts til å få tåken til å forsvinne. Jeg smilte og ga meg selv et klapp på skulderen. Jeg gjorde det i det minste riktig denne gang. Jeg befant meg selv i meget velkjente omgivelser og gjenkjente straks mitt hjem. Jeg gikk litt rundt i stuen; intet var forandret. Bordet sto samme sted, og skjenken sto stadig under vinduet.

Jeg vendte om og spurte Chan: "Hvorfor har du tatt meg med hit?"

"Vent og se," sa han. Dørhåndtaket gikk ned, og min mor kom inn og fikk straks tårer i øynene. Med utstrakte armer løp jeg bort mot henne, men gikk nettopp gjennom henne. Jeg vendte meg mot Chan for å få hjelp. Mentalt beordret han meg å stoppe. Det var første gang jeg hørte noen tale inne i mitt hode. Og det ble ikke den siste. Jeg stoppet på stedet, og Chan kom over til meg, fordi han kunne se at jeg var i knipe.

"Bare rolig, min venn," sa han, "din mor kan ikke se eller høre deg. Båndet mellom dere går hinsides døden, og på en mors måte kan hun merke at du er her. Men vi må dra videre nå, inntil du kan styre dine følelser. Under disse besøk må du lære å innstille deg på dine foreldres følelsesmessige vibrasjoner, for de sørger stadig over tapet av deres eneste sønn, og det er denne sorg som forstyrrer eteren omkring dem. Det er deres bedrøvede tanker som påvirker deg, når du kommer inn i deres mentale felt. Jeg har holdt deg vekk fra disse omstendigheter for å gi deg tid til å tilpasse deg og bli sterkere i deg selv.

Hvis du var kommet direkte hit fra slagmarken, ville du ikke ha ønsket å dra videre igjen. Til sist ville du nok ha besluttet deg for å dra videre, men ville ikke ha vært i stand til å bryte fri av din families vibrasjoner. **Ditt hjem ville så være blitt et fengsel, hvor du var jordbundet til de følelsesmessige forhold på stedet. Uten hjelp fra en som meg eller et medie som samarbeider med oss, kunne du ha sittet fast i ditt fengsel lenge etter dine foreldres død.**"

Chan gikk et skritt frem og la sin hånd på min skulder. På et øyeblikk var vi tilbake i mitt bosted. Det virket som om vi slett ikke hadde vært vekk, men jeg viste på grunn av de flyktige erindringer at jeg hadde vært tilbake hos dem jeg holdt av.

"Ja, jeg sa jo at det ville være en overraskelse," bemerket Chan. "Det var ikke meningen at det skulle gjøre deg urolig. Det skulle bare bevise at du kan besøke dine kjære. Med tiden vil du selv bli i stand til å reise til det jordiske plan, når som helst du måtte ønske det. Men først må du oppnå en større selvkontroll og selvfølgelig mer viljestyrke. Jeg vil forlate deg nå, så du kan hvile og tenke over dine første skritt mot friheten." Chan trådte til side, og på et øyeblikk var han vekk.

Kap.3

Jeg kikket rundt i rommet og håpet å finne noen jeg kunne tale med. Men nei, jeg hadde stedet for meg selv. Jeg gikk bort til min seng, la meg ned og begynte å tenke over Chans siste ord: 'Dine første skritt mot friheten.' Han må ha referert til mitt første ynkelige forsøk på å bevege meg ved tankens kraft. Jeg tenkte på min mor og min glede over å ha fått mulighet for å besøke henne. Jeg lengtes etter å holde om henne og fortelle henne at jeg hadde det godt, og at det ikke er noen død. Åh, mor, hvis bare du kunne ha sett meg, jeg har så mye å fortelle deg.'

Tankene gikk tilbake til min barndom. Min mor elsket å "surre" rundt meg, især når jeg var syk. Jeg viste nettopp, hvordan jeg skulle sno henne om min lillefinger - kanskje fordi jeg var enebarn. Hun kjøpte alltid det jeg ønsket meg. Når hun var sint på meg, la jeg meg inn til henne og sa unnskyld.

Uten at min mor og jeg viste det, brakte denne adferd meg vanskeligheter i min hverdag. Det gjaldt især i skolen, hvor alle var på nakken av meg, fordi jeg ikke ville slå fra meg. Jeg løp hjem fra skole og gjemte meg i min fars redskapsskur. Jeg var sint på meg selv, fordi jeg ikke kunne få dem til å la meg være i fred.

Redskapsskuret ble min festning og mitt tilfluktssted. Jeg tenkte på alt det jeg hadde lyst til å gjøre med de bøller. Jeg lovet meg selv at når jeg ble stor, ville ingen noensinne få lov til å slå meg igjen. Da jeg ble 13-14 år, lærte jeg å passe på meg selv, og overraskende nok fant jeg ut av at mange av dem som hadde vært etter meg, gjerne ville være mine venner.

Mor var alltid omsorgsfull og puslet om meg, når hun kunne komme få tid til det. Hun mente at renslighet var en god ting og sørget alltid for at mitt tøy var pent. Vi var heldigere enn de fleste, far hadde et godt arbeide som formann på et tømmer/snekker-verksted.

Han hadde et mørkt jakke-sett med vest og var meget nøye med at hans lommeur gikk presist. Og han hadde alltid bowlerhatt på.

Da jeg spurte hvorfor, svarte han: "Et tegn på respekt, gutt." Han var en typisk far for sin tid. Man svarte ham aldri igjen.

Jeg levde et stille liv, inntil krigen brød ut. Så ble alt panikk aktig. Venner og pårørende ble innkaldt til militærtjeneste. Det hang plakater overalt med ordene: 'Ditt land har bruk for deg. Meld deg nå.' Jeg var atten år gammel, da krigen brøt ut, og jeg viste intet om verden, for slett ikke å tale om det å gå i krig. Men ikke desto mindre, var jeg ivrig etter å melde meg som frivillig.

Jeg forklart min far, hva jeg følte, og kom med de begrunnelser jeg hadde, for å melde meg til grenaderene. "La meg tenke over det," sa han. Da jeg så over på min mor, hadde hun bøyd hodet og kikket ned i gulvet - jeg viste godt hva hun tenkte. Jeg forlot rommet og gikk ned på kroen for å få en øl. Jeg ble der lenge og pratet med vennene om krigen. Ved lukketid satte jeg kursen hjemad, og da jeg kom innenfor, forsøkte jeg å være stille, fordi klokken var mange.

Jeg hørte min mors stemme og stoppet for å lytte. "Harry, hva vil det skje med vår sønn nå da krigen er så faretruende nær. Jeg vil ikke at han melder seg." "Hør mor," svarte min far, "hvis det er Guds vilje at han kommer inn i hæren, så må han dra av sted. Han er ikke lenger noe barn, og alle menn er nødt til å tjene deres fedreland."

Jeg hørte en hulking da jeg gikk inn på mitt værelse. Mor elsket min far og meg høyt og ville gjøre hva som helst for å holde på oss begge. Far hadde en annen holdning til livet. Han forlangte og mottok respekt, men bak hans harde ytre var han en meget hengiven far. Han var husets overhode, men det var min mor som sørget for å alt var i orden. Hvis det skjedde henne noe, ville far være fullstendig fortapt. Han kunne ikke selv lage et måltid mat, for slett ikke å tale om å re en seng.

Det gikk flere uker. Sist i oktober mottok jeg et brev som meddelte at jeg var blitt godkjent, og at jeg skulle melde meg til tjeneste i Caterham den 6. november. De få dager jeg hadde tilbake, gikk alt for hurtig. Mor bad meg om å gå med henne i kirke, selv om hun viste at jeg ikke brydde meg om det - ikke fordi jeg ikke trodd på Gud, jeg syntes bare det var dumt. Dessuten ville jeg gjerne tilbringe alle mine ledige stunder med vennene. Jeg arbeidet fem en halv dag om uken, så jeg hadde ikke mye tid til meg selv.

Jeg viste at mor var fast bestemt på at jeg skulle med til kirken, så jeg innvilget. Sognepresten nikket, da han fikk øye på meg i menigheten. Han må ha blitt overrasket over å se meg. Jeg lyttet til prekenen og sang med på et par salmer. Etter gudstjenesten knelte min mor ned og med tårene løpende ned langs kinnene bad hun: "Kjære Gud, pass godt på min gutt." Jeg knelte også og la armen om henne: "Det skjer meg ikke noe. På ære, det gjør det ikke."

Så opprant dagen, hvor jeg skulle si farvel. Mine foreldre fulgte meg til stasjonen, og så var jeg på vei etter en masse omfavnelser og tårer. "Jeg skal nok huske å skrive," ropte jeg, da toget satte i gang. Vi var flere i kupeen som enten hadde meldt seg frivillig eller var blitt innkaldt til å kjempe for konge og fedreland. Jeg er sikker på at hvis vi hadde vist at det ville bli siste gang, vi så vår familie og venner, så hadde vi ikke dratt av sted. **Men etter jeg har kommet til det neste liv, har jeg lært at éns deltagelse i begivenheter som kriger er forutbestemt.** Jeg skrev atskillige breve til mine foreldre om min fremrykking og tragediene på slagmarken. Resten er fortalt.

Mine tanker ble avbrutt ved at det var en eller annen som rystet min seng voldsomt og sa: "Stå så opp, din noksagt."

Det var kun én som hadde så dyp en stemme. Jeg åpnet øynene, og så Bill stå der ganske så fint påkledd. "Hei Bill, du har da endret utseende. Det er en pen dress, du har fått. Hva har du gjort?" spurte jeg.

"Litt av hvert," sa han. "Jeg har vært ute at handle og har sittet og talt lenge med ham

indianeren. Han er bestemt en interessant fyr. Vi pratet lenge om det sted, hvor han hører hjemme. Hvor ble du forresten av? Du var her det ene sekund og vekk det neste."

"Chan tok meg med på et besøk hos mine foreldre," sa jeg. "Det var virkelig en overraskelse - det siste sted jeg hadde forventet å besøke. Bare det å se dem satte mitt humør opp, men det brakte også minnene frem. Jeg savner dem, men nå vet jeg at vi en dag vil være sammen igjen. I mellomtiden har jeg mine minner."

Jeg kunne merke at jeg fikk samvittighetsnag, så jeg spurte Bill om han hadde lyst til å gå en tur og sa: "Jeg kjenner en park ikke så langt herfra." "Det vil jeg forferdelig gjerne," sa han. "Gi meg nettopp to minutter til å skifte sko, så er jeg klar."

Vi gikk over mot parken og stoppet kun én gang for å spørre om vei. Snart sto vi ved inngangen. Så snart vi var innenfor, var landskapet et helt annet. Gresset lignet fløyel og føltes også slik. Jeg så meg tilbake og la merke til at det ikke var avtrykk i gresset hvor vi hadde gått. Jeg stoppet og løftet langsomt den ene fot. Gresset hadde en bemerkelsesverdig evne til å løfte seg; det for opp igjen som om jeg aldri hadde trådt på det. Det var en overflod av blomster, anlagt i bedd så de dannet ordet 'velkommen'. Blomstenes duft var fortryllende og gjorde meg fredfylt og lykkelig.

Jeg vendte meg om og spurte Bill, om han hadde det på samme måte. "Ja, det har jeg. Slikt er deilig sted," bemerket han. "skulle likt å vite, hvordan de har båret seg ad med å lage det." "Jeg vet ikke," sa jeg, "men la oss gå videre."

Det var mange mennesker i parken, noen gikk arm i arm, andre satt i grupper og diskuterte. Da vi gikk forbi en gruppe unge kvinner, hørte jeg tilfeldig en temmelig heftig diskusjon. Typisk kvinner, tenkte jeg. Jeg minnet meg selv om at mennesker er forskjellige. Og dette sted var vist ingen unntagelse. Vi fortsatte vår spasertur og kom etter litt, snart til en hytte. Døren sto åpen, og da jeg var nysgjerrig, kikket jeg inn.

'Det satt en gutt og "pottet planter". En gartner vil jeg tro. Én så ut til å være glad for sitt arbeide. Han vendte seg og hilste på oss, men ikke på sedvanlig vis, for hans lepper beveget seg ikke. I stedet gjenglødt hans stemme inne i mitt hode. Jeg vendte meg straks mot Bill og spurte om han også hadde hørt det.

"Ja," sa han, "jeg hørte hans stemme inne i mitt hode. Hvordan i all verden gjorde han det?"

"Jeg har opplevd det en enkelt gang' med Chan," svarte jeg, "men jeg trodde at alle på dette plan brukte deres stemmebånd til å tale med.", Gartneren reiste seg og skubbet stolen inn under arbeidsbenken, smilte og sa henkastet noe om å få ryddet opp. Han vendte seg og pratet igjen til oss, men denne gang på normal vis.

"Hvis du tror at alle her kun taler ved hjelp av strupe hodet, tar du feil, min unge venn. Mange kan og bruker også begge teknikker til å kommunisere med. For mitt vedkommende, så nyter jeg å passe og pleie parken, nettopp som jeg passer og pleier mitt sinn - og øvelse gjør mester. Men hva kan jeg gjøre for dere - mine herrer?"

Jeg tror Bill og jeg hadde det samme spørsmål på sinne, for vi pratet i munnen på hverandre, men jeg fullførte setningen: "Hvordan har du gjort parken så vakker? Det må ha tatt en evighet å skape en slik skjønnhet."

"For det første så skapte **jeg** ikke parken," svarte han. "Men jeg var dog med til å finne det rette sted. **Resten ble gjort av sjeler fra det syvende' plan - de skapte parken ved hjelp av deres viljestyrke.** Det eneste formål med parken er å gi folk som dere en god opplevelse. Selv om jeg arbeider på dette plan, er det ikke mitt hjem." "Jeg tenkte nok at du ikke var en av oss," røk det ut av meg. Jeg rødmet, da jeg oppdaget hva det var jeg hadde sagt.

"Det er helt i orden," sa han, jeg vet presis, hva du mener. Du har rett. Jeg hører ikke hjemme på dette plan. Det er mange måter å arbeide på, og slik hjelper jeg til. Jeg elsker det her arbeide. Jeg har passet parken i mange år nå, og hver dag er som den første."

"Det lyder interessant," sa jeg. Men jeg var oppsatt på å finne ut om hvordan parken var blitt skapt. Gartneren må ha hørt mine tanker, for han avbrøt dem med en forklaring om parkens opprinnelse. "Det hele er basert på kjærlighet," sa han. "Det var kjærlighet som skapte den, og det er gjennom kjærlighet at den bevares i den form, som dere nå ser. Hvis denne kjærlighet for et øyeblikk svekkets, ville parken dø bort i sine opprinnelige bestanddeler. Høyere sjeler har en viss skaperkraft - men selvfølgelig ikke en uendelig skaperkraft. Kun Gud kan bevare det han har skapt i al evighet. Har dere lyst til å se noe av parken?"

"Ja, meget gjerne," svarte jeg og vendte meg mot Bill som nikkete bekræftende. Da vi gikk gjennom parken, la jeg merke til at det ikke var noen stier. Gresset hadde en overjordisk farge og struktur. Her og der i parken var det grupper av treer. Vi kom forbi mange blomsterbed, og hvert bed var smukkere enn det foregående. Atmosfæren var fylt med en himmelsk duft som fylte hvert åndedrag med fred. Jeg tenkte over alt det, Chan hadde fortalt meg. Han hadde rett - Gud er ren intelligens. Jeg forundrets over denne demonstrasjon av den usynlige Guds nærhet.

"Det er en god måte å formulere det på," sa gartneren, "jeg har lyttet til dine tanker." Jeg hadde glemt at han kunne lese våre tanker. Jeg ble helt fortumlet, etter hvert som han forklart mer omkring det jeg hadde tenkt på. Senere ble jeg vant til det. Vi gikk over mot et eikekratt med treer av forskjellig form og størrelse. Gartneren bad oss vente og gikk over mot et av treerne. Vi kikket nysgjerrig da han la en hånd på treet. Derfra, hvor jeg sto, kunne jeg se at han i flere minutter førte en samtale med treet. Da han var på vei tilbake til oss, spurte Bill, hva det var han hadde gjort.

"Jeg pratet med treet," svarte han. "Jeg kan se at dere enda ikke er blitt undervist i, hvordan man kommuniserer med naturen." Bill smilte og innskjøt: "Tale med treer, hva mener du, makker?"

Det var mer styrke i gartnerens stemme, da han besvarte Bills spørsmål med et foredrag om Guds skapelseslover.

"For det første," sa han, "er mitt navn ikke makker, det er Ben. Og ja, jeg pratet med treet. Livsgnisten som er inne i oss, finnes også i treerne, men selvfølgelig ikke på samme utviklingstrin. Dere vil lære at ånd kan og vil kommunisere med ånd på alle andre nivåer. Husk at denne park er bygd i kjærlighet, og dens planteliv er derfor overordentlig vakkert. Alt hva Gud har skapt reagerer positivt på kjærlighet. Treet der borte kunne merke min kjærlighet. Jeg kan selvfølgelig ikke føre en samtale med det, som jeg kan med dere. Og dog forstår dets tåkete bevissthet mine tanker og reagerer ved å fullkommengjøre seg for å glede andre. Da du tenkte 'hvilke prakteksemplarer', vokste de ved denne tanke. Og nå mine herrer, hvis dere vil følge med."

Vi passerte ubeskrivelige scenerier. Skjønnheten overgikk enhver jordisk forestilling om himmelen. Etter å ha gått i omkring tyve minutter, kom vi til et stort blomsterbed. Det var en overflod av forskjellige farger. Hver blomst smeltet sammen med den neste - ikke én var plassert feil. Det var enhver gartners drøm. Duften fra bedet var himmelsk, og utløste en strøm av eksotiske tanker. Jeg, vendte meg for å se Bills reaksjon. Som jeg hadde forventet, hadde han et fjernt uttrykk i øynene. Jeg innså at hans tanker hadde ført ham tilbake til en viktig del av hans liv - en lykkelig del må jeg skynde meg å tilføye.

"Har du det godt, Bill?"

Et sukk kom over hans lepper.

"Ja, Jim. Duften har en magisk virkning på meg. Den får meg til å tenke på alle de gode ting som er skjedd i mitt liv. Jeg kan ikke huske en eneste dårlig opplevelse. Jeg er meget lykkelig over å være her. Hvem skulle ha trodd at dette stedet eksisterte? Hvis folk kjente til stedet her, ville de ønske å komme her før tiden. Det ville ikke være klokt, for det virker som om alt har et formål."

"Jeg vet presis, hva du mener," sa jeg. "Hvis alle ønsket å slutte seg til oss, ville der ikke være noen tilbake på jorden, og det ville nok heller ikke være plass til oss alle sammen her."

Ben gikk inn i samtalen: "Du har helt rett. Blomstene har en hypnotisk effekt som kun tillater ens sjel å se det smukke i livet. Om kort tid vil dere være ute av de negative tankers hovedstrøm. Intet er blitt oversett i skapelsen av denne park, fra gresset dere går på, til luften dere innånder. Alt er i perfekt harmoni. Dere vil begynne å høre en indre kallen etter å nå høyere. Denne kallen vil være som en gulrot for dere."

"Hvor spennende," sa jeg, "men vil du forklare oss litt mer om parkens opprinnelse?"
Bill kvitret med: "Ja, vil du ikke?"

"Jeg skal prøve å gjøre det så enkelt som mulig," svarte Ben. "Som jeg sa tidligere, ble parken til i kjærlighet. Den tiltrakk seg noen av de høyt utviklete, likesinnete vesener som er i stand til å bruke deres viljekraft til å skape virkelig skjønnhet. Først var det en idé, og den førte til ønsket om å skape. Alt dér begynte tanken å ta form. Det tiltrakk så enda høyere sjeler som tilføyde deres evne til å oppnå den ønskete form."

Da planen var blitt utført, ble den fullendt med en velsignelse. Først skapte gruppen et mentalt bilde av planen og fastholdt bildet, inntil det var så perfekt som mulig. Den kombinerte viljekraft fra gruppen brakte det subjektive bildet av parken inn i den objektive verden, hvor dere ser den nå. Dere må huske at dette plan er demmes', ikke deres. Dette gjør det vanskeligere for dem å bevare parken som begrep, selv om de er velbevandret i den åndelige tanke og mystikkens veier. Jeg håper dette besvarer deres spørsmål."

Bill vendte seg imot meg med løftet øyenbryn. Jeg fornemmet hva han tenkte, og sa: "Det vil nok kreve noe fordøyelse." Bill lo så det klukket.

"La dere ikke forvirre. Dere vil forstå alt hva jeg har sagt, etter hvert som dere får mer erfaring. Liker dere musikk?"

"Ja, mon ikke," sa jeg. "Godt," svarte han. "Det er en storslått musikktribune som jeg gjerne vil vise dere."

Vi gikk tvers gjennom parken. Ben pekte på noen treer og pratet litt om dem, mens vi gikk forbi. Snart kom vi til en bakke med musikktribunen på toppen. Selv om det ikke var noen sol, så funklet den som en diamant. Jeg gledet meg til å høre musikk, for det hadde jeg ikke opplevd siden jeg forlot det jordiske plan. Ved inngangen var det et par store, utsmykkede dører. De ble åpnet og avslørte en marmortrapp som førte bort til sitteplassene. Ben ville ikke med, men sa: "Jeg må tilbake til mitt arbeide. Jeg håper dere har nydt besøket."

Vi takket ham og sa at han da også måtte komme og' besøke oss. Han smilte, vinket og var hurtig ute av syne. Jeg vendte meg mot Bill og sa: "Han virket som en snill fyr." "Det har' du rett i, Jim. Jeg undrer meg over hvor lenge han mon har vært her."

"Det kan jeg ikke svare på," sa jeg, "jeg har også undret meg over hvor lenge vi har vært her. Da det aldri er natt, er det umulig å telle dagene, så jeg har fullstendig mistet min tidsfornemmelse. Jeg vil spørre Chan, neste gang jeg ser ham. Jeg tror de er klar til å gå i gang."

Det var verd å vente på - musikken oversteg alle forventninger. Dirigenten la alle krefter i oppførelsen. Og enda mer verdig var den effekt musikken hadde på eteren. Vidunderlig lys formet seg over musikernes hoder, som tonene vibrerte og skapte blå, lyserøde og lysfiolette farger med lynglimt i gull som løp ned gjennom dem. Fargene danset til musikkens rytme. Dirigenten ble en del av rytmen. Rundt om ham var det et blått lys som inn mellom, lynet fra hans fingerspisser, når han svingte med armene. Etter hvert som musikken intensivertes, fikk fargen omkring dirigenten mer intensitet. Den skiftet fra lys blå til indigo og strakte seg langt ut fra ham. Det var betagende.

Etter hvert som musikken ble kraftigere, kom det flere farger til syne over musikerne. Det var lik som å kikke i et kaleidoskop, men langt smukkere enn noe jeg hadde sett på jorden. Hver

musiker var i perfekt harmoni med musikeren ved siden av. På et tidspunkt sang publikum med. Forestillingen varte noe tid, inntil dirigenten bukket til takk. Lyset omkring musikerne forsvant hurtig. Alt, hva som ble tilbake, var det blå lys omkring dirigentens hode og skuldre. Hele atmosfæren var blitt oppladet og hadde en fantastisk oppløftende virkning på oss. Vi gikk inderlig lykkelige derfra og fant vei hjem til våre bosteder.

Da vi ankom ble vi møtt av sersjanten. "Jeg håper, mine herrer har opplevd noe interessant." Hans stemme etterlot ingen tvil om at han var misfornøyd med oss. "Jeg har ventet på dere for å fortelle at det er et møte, som alle er nødt til å delta i."

Sersjanten gikk fem skritt foran oss på vei over til salen. Han vendte seg nå og da for å fortelle oss, hvor sent vi var ute. Møtet var i ferd med å begynne da vi kom inn og satte oss.

"God dag, mine herrer," sa kapteinen oppe fra podiet. "Jeg har kaldt dere sammen for å bringe dere en god nyhet. Krigen er slutt. Tyskland har overgitt seg." En vill jubel brøt løs. Mange reiste seg opp og hoppet rundt; andre satt helt ubevegelige. Bill vendte seg og ga meg en kjempeklem som helt tok pusten fra meg. Jeg gispet etter luft og nådde å bli helt rød i hodet, før jeg kunne rope: "For guds skyld, Bill, du kveler meg." "Unnskyld, Jim," sa han, "jeg ble bare helt revet med."

Kapteinen bad om ro: "Så, så, mine herrer. Krigen er kanskje slutt på det jordiske plan, og forhåpentlig vil antallet av unge sjeler som kommer hit, falle. **Men vårt arbeide er kun nettopp begynt. Kampen mellom det gode og det onde fortsetter på det lavere astrale plan. I øyeblikket går det godt for oss, men undervurder endelig ikke fienden. De onde krefter er ikke slått enda - de har bare endret taktikk. Om ikke lenge vil de bryte gjennom et annet sted på det jordiske plan. Det vil medføre mange ubehageligheter, inntil folk vender seg vekk fra deres destruktive, materialistiske vei. Materialisme kan kun føre til krig blant brødre og søstere og derved skape usigelig lidelse for mange. La oss håpe at det er kommet noe godt ut av denne krig. På engelsk kalles den The Great War, men det er intet stor slått ved krig. Regjeringene er nødt til å samarbeide for å skape en bedre verden for fremtidens barn.**"

"Det er besynderlig at de onde krefter aldri er i stand til å danne en stabil regjering, når de kommer til makten. Før eller siden vender de seg imot seg selv og bryter sammen i en tilstand av anarki som eksisterer ikke noe rettferdig demokrati og ytringsfriheten er inndraget. Anarkiet fjerner frihet og egenvilje, erstatter dem med frykt og innfører tyranniet som et Helvete på jord. De som befinner seg på jorden feirer avslutningen av krigen, og det vil vi også gjøre. Der blir en sammenkomst senere. Dere vil bli informert om hvor og hvornår. Jeg sier hermed farvel, og Gud velsigne dere."

Jeg jublet innvendig over krigens avslutning. Hele salen var ét stort spektakkel av sang og latter. Bill og jeg deltok i gledesrusen, inntil jeg følte, det var på tide å gå tilbake til mitt bosted. Før vi gikk inn, vendte Bill seg imot meg og sa: "Jeg tror jeg vil gå meg enda en tur." "Vil du gjerne at jeg går med deg?" spurte jeg. "Nei," svarte han, "jeg vil gjerne være alene."

Jeg var bekymret, fordi det føltes som om Bill plutselig var gått helt ned. Jeg ville ikke at han skulle være alene, så jeg spurte igjen om han ønsket at jeg gikk med, men han var ubøyelig. Jeg viste at det ikke kunne skje ham noe, så jeg sa farvel. Jeg hadde en uhyggelig følelse av at jeg ikke ville se ham igjen, men det var jo tåpelig, så jeg slo det ut av hodet. Da jeg kom innenfor, var jeg alene, for alle de andre festet stadig. Det var ikke bra for så fikk jeg tid til å tenke. Jeg sank bort i selvmedlidenhet og forsøkte at ryste den av meg, men den slo inn over meg i bølger. Jeg ble irritert på meg selv og satte meg ned for å tenke på de steder, hvor jeg hadde vært med Chan.

Sjøen, hvor jeg hadde badet, fortsatte med å dukke opp i mine øyne. Jeg sprang opp fra stolen, begeistret over min beslutning om å vende tilbake til stedet. 'Okay,' tenkte jeg, 'la meg bare prøve.' Jeg lukket øynene, tenkte på sjøen og fastholdt bildet i mitt sinn. Jeg rettet min vilje mot tanken og begynte at trekke. Jeg merket en følelse av letthet og bevegelse. Denne

gang åpnet jeg ikke øynene.

Plask! Så var jeg i vannet i stedet for på bredden. 'Satans også,' tenkte jeg, mens jeg kravlet opp. 'Jeg kom da dit, men neste gang vil jeg konsentrere meg om bredden.' Jeg tok mitt tøy av og gikk i vannet igjen. Jeg plasket rundt i en times tid, mens jeg tenkte på at krigen var slutt.

Kapteinen hadde rett. Det er menneskets natur å finne noe å slåss om. Jeg spekulerte på om det noensinne ville bli fred. Jeg kjente etter for å merke om mitt tøy var tørt, og kledde på meg. Da jeg hadde fått på mine sko, hørte jeg en latter bak et tre.

Nysgjerrig kikket jeg bak treet. Jeg burde ha gjettest det. Chan satt på en av sine stoler med sitt allvitende smil på leppene. Min oppmerksomhet ble straks vendt mot Chans føtter.

Den mest usedvanlige katt jeg noensinne hadde sett, tittet frem under hans tøy. "Hva er det?" spurte jeg. "En katt, selvfølgelig. Kan du ikke se det?" "Det vet jeg," sa jeg, "men hva er det for en slags katt? Jeg har aldri sett slik én." "Det er en siameser," svarte han. "Hans navn er hr. Chow, og han er min venn."

"Du mener vist ditt *kjæledyr*," sa jeg. "Nei, jeg mener ikke kjæledyr," svarte han. "En venn er hva han er. Hvis han var et kjæledyr, kunne jeg bestemme over ham, men her kan du ikke bestemme over et individ som har sin egen viljekraft. Ved å vise hr. Chow kjærlighet og ved å gi ham frihet, er jeg forblitt hans venn gjennom mange år. Han kommer alltid og besøker meg."

"Jeg har et spørsmål," sa jeg. "Hvordan viste du at jeg var her?"

"Ganske enkelt," svarte han. "Jeg plasserte idéen om sjøen i din bevissthet. Det er mitt arbeide å passe på deg. Det betyr at jeg skal vite alt, hva du tenker og gjør."

"Det var sa...," begynte jeg. "Si det ikke," sa, Chan skarpt "Du hadde bruk for hjelp, og jeg ønsket ikke at gripe direkte inn. Det nest beste var å plante en tanke i ditt sinn. Resten kunne du selv klare. Som jeg ser det, fungert det jo helt fint. Jeg ønsker deg tillykke med din prestasjon. Kun en liten teknisk feil - men med litt øvelse vil du bli rett god. Nå skal vi, som en overraskelse, til det femte plan."

"Jeg mente ikke at jeg kunne komme der til, før jeg var klar, sa jeg med tvil i stemmen. "Det er også riktig, men du har klart deg særdeles godt etter du er ankommet, og du har lært mye. Det du har lært har påvirket dine mentale atomer, så de vibrerer meget hurtigere. Etter hvert som det skjer, har kroppen også bruk for å sette farten opp; i motsatt fall vil bevisstheten hurtig utbrenne kroppen.

I de fleste tilfelle holder kroppen tritt med den mentale innstilling. Men i ditt tilfelle ble dét å lære sannheten, brennstoff for din bevissthet. Så du opplevde en slags ekstase. Derfor vil du snart ha utviklet deg nok til å komme opp på det neste plan. Ditt nåværende plan er det sted, hvor hveten sorteres fra klinten/aksene. Din evne til å lære, plasserer deg sammen med hveten. Når du har utviklet deg nok til komme opp på det neste plan, vil du innse at her begynner ditt arbeide for alvor. Det du har lært, vil du komme til å bruke i praksis. Vi drar på denne lille utflukt for at du kan se hva det er du arbeider eller utvikler deg imot."

For første gang i mitt liv kunne jeg ikke finne ord. Jeg sto i taushet, inntil Chans katt sprang opp i hans fang. Det var helt tydelig at katten viste hva den ville. Det virket som om den pratet til Chan - som lot til å kunne forstå den. Hr. Chow var det første husdyr jeg hadde sett, siden jeg forlot det jordiske plan.

"Jeg kan merke at du har enda et spørsmål om dyrene," sa han. "Du vet jo nå at jeg kan lese dine tanker, lik jeg kan lese hr. Chows. Jeg vil forklare deg dyreriketets utviklings rekke en annen gang."

Chan satte katten ned og reiste seg fra stolen. Han vendte seg, og med en håndbevegelse

var stolen forsvunnet. Jeg hadde sett det atskillige ganger, men fant det stadig fascinerende. Chan så over mot det sted hvor hr. Chow hadde lagt seg, og pratet med ham. Han vendte seg så mot meg og sa: "Hr. Chow vil gjerne hilse på deg."

Katten kom over til meg og satte seg, hans øyne boret seg dypt inn i mine. Så "malte" han og løp tilbake til Chan. "Er du tilfreds nå?" spurte Chan, mens han klappet katten på hodet. Så gjorde han en bevegelse med hånden, og katten var vekkt. "Du har da ikke oppløst ham, - har du?" ropte jeg.

"Selvfølgelig ikke, hvordan kunne du tenke slik etter alt hva jeg har sagt? Hr. Chow er ikke i stand til å bruke sin vilje på helt samme måte som oss, så jeg hjelper ham. Vi er begrenset av vår beviste utvikling - medlemmer av dyreriket er også begrenset av deres. Hver enkelt er på sin egen individuelle utviklingsvei. Du vil bli overrasket over at høre at dyr er på et trin på stigen, lik vi er. Noen er langt under, andre kun et trin under. Alle klatrer vi for bedre å kunne uttrykke Gud inne i oss. Nå vil vi dra av sted, hvis du er klar."

Chan rakte armen ut imot meg, og jeg grep den. Straks merket jeg hans viljekraft. Det var en omgående virkning som minte om en skiheis. På et øyeblikk var vi der. Et lys traff meg som et lynglimt og blendet meg noen sekunder. "Chan, jeg kan ikke se," ropte jeg. "Vent et øyeblikk," svarte han. "Så skal jeg hjelpe deg."

Enda engang merket jeg Chans jernvilje påvirke meg. Det føltes som om jeg ble innhyllet i et fint stoff.

"Nå kan du åpne øynene," sa han. Denne gang sjenerte ikke lyset meg, men det var vanskelig å trekke pusten. "Det er helt normalt," sa han, "bare slapp av og ta et par dype innåndinger av og til."

Endelig kunne jeg se at vi sto på en bakke med utsikt ut over en dal. Det var et vidunderlig syn! Bølgende bakker med et teppe; hver enkelt plante smeltet sammen med den ved siden av. Alt skinte med en glans som mer lignet et uendelig hav, enn en dal fylt med treer og blomster. Mange av treerne var i blomst, og sceneriet strakte seg så langt øyet rakte.

Her og det var det små hus, og jeg spurte om det bodde mennesker i dem. "Ja," svarte Chan, "og de er alle naturelskere og føler seg hjemme i disse omgivelser. Det er også byer og landsbyer, lik det er på det jordiske plan. Når du er helt klar til den endelige overgang, vil dette bli ditt hjem. Kom la oss gå litt, vi har tid nok."

"Når vi taler om tid," sa jeg, "kan du så fortelle meg, hvor lenge jeg har vært i min nye verden? Jeg har mistet all tidsfølelse. Jeg klager selvfølgelig ikke, for det er fint ikke å være styret av klokken. På en måte nyter jeg det, men jeg savner stadig mine foreldre."

"Jeg viste, du ville spørre om det," sa han. "Jeg har alt regnet det ut. Du har vært her i toogtyve jord-måneder, pluss minus en dag." "Men det er umulig," sa jeg. "Det virker som om jeg kom hit i siste uke."

"Selvfølgelig har du mistet all tidsfølelse," sa han. "Årsaken er at dine vibrasjoner har en meget høyere svingningshastighet. **Dine dager utgjøres av det som gir deg den største åndelige tilfredsstillelse - ikke hardt arbeide som utsuger din indre livskraft, som på det jordiske plan.**

Tiden, som du kjenner den, har ingen betydning for Sjelen. Tid og rom er jordens begrensninger. Hvor du enn er, kan du alltid være så nær meg, som du er nå. En tanke sendt i en hvilken som helst retning, når som et lyn sitt bestemmelsessted. Nå skal du ikke se tilbake.

Tenk i stedet på det levende nå - ikke fortiden eller fremtiden. I morgen finnes ikke, for når den kommer, er det i dag. Kun nuet er vårt. Tanker om fortiden tåker ditt sinn og skaper tristhet. La ikke slike tanker dempe lyset fra i dag. La oss gå videre."

Det var furutreer på begge sider av oss, og de fylte neseborene med en himmelsk duft. Gresset var så vakkert at jeg ikke ville trække på det. Vi gikk ned i dalen, og mens vi gikk, ble jeg enda mer oppmerksom på gresset; for det var dekket av alle de ville blomster som på jorden kun kom frem på bestemte årstider. Det mest bemerkelsesverdige var de ville valmuer her og der som skapte en illusjon om miniature soler som ga gjenskinn i et grønt hav. Langsomt ble fargene sløret. Jeg viste det betydde at vi skulle tilbake, men jeg kunne nesten ikke vente med å komme til å bo her permanent. Chan smilte og spurte om jeg var klar til å dra av sted. Enda engang var vi på vei og kom hurtig til syne på den samme plett ved sjøen. Det var som om vi slett ikke hadde vært vekke. Kun min vidunderlige erindring om besøket var tilbake.

"Jeg sa jo at det ville være en overraskelse," sa han. "På et tidspunkt vil du komme til bo der fast. Inntil da må du arbeide på å fortjene retten til det. Det du så var bare lokkemat, ikke selve kaken. Når man klatrer opp langs utviklingsstigen, blir planene mer forfinet. Det har du alt bemerket ved ditt besøk på det femte plan. Selv om det kanskje er ubevisst, er kallet for alle sjeler å utvikle seg høyere. La dét fylle din bevissthet fra nå av. Streb alltid mot dette kall, for det er til gagn for deg selv, som du har sett i dag.

Vi vil besøke det jordiske plan neste gang. Jeg har noe arbeide å utføre og vil gjerne ha din hjelp. Til gjengjeld får du noen erfaringer, og når vi er ferdige, vil vi besøke ditt gamle hjem."

kap.4

Det var deilig å få gjøre noe, og tanken om å se mine foreldre igjen gjorde meg bare enda mer glad. Chan oppsøkte meg og spurte om jeg var klar. Jeg tok hans arm, og vi dukket hurtig opp på et sted som minte om en slagmark. Vi gikk en stund, inntil vi kom til en tilsynelatende forlatt by. Vi gikk inn til byens torv, hvor det sto en del mennesker og snakket. De fleste av dem var høyere astrale, lik som Chan. "Hva skjer?" spurte jeg.

"Der har vært en inntrengning fra det andre plan," sa han. "Den er ikke stor, men vi er nødt til å stanse deres fremrykning. Ellers vil denne lille dråpe bli til en oversvømmelse, og det vil bli erklært totalkrig. Vi er her for å drøfte taktikk."

Vi gikk bort til de andre. En av dem lot til å være talsmann. Han var ikke særlig stor og så ikke særlig betydningsfull ut, og hadde han ikke hatt en munkehetten på, ville man slett ikke ha lagt merke til ham. Han begynte å tale, og helt bort til hvor jeg sto, kunne jeg merke hans viljekraft.

"Brødre," sa han, "jeg er glad for å arbeide sammen med dere igjen. Vi er her, fordi det er en oppgave å utføre. Cirka et dusin av de nylig drepte befinner seg i disse ruiner. **De fastholdes av deres lavere emosjoner og blir gitt næring av onde sjeler som ønsker å bruke dem på deres vei ut av deres eget mørke Helvete.**

Dere skal passe på, for disse mørke krefter vil bruke alle knep for å holde fast på de nye sjeler. Så vær hele tiden årvåken."

Munken holdt en liten pause, før han fortsatte. "Jeg ser vi har noen nye hjelpere. Det gleder meg å by dere velkommen, for vi har bruk for hjelp til disse operasjoner. Da det er første gang som dere er med, vil dere komme under min ledelse. Resten av dere er velbevandret i dette arbeide, etter alle de ganger vi tidligere har arbeidet sammen. La oss be, før vi går i gang."

'Sku' likt å vite hva det er, Chan har tatt meg med på?' spekulerte jeg. 'Det virker ikke særlig sundt å være her.' Chan klappet meg på skulderen og bad meg lytte til bønnen. Den var meget inspirerende og hjalp meg til å overvinne min frykt. Ordene innga oss munkens kjærlighet, og vi ble oppladet til den kommende kamp.

Folk skulle arbeide sammen to og to, unntatt nykommerne. Da de andre var vekk, var vi fire tilbake. Munken kom over til oss og presenterte seg som Broder David. Han tilsnakket oss kort om vårt arbeide, og om hvor glad han var for å ha oss med på denne misjon.

Det var på tide å komme av sted, og David førte an. Vi nådde snart den del av byen som var besatt av de lavere astrale. Alle bygningene var forfalne, og visse steder var tåken meget tett. Den minte meg om en røkblandet tåke på jorden - den er der det ene øyeblikk og er vekk det neste. Av og til kunne jeg se utydelige skikkelser som skulte (stirret) etter oss fra hushjørnene. Vi gikk gjennom tåken. David førte stadig an og projiserte ut et lys som gjorde det lett å følge ham. For hvert skritt følte jeg meg sterkere rustet til oppgaven.

Vi gjorde snart holdt utenfor en bygning som lignet et snusket vertshus på jorden. Døren var delvis ødelagt, og det ga meg mulighet for å kikke inn. Det var seks personer der inne; noen sto ved baren, andre satt og spilte kort. Min oppmerksomhet ble trukket over mot et mørkt hjørne. En overveldende følelse av ondskap krøp inn over meg. En stor sort masse lå på lur i skyggene. **Jeg kunne se denne masses ondskap, men fornemmet også at de sjeler, vi var kommet for å befri, ikke var i stand til å se den.** Jeg vendte meg mot David og spurte: "Hva er det?" Jeg tror jeg alt viste det i mitt hjerte.

Han trakk meg vekk fra døren og sa: "Du skal ta det som jeg nå sier til deg, meget alvorlig. De fire sjeler, vi er her for å befri, oppfordres av de lavere astrale til å nedverdige seg selv. Den onde som ligger på lur i hjørnet, trekker på den negative energi for å øke sin styrke. Når vi går inn, skal du bli i nærheten av meg. Vik under ingen omstendigheter fra min side. Jeg ventet ikke at den onde var så tett på."

Det ble ikke tid å være redd, for med en dytt i døren var vi inne. Den stikkende lukt av råttent kjøtt fylte mine lunger; kvalmen krøp inn over meg. Jeg hadde mest lyst til å løpe vekk så hurtig som mulig, men viste at det kunne jeg ikke. Vi gikk direkte bort til de sjeler som hadde bruk for hjelp. De så seg overrasket omkring, da de fikk øye på oss fem. "Hva vil dere her," ropte en av de lavere astrale.

Jeg kikket over mot hjørnet og så den onde forsøke at skjule seg. Hvis han viste seg nå, ville spillet være ute. Det var opp til de to lavere astrale at holde oss tilbake. De kunne slett ikke måle seg med Broder David. Ved en håndbevegelse og noen få ord flyktet de. Det så lett ut. Men da den onde så hva som skjedde med hans håndlangere, gikk han inn i kampen. Det var en helt annen kopp te. Han raget opp over oss - og den smule lys vi hadde forsvant.

Jeg prøvde å få øye på de fire som vi var kommet for å befri, og fant dem sammenkrøpne under et bord. Jeg så angsten i deres øyne, da de iakttok den redsels vekkende skapning komme frem fra hjørnet. Dens ansikt lignet noe fra Helvetes forgård. 'Gud!' tenkte jeg, 'hjelp'.

Den onde må ha lest mine tanker. Dens heslige munn åpnet seg og pratet utydelig; en avskyelig stank sivet ut av hvert ord. Det ble uutholdelig å trekke pusten, da ordene veltet ut over den ondes motbydelige lepper: "Gud! Dere er forbannet. Alt, hva som er mitt, er mitt; og jeg gjør krav på disse sjeler som mine."

Broder David vendte seg øyeblikkelig imot oss og befalet: "Tenk kun på lyset, og la dere ikke bortlede fra det. Den onde forsøker å skremme dere, så han kan suge styrke til seg."

Så vendte David sin oppmerksomhet mot den onde: "I den Høyestes navn, han som har kastet deg ned i dine egne begjærs Helvete, gjør jeg krav på disse sjeler i hans kjærlighet. Og ved min vilje, befaler jeg deg å forsvinne."

Jeg innså at slaget var en intens viljekamp mellom lysets og mørkets krefter. Jeg konsentrerte meg om lyset, og en umåtelig sterk bølge av energi strømmet gjennom meg. Da jeg

så over på mine venner, viste jeg at de også kunne merke denne nyoppdagede energistrøm.

Kampen var jevn. Ingen vant terreng, før Chan og enda en astral kom inn i rommet. Da de så hva som foregikk, sluttet de seg til kampen. Deres ekstra viljestyrke overvandt den hellige skapning, og den begynte å miste terreng. "måtte fanden ta dere," fnøs den, idet den forsvant.

"Dere har ikke vunnet. Det vil være andre." "Jeg er redd for at det er riktig," sa David. "Det vil alltid være andre."

Et svakt lys trengte inn i rommet, hvilket gjorde det lettere å se; og stanken forsvant mer og mer. Min umiddelbare bekymring gjaldt de Stakkars sjeler, vi var kommet for å hjelpe. Jeg gikk over til bordet og løftet det vekk fra de fire som stadig krøp sammen under det. De så miserable ut; de var hurtig gått i den felle, som den onde hadde satt. Deres øyne var innsunkne og etterlot et uttært uttrykk i deres ansikter.

"Kom bare frem - dere er i sikkerhet nå," oppmuntret jeg.

Da mine venner så hva jeg gjorde, kom de over for å hjelpe. Jeg rakte ned og grep fatt i hånden på et av ofrene. Hånden føltes som en kald, våt fisk, og min umiddelbare reaksjon var at trekke hånden vekk, men det var noe inne i den, som forhindret meg i det. "Kom - du skal med meg," befalte jeg. Vi samlet de fire og satte kursen mot byens torv.

På veien tenkte jeg på disse Stakkars sjeler, og det vi nettopp hadde vært vitne til. Hvor var det heldig at jeg var blitt funnet av kapteinen i stedet for å ende på dette sted. Vi var de siste som nærmet oss torvet, hvor Broder David ventet. De andre grupper hadde også hatt hell med seg. Vi førte vår gruppe inn i en firkant som var blitt dannet av de andre befriere. Chan ba oss holde vakt.

Jeg var sikker på at de ikke hadde noen viljekraft tilbake. Kampen hadde suget alt ut av dem. David gikk inn i firkanten og sa: ***"Hør her, vi er kommet for å hjelpe dere å unnsnippe det onde som snikjager sjeler som deres. Noen av dere har alt sett det som venter dere her. Dere er på en usikker vei, venner, én som til sist vil føre dere inn i Helvete. Dere må endre deres måte å leve på, ellers vil dere ende dér. Vend ikke ryggen til denne sjansen. Det er den eneste dere får. Hvis vår hjelp ikke er ønsket, kan dere gå med Guds velsignelse."***

To av de høyere astrale trådte til side. Kun tre av dem som befant seg i firkanten, trådte ut og forsvant hurtig av syne. Resten diskuterte innbyrdes. De fire vi hadde hjulpet, beskrev rett overbevisende hva de hadde vært vitne til. Etter mye diskusjon trådte én av dem frem og sa: "Vi vil gjerne med dere." Tårene trillet ned over hans magre ansikt. "Hjelp meg. Jeg vil ikke tilbake til det mareritt."

Han falt ned på kne og gråt som et barn. Jeg hadde den dypeste medfølelse med ham, for jeg fornemmet at han skammet seg inderlig. Broder David bukket ned, tok fatt i hans arm og hjalp ham opp. I atskillige minutter pratet han til ham med en stemme full av medfølelse. Broder David vendte seg så mot de andre og pratet også til dem. Alle som overvar det, kunne merke hans kjærlighet og medfølelse da han sa: "Jeg er glad for at dere er kommet til fornuft. Vi tar dere nå med til et sted, hvor dere vil få hjelp."

Jeg sukket en stille "tak" til Gud, for at han var med oss. Broder David vendte seg imot oss befriere og ba oss om å ta hverandre i hendene, så vi dannet en kjede rundt om sjelene i midten. Så løftet han hånden, gjorde en bevegelse i luften og straks formet seg et lys over hans hode som bredte seg ut over oss alle.

De som befant seg inne i kjeden begynte å skrike, men skrikingen døde bort, da lyset fortonet seg og avslørte et hospital. Vi førte dem inn i bygningen og ble møtt av en nonne og noen sykepleiersker. Vi ble bedt om å vente, mens Broder David pratet en tid med hospitalpersonalet. Så førte sykepleierskene dem vekk. Den siste av dem vi hadde brakt med oss, vendte seg før han dreide om hjørnet, og sendte oss et smil, som for å takke oss. Det var siste gang jeg så dem.

Jeg banet meg vei over til Broder David og spurte: "Hva skjer det med dem nå?"

"Det vil bli dratt omsorg for dem, inntil de er klar til å bli opplært i det høyere liv," svarte

han.

"Hvis vi ikke kan dø igjen, hvorfor har vi så tatt dem med til et hospital?" "Et logisk spørsmål," svarte han.

"Det er ganske riktig at vi ikke kan dø en gang til. De erfaringer, vi gjør oss i livet, etterlater et inntrykk på det ubeviste plan. Disse inntrykk blir til virkelighet her, fordi sinnet gjør at alle våre tanker får deres fulle virkning. Vi sendes enten til ekstatiske høyder eller ned i våre egne begjærs dype huller. De sjeler vi nettopp har reddet, var i et slikt hull. Deres svake viljer gjorde dem til et lett bytte.

Vi er ikke bekymret for deres kropper, men deres sinn har bruk for healing. På dette hospital vil de få hvilt, lære hvordan de overvinne deres negative tanker og se deres ansvar i øynene. I siste ende vil de bli gode borgere."

Vi hadde nettopp avsluttet samtalen, da nonnen kom tilbake og pratet til Broder David. Så forlot vi hospitalet og kom snart til et vannløp.

Vannet funklet klart, og den gressbevokste bredde så så innbydende ut at jeg var mer enn takknemlig for å få mulighet for å hvile meg, da Broder David bad oss om å sette oss. Han ble stående, og da vi andre hadde fått satt oss, pratet han til oss om selvtillit.

"Vi kan ikke leve en annens liv. Hvert individ må gå hvert skritt selv. Vi kan holde et lys som viser vei for dem, hvis øyne er åpne, og vi kan omgi dem med åndelig styrke. Uansett om vi har en fysisk kropp eller ei, bør vi ikke forsøke å kontrollere en annens sinn eller tvinge ham til å handle imot sin vilje. Vi skal arbeide sammen og hjelpe hverandre i Kristi ånd. Vi kan inspirere, hjelpe og veilede, aldri tvinge."

"Det er feil noensinne å si at man ikke har tillid til sin egen styrke, for det er nettopp den man skal stole på. Ånden gjennomtrenger dere hver især - dere er ånden. Det er deres ånd, og den er sterk nok til å beherske sinnet og hver eneste celle i deres kropp. Ved ikke å ha tillit til den, forneker dere den. Enhver tvil, ethvert ord om frykt må utslettes, før det tar form eller blir uttrykt. Tro på deres indre Gud, og all styrke er deres."

'Hvilken vidunderlig tale,' tenkte jeg. Den fjernet enhver mulig frykt omkring mitt nye arbeide. Broder David takket de høyere astrale og vendte så sin oppmerksomhet mot oss. "Jeg takker dere igjen for deres hjelp. I dag har hver enkelt av dere vist et mot og en styrke som overgikk våre forventninger. Deres lærere gjorde det riktige, da de foreslo at dere deltok i dette arbeide, og jeg håper vi kommer til å arbeide sammen igjen. Gud velsigne dere inntil da."

Broder David gjorde korsets tegn, og omrisset av ham begynte å utviskes. Kort etter var han vekk. Hans ord gjenlød stadig i mine ører, etter at han var forsvunnet. Chan kom over til meg og rakte hånden frem. Jeg grep den, og han trakk meg opp for å stå. Vi sa ikke et ord, for ord var unødvendige. Det var første gang jeg forstod den fulle betydning av Chans lære. Chan brød stillheten ved å si: "Du har levd helt opp til mine forventninger."

Jeg kom i tanke om den gang Chan hadde fortalt meg om de lavere plan, og at han hadde ment jeg kanskje kunne arbeide sammen med ham der. Han hadde planlagt det hele.

"Du Jim, jeg kan lese dine tanker," sa han med et smil. "Jeg lofte å ta deg med på et besøk hos dine foreldre når arbeidet var gjort, men flere prøvelser nettopp nå vil være for meget. I stedet foreslår jeg at vi drar ned til sjøen, så du kan vaske stanken fra slagmarken av deg."

Chan tok fatt i min arm, og av sted gikk det enda engang. Vi dukket opp igjen ved sjøen. Vannet glitret innbydende, så jeg spilte ikke mye tid med å få tøyet av. Chan avslo min invitasjon om å bade sammen med meg og satte seg under et tre.

En stund sugde jeg den energi til meg som vannet ga i så rikelige mengder. Jeg var tilfreds med den måte jeg hadde utført mitt arbeide på i kampen og var lykkelig for at Chan var min lærer. Jeg hadde det mye bedre nå og besluttet å ta tøy på. Jeg gikk over til det sted, hvor jeg hadde lagt mitt tøy, og ble noe forbauset over at det var vekk. I stedet lå det en mangefarget, vakker drakt pent lagt sammen.' Det må være Chans verk, tenkte jeg og vendte meg om mot det tre hvor han satt under.

"Hva er nå det for noe?" ropte jeg og tok drakten opp.

"Ta du den nå bare på," svarte han, "så er du flink. Vi kan jo ikke ha det slik at folk snakker om deg." Jeg så ned langs meg selv og rødmet forlegent. Jeg skyndte meg å ta på drakten. Den passet fint og følte meg behagelig rundt mine skuldre. Det var også et par artige sko som jeg stakk føttene ned i. Hvis mine venner kunne se meg nå, ville de tro at jeg var på vei til et karneval. Chan gjorde tegn til at jeg skulle sette meg ved siden av ham.

Jeg gikk forsiktig over til den stol, han hadde materialisert. Jeg var nødt til å gå forsiktig i de nye sko, ellers ville jeg falt på nesen. Selv om jeg var død, kunne jeg stadig merke smerte, for jeg hadde enda ikke lært å kontrollere den side av mitt sinn. Jeg stilt meg foran Chan og spurte: "Hva synes du?"

"Du ser fin ut, du ligner en keiser fra min tid. Sett deg ned, så skal jeg forklare deg hvorfor jeg har utskiftet ditt tøy."

Da jeg hadde satt meg til rette, fortsatte Chan: "Den viktigste del av min undervisning inntil nå har handlet om tankens kreative prinsipp. *Fra din opplevelse med den nylig overståtte kamp, vet du nå at tanker - gode eller dårlige - kan kastes tilbake til én selv. Det skjedde for deg. De emosjonelle tanker som oppstod på grunn av kampen, har påvirket din mentale aura.*

Det vil være nødvendig å rense ditt emosjonelle felt, hver gang du arbeider på denne måte. Jeg har enda ikke lært deg, hvordan du gjør det, men jeg gjorde det nest beste ved å foreslå for deg å bade. På denne måte har vannets magnetiske kraft automatisk renset ikke bare din kropp, men også din magnetiske aura. Ettersom dine tanker oppsamlet impulser under kampen, påvirket de ikke bare din mentale aura, men også din legemlige. Alt, hva din kropp har vært i kontakt med, som for eksempel ditt tøy, har fastholdt både dine gode og dårlige vibrasjoner. Det er nødvendig å rense ikke bare din mentale aura, men også ditt tøy. Hvis du tenker tilbake på første gang, du badet her, vil du erindre at du også da tok nytt tøy på."

"Åh ja, det husker jeg godt, du fjernet min uniform."

"Det er fullkomment riktig," svarte han. "Jeg forklarte den gang hvorfor. Denne gang påtok jeg meg selv å gi deg noe nytt. Det tøy jeg har gitt deg, er en gave, men jeg forventer ikke at du går med det hele tiden, og når vi drar avsted, vil jeg materialisere noe vesterlandsk tøy til deg.

Jeg er nødt til å gi deg en unnskyldning, for du skulle ha vært til krigen-slutt-fest, - i stedet fikk jeg lov til å la deg arbeide sammen med meg. Det vil ikke vare lenge, før du flytter ut fra ditt bosted, for din tilpasningsperiode er i ferd med å være slutt. Du har oppnådd retten til å flytte til et høyere plan. Det forklarer hvorfor vi besøkte det femte plan. Og jeg hadde også bruk for en anledning til å introdusere deg for det arbeide, som vi mener du er best egnet til. Det er sjeler som gjerne vil arbeide sammen med oss om disse oppgaver, men de har ikke det rette mentale syn på tingene og mangler den nødvendige viljestyrke. Du har disse to nødvendige kvaliteter, som du jo alt har demonstrert. Resten arbeider jeg med.

La meg forklare deg noe om auraen. **Du har bemerket at du ikke kan lyve her, fordi hele ditt liv kan avleses av dem som er i stand til å lese et annet individs livsmønster.** Ditt ble avlest da du kom hit. Det viste dine sterke sider, dine svakheter og ditt syn på tingene.

Ut fra denne vurdering var vi stand til å avgjøre den rette vei for deg. Jeg ble kontaktet av dem som mente at jeg ville være den mest passende lærer, og jeg aksepterte med glede muligheten for å hjelpe.

Alle har et livsmønster som er preget av hver eneste tanke og følelse, som sjelen har opplevd - ikke bare i ét liv, men i mange. Noen vil hevde at det er personlighetens gjennomarbeidede plan, andre vil henvise til Akasha kronikken. Begge parter har rett.

Jeg liker helst å tenke på det som 'Dommens Bok', for det er nøyaktig, hva det er - **vår egen bok om livet. Vi, forfatterne, skriver et teaterstykke i boken, og vi, skuespillene, tar den rette maske på, som passer til hver enkelt opplevelse i de forskjellige liv. Det er derfor, Guds Lov er perfekt - han tillater oss å være vår egen dommer, nevning og bøddel. Vi kan ikke flykte fra oss selv, fordi vi er manifestasjonen av denne Lov.**

Jeg vil gjerne at du tenker tilbake på første gang vi møttes. Jeg tok deg med så du kunne få nytt tøy, og jeg tok deg med til sjøen, hvor du badet. Jeg fortalte om bilene på jorden som har bruk for et batteri. Vi sammenlignet dem med den astrale kropp og sa at begge brukte et batteri for å kunne bevege seg."

Chan hadde en vidunderlig hukommelse. Det tok meg litt tid å erindre den periode av mitt liv, men med Chans hjelp kunne jeg gjenkalle meg leksjonen.

"Det er godt du kan huske det," sa han. "Den fysiske kropp har også bruk for et batteri. I hvert tilfelle er batteriet ikke bare en energibeholder, det lar også energi sive ut i eteren, og det skaper et magnetisk felt omkring befordringsmidlet. Dette utstrålingsfelt kalles auraen. De menneskelige og astrale auraer er de mest komplekse, fordi de til stadighet undergår forandring. Til tider kan auraen ses omkring den menneskelige kropp som en sky av elektroner som flimrer fra hode til fot. Dens tetthet tiltar og avtar med individets sinnsstemninger. Jeg vet at det jeg her forteller er nytt for deg, Jim, men med tiden vil du forstå betydningen.

Alle fysiske ting på jorden har et utstrålingsfelt omkring seg, men mennesket har det mest kompliserte. *Ved sin innvirkning på de mentale atomer, skaper personens beviste tanker et mønster inne i dette felt. Det er den del av auraen som kan ses av de mennesker på jorden som har utviklet deres sjette sans.* Det er imidlertid to andre veldefinerte vibrasjoner. Det er de mentale og de åndelige. Begge påvirkes av den finere eter og er selvfølgelig også påvirket av personens mentalitet.

Inne i disse felter endrer vidstrakte, pulserende farger seg fra øyeblikk til øyeblikk. Fra sin fødsel inn i den fysiske verden oppbygger mennesket sin personlighet, og disse følsomme atomer pulserer med våre tanker - de er murstein og mørtel i vår struktur.

Farger og nyanser i den menneskelige aura er ugjendrivelige manifestasjoner av hva selvet gjør eller skaper ut av mulighetene i sitt jordiske liv. De indikerer vår jordiske og mentale tilstander. Farger og nyanser i auraen avspeiler derfor mennesket selv."

Det Chan fortalte var virkelig interessant, så jeg spurte ham om han ville forklare noe mer om fargene i den menneskelige aura. "Det er syv hovedfarger som former auraen," sa han. "Hver har sin egen vibrasjon, og hver av dem påvirkes av tenkeren. Jeg vil gi deg et eksempel: Du har nok hørt uttrykket at man ser rødt ved et sinneutbrudd - hvis du ser på vedkommendes aura umiddelbart etter, vil du bemerke vidstrakte, pulserende ildrøde nyanser som avspeiler denne sinnsstemning. Dette er den første farge i menneskets oppbygning. Hva er de andre seks hovedfarger, Jim?"

Chans spørsmål kom uforberedt på meg, for jeg kunne ikke huske hva jeg hadde lært om farger i skolen. "Det gjør ikke noe," sa han, "jeg vil minne deg om dem." Vi ble der en stund, mens Chan forklarte meg om resten av fargene. Han bad meg gjenta fargenes rekkefølge, så jeg ikke skulle glemme dem. "Rød, oransje, gul, grøn, blå, indigo og fiolett," sa jeg glad.

"Meget fint," svarte han, "det er de syv hovedfarger, men jeg må også nå fortelle at det er syv underinndelinger av hver. Den mulige kombinasjon av nyanser som auraen er oppbygd av, er uendelig. Ut fra det jeg har fortalt, har du muligvis bemerket at det er en trefoldig aura som relaterer til den trefoldige menneskelige oppbygning. Disse tre deler er den **fysiske kropp**, **Sjelen og ånden**; Den fysiske kropp er mest forbundet med de eteriske vibrasjoner. Sjelen uttrykker seg mest i det astrale (mentale), og ånden mest i det høyere mentale (spirituelle). Du må huske på at mens en person kan skjule sine tanker for andre på jorden, er det umulig å lyve og snyte her, fordi ens tanker avgjør hvilket plan man kommer til etter den fysiske død. Likt tiltrekker likt. Der finnes her et passende uttrykk, som du kanskje kjenner: 'Du blir det, du tenker. Disse ord har stor betydning i livet. Har du noen spørsmål du gjerne vil stille meg?' Jeg svarte at det hadde jeg ikke. "Godt. Så vil jeg vise deg hvordan du renses din aura uten å ta et bad."

Jeg sprang opp fra stolen og spurte:

"Betyr det at jeg ikke lengre kan svømme i sjøen?"

"Selvfølgelig ikke. Å kunne rense auraen med tankene er en nødvendighet, hvor imot svømming er fornøyelse. Det er jo kjent at tanken er hurtigere enn det å svømme rundt og plaske med armene." Chan kunne godt se det morsomme i det han hadde sagt, og vi begynte å le. Da vi var ferdige, fortsatte han med å forklare meg hvordan jeg skulle rense min aura.

"Nå, når du står opp kan vi like så godt begynne. ***Det vil være best å lukke øynene, og holde hendene frem med håndflatene opp. Tenk nå på et hvitt lys som går inn gjennom din panne og strømmer ned gjennom kroppen, og før/led det så ut gjennom dine håndflater. Du skal bruke viljekraften til å styre dine tanker. Du kan prøve det nå.***"

Jeg forsøkte flere ganger, før jeg kunne merke den fulle styrke av den energi som strømmet gjennom meg. Det hadde en usedvanlig effekt. Jeg ble meget glad og befant meg i en noe løftet stemning. Da jeg kom med en bemerkning om det, svarte Chan: "Den følelse du opplever skyldes at du har rensert din aura for alle negative tanker. Det er et godt tegn. Enhver ny følelse av negativitet skal renses ut, så du alltid har det som nå. Det er kun bruk for et øyeblikk og så selvfølgelig viljekraft."

Chan var stille og satt bare med et smil på leppene. "Er alt som det skal være?" spurte jeg. Han ga seg god tid, før han svarte. "Jeg satt bare og tenkte tilbake på den gang jeg selv akkurat var kommet hit. Det er lang tid siden nå. Jeg var nødt til å tilpasse meg – som for deg - men jeg var mye eldre, da jeg sa farvel til min familie og mine venner.

Ja, Jim, dine tanker undrer seg over hvor gammel jeg er. Har du lyst å gjette?"

Jeg viste ikke hvordan jeg skulle unngå at fornærme ham. Jeg gikk forsiktig frem. "Ved første øyekast ville jeg si at du har vært på denne side i omkring to hundre år." Jeg avventet hans reaksjon. "Min gutt," sa Chan smilende, "du er alt for vennlig." Jeg kom med en vag unnskyldning for min ubetenksomhet: "å... jeg glemte at du kunne lese mine tanker."

"Jeg kan forsikre deg at det ikke er nødvendig å unnskyldes," sa han. "Jeg er over åtte hundre og seksten år, og allikevel er hver ny dag som et ubeskrevet blad." Jeg sto bare og glante med åpen munn. Det kunne jeg slett ikke forestille meg. Chan reiste seg fra stolen, kikket meg rett i øynene og sa: "Kan du huske jeg sa at man blir det man tenker? Min måte å tenke på avspeiler seg i mitt utseende. Dine tanker vil med tiden også avspeile seg i ditt."

Chan lo igjen. Jeg forstod ikke hans lille spøk, men når alt kommer til alt, tenkte jeg, er han en kineser med en pussig sans for humor.

Chan vendte seg mot stolene, gjorde en bevegelse med hånden, og vekk var de. "Vil du lære meg, hvordan man gjør det?" spurte jeg. Jeg forventet han ville si at det måtte vente til en annen gang. I stedet vendte han seg om og svarte: "Det er intet som nuet. ***Den viktigste ting å huske når man skal materialisere en gjenstand, er å fastholde det mentale bilde. Til å begynne med må du tenke på noe smått. Fasthold tanken, inntil du er sikker på at du har de rette proporsjoner. Bruk så din viljekraft til å føre den subjektive form inn i din objektive verden - og så..., ...så er du en tryllekunstner!*** La meg så se hva du kan."

Jeg tenkte at det nok ville være best å materialisere noe velkjent, som for eksempel en av de bøker jeg hadde hatt på jorden. Den der umiddelbart dukket opp var *Tobys Eventyr*. Den leste jeg mange ganger, selv om den var for meget mindre barn. Jeg så bokens omslag og størrelse for meg, den var kun ti ganger tyve centimeter. Den del var lett. Det var vanskeligere å frembringe boken ut fra mitt forestillingsbilde, men jeg var fast besluttet. Jeg tror jeg anstrengte meg alt for mye, for noe skjedde, men ikke på den måten jeg ønsket det. En bok kom til syne, men den var alt for stor. Faktisk lignet det lite på den bok jeg hadde i tankene. Den hadde feil farge og titlen sto speilvendt. "Men dog! Hva gikk galt?" spurte jeg.

"Det klarte du virkelig godt i forhold til at det var ditt første forsøk," sa Chan. "Nå skal jeg fortelle deg hvor det gikk galt. Du hadde det riktige bildet av boken, og det var godt. Din viljekraft var under din innflytelse, men din forestillingsevne løp fra deg. Du må oppnå mer selvkontroll og tålmodighet. Nå skal du avskaffe (fjerne) deg det du har skapt."

"Hvordan gjør jeg det?" spurte jeg. "***Ganske enkelt ved å se på boken og la den oppløse seg i de elementer den er skapt av.*** Det er bruk for mer viljekraft," svarte Chan.

"På'en igjen," sa jeg. Min viljekraft forøkets, mens jeg konsentrerte meg om boken og det å la den oppløse seg i de elementer den var blitt skapt av. Kort etter begynte den å flimre og

forsvant så litt etter litt. Et øyeblikk senere var den vekk. "Det klarte jeg jo fint."

"Fint," utbrøt Chan, "og så en gang til. Du skal bare gjøre det og bringe din forestillingsevne under kontroll. Du har vist evner for det her - de skal bare finjusteres etter hvert."

Vi fortsatte et godt stykke tid, og til sist holdt jeg en bok i hånden, som var identisk med den jeg hadde hatt på jorden. Jeg smilte til Chan: "Dette bringer minnene frem." Chan nikket. Han hadde en engels tålmodighet med meg, og det takket jeg ham for. Jeg var tilfreds med meg selv. Endelig hadde jeg utrettet noe som ville gavne meg i mitt nye liv. Jeg var som et barn med et nytt stykke leketøy. Hvis jeg hadde fått min vilje, ville jeg ikke ha gjort annet den neste uke enn å materialisere alt mulig bare for moro skyld - men Chan hadde andre planer for meg. Han materialiserte nytt tøy til meg, som jeg skyndte meg å ta på. Tøyet var en gave, så jeg kunne ikke få meg selv til å si at det ikke riktig passet. Senere ble det noe av det kjæreste jeg eiet. Jeg kunne se på Chans uttrykk at han hadde en overraskelse. Han begynte å le. "Du i ferd med å lære at lese mine tanker. Du har helt rett, jeg har en overraskelse til deg. Vi skal besøke dine foreldre. Men denne gang skal du reise ved hjelp av din egen viljekraft."

kap.5

"Å, du godeste, tenkte jeg, idet jeg erindret mitt første forsøk på å gjøre det selv. "Du behøver ikke bekymre deg, Jim," bemerket Chan, jeg vil være like ved siden av deg. Du skal bare huske å konsentrere deg om det rom, du ønsker at materialisere." Jeg var spent på å møte mine foreldre igjen og oppbygde hurtig et bilde av dagligstuen, som jeg kjente så godt. Jeg forbandt min vilje med min tanke og trakk. Bevegelsen begynte og sluttet hurtig. Jeg åpnet øynene i et fullstendig mørke. Til min skrekk oppdaget jeg at jeg ikke kunne bevege meg, så jeg hylte til Chan at han skulle hjelpe meg. Hans utydelige stemme nådde mine ører: "ingen panikk, det er ikke farlig. Bare ta to skritt frem."

Jeg gjorde som han sa og trådte inn i mine foreldres dagligstue, hvor Chan sto og smilte. "Hva gikk galt?" spurte jeg. "Vend deg om og finn selv ut av det." Det gjorde jeg og kikket nettopp inn i en vegg. "Det forstår jeg ikke," sa jeg. "Det ene øyeblikk er jeg i mørket, og det neste står jeg ansikt til ansikt med deg." Chan spurte: "Kan du slett ikke se hva det var som skjedde?"

"Det er jeg redd for å jeg ikke kan," svarte jeg. "Nå, men du materialiserte deg *inne i* den veggen," sa han. "Det skjer ikke noe drastisk ved det, men din ankomst dér bragte litt mer stoff til murverket, enn det har bruk for. La meg forklare det litt nærmere. *Du vet at din kropp ikke er gjort av de samme atomer som mursteinene. Dine atomer er finere og inneholder mer eter, hvilket tillater dem å gå gjennom de grove atomer og eteren i mursteinene.* Det oppstår kun problemer, hvis du blir stående det samme sted i stedet for å gå hurtig gjennom. For så vil dine atomer utvide mursteinenes atomer, og skape for mye kraft på for lite plass. De smell (og /knepp – rø.anm) og spetakler som skapes av denne overskytende kraft, kalles en manifestasjon. *Slike lyder høres ofte, når en sjel besøker jorden.*"

"Nå ja, det ble omtalt i undervisningen i salen," sa jeg. "Men jeg var nå stadig noe overrasket over at befinne meg i mørke."

"Du er nødt til å fokusere dine tanker mer klart," sa han, "ellers vil du støte inn i det samme problem ved andre besøk. Nå har du en førstehåndserfaring med å gå inn i en mur. Det skjer sjeldent, og nå kan du lett rette det, hvis det skulle skje igjen. La oss finne dine foreldre."

Chan gikk bort mot muren og direkte gjennom den. Jeg betenkte meg litt med å følge etter. Han vendte seg om og tilbake og spurte: "Nå, hva venter du på?" Jeg kom til å le ved å se ham gå gjennom en mur.

"Jeg vet godt hvorfor du ler," sa han, "men jeg ser nå altså ikke så morsom ut som en viss annen person som satt fast der inne for noen få minutter siden."

"Du har rett. Unnskyld," svarte jeg og banet meg vei gjennom muren og ut i hagen. Jeg merket en forbigående tyngde, da jeg gikk gjennom veggen. Mor satt i sin havestol omgitt av blomster. Hun oppholdt seg kun ute i hagen når det var varmt, så jeg konkluderte at det måtte være sommer. *Det er kun ved at iaktta folks aktiviteter og omgivelser at en ånd kan avgjøre årstiden eller tidspunktet på jorden. På vår side av livet er det ingen dag eller natt, intet ur at holde øye med.*

Det var en lett tåke omkring min mor, og da jeg gikk bort til henne, kunne jeg kun ane hennes ansiktstrekk - en smule eldre og mer grå, men stadig min gode, gamle mor. Jeg kikket etter min far, men kunne ikke få øye på ham. Jeg håpet han var hjemme; "Det er han." svarte Chan. "Kikk over mot redskapsskuret." Jeg hadde glemt at Chan også var der. "Vi er her for din skyld," sa han. "Så jeg vil holde meg litt i bakgrunnen."

Jeg skyndte meg over mot redskapsskuret, og nettopp før jeg nådde der bort, gikk døren opp, og far kom ut bærende på noen potteplanter. Han var en meget dyktig gartner og vant mange priser for sine planter på de lokale utstillinger. Han var nå kun få centimeter fra meg. Jeg forsøkte ikke å røre ham, men ropte: "Far, far!" Han må ha hørt meg, for han kikket over mot min mor, idet han trodde at hun hadde kaldt på ham. Men hun sov. Far mumlet dempet: "Jeg kunne sverge på at jeg hørte Jims stemme. Men det kan jo ikke være riktig, han har vært død i tre år - hvilket spill av et ungt liv, hvilket spill. Det må ha vært vindens sus i trærne."

Tre år, hadde far sagt, hvor var de blitt av? Det virket som om det var i siste uke at jeg kjempet for mitt land og ankom til denne neste verden i stedet for å vende hjem til mine foreldre. Jeg fikk tårer i øynene.

"En dag vil du kunne tale med dem igjen, Jim." Jeg viste, hvem stemmen tilhørte og vendte meg om for å svare: "Du dukker alltid opp, når jeg er litt nede, Chan. Jeg vet du har rett, og jeg ser frem til den dag, hvor min familie kan bli gjenforenet." Jeg hadde det bedre. "Godt," svarte han, "Vi er nødt til å dra tilbake til ditt bosted nå. Jeg har annet arbeide som skal gjøres."

Vi kom til syne igjen utenfor mitt bosted. Jeg pratet med Chan noen få minutter, og så dro han avsted. Da jeg kom inn, sto det en flokk og pratet sammen. En trådte frem og sa. "Vi snakket om å gå en tur i parken. Har du lyst til å gå med oss?"

"Nei takk," svarte jeg, 'jeg har bruk for å ligge ned.'" Jeg gikk over til min seng. Jeg var faktisk ikke trett, men jeg hadde bruk for å gjennomgå det som Chan hadde lært meg.

I løpet av de neste to år, besøkte jeg jevnlig det jordiske plan for å se til mine foreldre, og jeg iakttok dem eldes sammen med ynde. På det tidspunkt var jeg vokst både mentalt og åndelig og kunne dra rundt på egen hånd uten å komme galt avsted.

Jeg kom til å elske Chan som min egen far. Han var alltid ved min side i de første år. Tidspunktet, hvor jeg skulle flytte til det femte plan, nærmet seg hurtig, så jeg tilbrakte minst like så mye tid der som i mitt tidligere bosted. Hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal jeg selvfølgelig, så kunne jeg ikke like å være der lengre.

Så skjedde det noe jeg aldri hadde opplevd før. Jeg satt på min seng og kunne plutselig merke en prikking som startet i mine føtter og arbeidet seg opp langs mine ben, inntil hele min kropp vibrerte. Jeg viste ikke hva som foregikk, så jeg kalte på Chan og ba om hjelp. Mens jeg ventet, tumlet mine tanker tilbake over de siste to år - det hadde vært mye jeg skulle lære. Vi hadde også fått den siste leksjon fra veilederen i den store sal. Han hadde fortalt oss, hvor glad han var for at vi hadde gjort så store fremskritt. Nå kunne han fullstendig overlate oss til våre egne veiledere. Men Bill, Stakkars gamle Bill, var blitt flyttet til en annen del av det astrale plan. Jeg fikk vite at han hadde problemer med å tilpasse seg, og at man mente det var best å flytte ham til nye omgivelser. Jeg hadde foreløpig mistet forbindelsen med ham, men jeg viste at jeg ville møte ham igjen. 'Hmm, Chan gir seg god tid,' tenkte jeg, 'han må ha det travelt. Jeg var litt for hurtig, for han kom umiddelbart etter til syne en halv meter foran meg. "Åh der er du," sa jeg, "det skjer altså noe merkelig."

"Det vet jeg godt," svarte han med et smil, "tiden er inne til at du forlater dette sted for bestandig. Du har oppnådd retten til å flytte til ditt nye hjem på det femte plan. Det du nå merker betyr at din kropp er parat til å falle vekk. Nøyaktig som en sommerfugl som kjemper seg fri av sin kokong og inn i en ny verden, vil du også bryte gjennom til et høyere plan."

Med en blanding av frykt og glede, tenkte jeg på, hva som nå ville skje. Chan må ha lest mine tanker og sa: "Bare rolig, du har intet å frykte. Jeg skal nok hjelpe deg. Jeg er nettopp så glad som du for å tiden er kommet. Det er utrolig flott at du har utviklet deg så hurtig til den neste fase. Nå vil jeg gjerne at du sitter helt stille. Jeg vil føye min viljestyrke til din, og det vil hjelpe. Lukk øynene - du må under ingen omstendigheter åpne dem, før jeg sier fra. Forstår du?"

"Ja, Chan," svarte jeg. Av ren spending fløy tankene rundt i hodet på meg, men jeg viste at jeg skulle være rolig og avslappet. Jeg tok noen dype åndedrag og fikk kontroll over mine følelser. Langsamt merket jeg, hvordan Chans viljekraft løp sammen med min. Den prikkende fornemmelsen økte, inntil hele min kropp rystet voldsomt. Det følte som om jeg ristet meg fri av noen meget stramtsittende klær. Langsamt avtok denne ristingen og ble erstattet av en følelse av letthet. Min kropp var nå fullstendig rolig. "Du kan åpne øynene nå," sa han. Jeg utsatte litt å åpne dem, da jeg husket det blendende lys fra mitt første besøk. Chan leste mine tanker. "Kom nå, Jim," sa han. "Jeg sa jo at det var i orden å åpne øynene. Nå, hvor du er en beboer på dette plan, vil du ikke oppleve en slik uønsket effekt."

Langsamt åpnet jeg øynene og oppdaget at jeg satt i et værelse som virket meget bekjent, selv om jeg aldri hadde vært der før. "Hvor er vi?" spurte jeg. "Du er i ditt nye hjem," svarte Chan. "det er ikke lengre bare en brakke. Alt her tilhører deg. Jeg har arbeidet på denne overraskelse en tid. Møblene og maleriene har du verdsatt før i tiden."

"Nå, det er derfor, det virker så bekjent," sa jeg. "Ja selvfølgelig," svarte han, "hvordan skulle jeg ellers kunne vite hva du liker? Det var lettere å lese dine tanker enn å gjette hva du helst ønsket. Jeg bygde ikke huset selv - det var andre som hjalp til. Over en tid skapte håndverkerne og jeg dette hus til deg. Det vanskeligste var å finne ut av hvor det skulle ligge, men det indikerte du selv én av de ganger du var på besøk."

"Det må ha tatt tid å bygge det," bemerket jeg. "Tvert imot, så snart vi viste at du var klar til å komme, begynte vi på arbeidet. Jeg uttenkte og tegnet en grov skisse til arkitekten som så med hjelp fra håndverkere skapte huset. Alt i alt tok det litt over en uke. Møbleringen ble overlatt til meg."

"Men hvor er vi?" spurte jeg. "Kan du huske ditt første besøk på dette plan?" "Ja, det kan jeg godt. Vi besøkte én dal. Jeg sa at jeg syntes som var meget vakkert, og at jeg ville ønske jeg kunne bo der. Vent nå litt ..."

Chan ga meg ikke tid til å tale ut. Han avbrøt: "Ja, det er her vi er. Jeg håper du synes om min gave. Du har arbeidet hardt, og ditt nye hjem her er frukten av ditt arbeide. Kom med utenfor, jeg har noe mer jeg gjerne vil vise deg."

Jeg løftet meg fra stolen og satte kurs mot døren. Før jeg åpnet den, vendte jeg meg om og kikket rundt i rommet enda en gang. Det forekom meg at jeg kjente hvert eneste møbel. Det var som om hver enkelt ting rakte ut imot meg, og allikevel hadde jeg aldri sett dem for mine øyne før. Det var en merkelig følelse, men jeg var meget glad.

Jeg vendte meg om og åpnet døren. I det samme lød det et høyt bifall (klapp) fra en gruppe mennesker som sto på gressplenen. Jeg vendte meg mot Chan og spurte: "Hvem er det?"

"Dine naboer. Kan du huske husene i dalen? Disse mennesker bor i dem og er kommet for å by deg velkommen. Det er alminnelig her at man lærer sine naboer å kjenne. Det er den rette omgangsform. Jeg vil forlate deg så du kan lære dine nye venner å kjenne. Når du har funnet deg til rette, vil det være arbeide til deg." Chan trådte til side, og på et øyeblikk var han vekk.

En av naboene trådte frem og introduserte seg selv. "Mitt navn er Rose," sa hun, idet hun smilende rakte hånden frem. Jeg grep den og merket varmen som utstrålet fra den. "Du har meget beroligende hender," sa jeg. Jeg kikket inn i hennes mørkeblå øyne og ble så fortryllet av hennes skjønnhet at jeg var naglet til stedet.

"Hva er det i veien?" spurte hun. "Øh, unnskyld at jeg stirrer," mumlet jeg. "Det er lenge

siden jeg har talt med en kvinne. Jeg var begynt å tro at menn og kvinner var blitt atskilt for evig. Jeg fikk vite at det var for å gi våre lavere begjær tid til å falle til ro, men jeg har nå ikke noen problemer i den retning." Vi kunne begge se det morsomme i det jeg hadde sagt, og begynte å le.

"Hva heter du?" spurte hun. "James Legget," svarte jeg, men mine venner kaller meg Jim."

"Okay Jim. Kom med bort og hils på de andre." Det var fem andre kvinner og tolv menn. Rose introduserte meg for hver enkelt; hvorefter vi satte oss i hagen foran mitt nye hus. Det var en strålende dag, og jeg følte meg hjemme for første gang siden min ankomst til denne side av livet. Jeg fikk noe saft gjort av ville frukter. Den smakte som nektar. Jeg hadde lært å sette større pris på denne smak, fordi Chan hadde gjort alt hva han kunne, for å jeg skulle komme meg over min lengsel etter kjøtt. Mine smaksløker var blitt forfinet under denne prosess. I starten syntes jeg det var vanskelig, men nå hvor jeg forstår mer om dyr, kan jeg ikke se hvordan jeg noensinne skulle kunne spise dem igjen.

Vi pratet i mange timer, inntil alle til sist var gått - unntatt Rose. Når du har funnet deg til rette, må du endelig besøke meg. Jeg bor litt lengre nede langs stien," sa Rose og pekte i retning av sitt hus. Hun vendte seg imot meg og la hendene på mine skuldre for å kysse meg på pannen. "Farvel. Glem ikke å besøke meg." Hun gikk bort langs stien og vendte seg en ekstra gang for å vinke. Så var hun ute av syne. Jeg var meget glad for å ha fått så vennlig en nabo.

Jeg gikk innenfor for å undersøke Chans vidunderlige gave. Mitt første inntrykk var at rommene var små, men dog passe. Det var fire rom i alt. Det største var til å ha gjester i. Det var et mindre tilstøtende værelse uten møbler. Det hadde mørkeblå gulvtepper, og veggene var malt i samme farge. "Jeg vet hva dette rom er til," sa jeg høyt. Chan sikret seg alltid at jeg mediterte, så han hadde innrettet dette rom til formålet. Ovenpå var det et badeværelse og et fullt møblert soveværelse. Selv om vi ikke har bruk for søvn, er det meget vanskelig at bryte vanen. Inn mellom er det deilig bare å ligge ned og slappe av.

Mine eiendeler var pent lagt frem på sengen - tøy til den ene side og bøker på den andre. Chan hadde tenkt på det hele, selv mine eiendeler. Jeg brukte noe tid på å legge mine ting på plass, før jeg gikk en tur for å se nærmere på omgivelsene. Da jeg nådde bunden av hagen og vendte meg om for å se opp mot huset, fikk jeg en klump i halsen. Tårene trillet ned over mine kinn. Jeg tørket dem hurtig vekk. Mitt helt eget hjem - etter så lang tid.

Huset lå mellom noen trær, og hagen strakte seg omkring tolv meter ut fra huset. Det myldret med de mest utsøkte blomster jeg kunne forestille meg. Luften var fylt med duften av kaprifolier. Det eneste sted jeg noensinne hadde sett på jorden som kunne måle seg med dette, var et bilde på et postkort fra Devon, som jeg fikk tilsendt fra min tante Kate.

Jeg gikk bort langs stien, som jeg viste ville føre meg forbi Roses hus - bare for å se hvordan det så ut og i håp om se henne igjen. Jeg gikk knapt en kilometer, før jeg kom til en liten lyserød hytte som lå litt tilbaketrukket fra stien. 'Det må være her,' tenkte jeg, men hun hadde ikke sagt at det var en hytte. Først unngikk jeg å gå nærmere, i tilfelle at det var feil hytte, men gikk så bort til fordøren, hvor det hang et skilt hvor det sto 'Roses hytte'. Jeg lo ved tanken om 'Jims sted' på mitt hus.

Jeg banket på og ventet, men ingen åpnet. Jeg gikk igjen, temmelig skuffet. Jeg gikk videre langs stien over en eng og krysset noen marker. Det føltes som om jeg hadde gått meget langt, så jeg kikket meg omkring etter et sted, hvor jeg kunne hvile meg. Til venstre var det noen store eiketrær. Det var anemoner og klokkeblomster, hvis kronblad helt åpnet seg mot himlen, og slik tilføyde strålende farvepunkter til det grønne gress. Det var som om de inviterte meg til å sitte hos seg, men min frykt for å knuse dem avholt meg fra det.

Jeg gikk over til et av trærne og satte meg ned med ryggen mot den tykke stamme. Jeg slappet av og tenkte at det ville være fint å lukke øynene i fem minutter.

Plutselig gikk der et kaldt gys gjennom meg, og jeg merket noen røre ved meg. Jeg sprang opp og kikket meg omkring, for å se om det var noen som drev gjøn med meg. Men jeg var alene. Jeg undret meg over, hvor berøringen var kommet fra. Igjen merket jeg en urettmessig inntrengen i min aura. Første gang det skjedde, hadde jeg jo sittet opp langs treet, så jeg gikk nervøst en gang rundt om det. "Sku' likt å vite...," sa jeg høyt, da jeg kom i tanke om gartneren

på det fjerde plan som pratet med treer og sa at han forstod dem.

Kanskje forsøkte treet å kommunisere med meg. Jeg la mine hender på dets stamme. Vibrasjonene forsterkts, jo mer jeg konsentrerte meg. Jeg antok at det jeg gjorde hadde en virkning, men ikke desto mindre ble jeg sjokkert, da jeg merket en sterk følelse komme fra treet. Jeg tok hurtig hånden vekk og trådte tilbake. Det forsøkte *virkelig* å kommunisere! Jeg sto der i atskillige minutter med en blanding av frykt og årvåkenhet. Min nysgjerrighet fikk overtaket, og jeg la hendene tilbake på treet. Igjen gikk en skjelving gjennom meg. Denne gang trakk jeg meg ikke vekk. Langsamt smeltet min sensitivitet sammen med treet. Jeg ble bevisst om dets helhet - like fra de dypeste røtter til det ytterste av grenene. Treet fortid passert revy for mine øyne. Hvilken vidunderlig måte å forstå det forgangne på. Da Ben hadde talt om å kommunisere med treet, hadde jeg ikke helt erkjent eller påskjønet naturens enorme omfang, og heller ikke at alle ting i Guds hånd har en slik sensitivitet. I min utvidete bevissthetstilstand ble jeg oppmerksom på treerne ved siden av og innså på en eller annen mystisk måte at det tre jeg kommuniserte med, også kunne kommunisere med sine artsfeller. Hva ét tre opplevde, kunne de derfor alle merke. Ved at jeg ble en del av deres sensitivitet, videregav jeg en kjærlighetsvibrasjon. Det var det Ben mente, da han sa: "Ved å gi dem min kjærlighet, reagerer de på denne kjærlighet og vokser i overensstemmelse med det."

Jeg tilbrakte det meste av dagen med å lære mer av treet, og jeg nøt det virkelig. Da jeg gikk, takket jeg treet, selv om det kanskje virket merkelig. Men jeg viste at det ville reagere på det. Jeg tenkte på treerne og plantene på det jordiske plan. Mor pratet ofte om fars grønne fingre - nå viste jeg, hun hadde rett. Plantene reagerte på fars vennlighet og vant premier til ham ved de lokale blomsterutstillinger mange ganger. Han pratet ofte med sine planter. Den gang syntes jeg at det var temmelig fjollet, men han sverget på at de forstod ham. Far hadde faktisk rett - men jeg var nøtt til å dø for å kunne forstå det.

Da jeg gikk opp over en bakke, hørte jeg rinslen fra et vann løp. Jeg lyttet et øyeblikk og fulgte lyden. Jeg klatret opp langs bakken og oppdaget et lite vannløp som strømmet ut over noen klipper og dannet en sjø i dalen under. Bregner kantet vakkert vannløpet og stien som førte ned i dalen. Jeg besluttet meg for å følge stien, men først stoppet jeg for å beundre utsigten. Rullende bakker lå dekket av et smaragdgrønt teppe, og store eketreer og furutreer vokste side om side på bakkeskråningene.

Da jeg gikk nedad, passet jeg på ikke at glide i gresset som *var som silke*. Jeg nærmet meg sjøen og stanset ved bredden. Vannet var krystallklart, og den eneste bevegelse på overflaten var den glitrende gjenspeiling av en lysstråle. Min oppmerksomhet ble trukket over til den ene side av sjøen, hvor store klynger av vannplanter og siv funklet i sollyset. De lignet piler som gjennom-boret vannets ro. Sjøen så meget innbydende ut, så jeg besluttet meg for en svømmetur. Jeg kikket rundt, for å se om det var noen i nærheten, men jeg hadde stedet for meg selv. Jeg tok hurtig tøyet av og gikk ut i vannet. Det var temmelig dypt, men jeg var god til å svømme. Jeg kom til å le langs min bekymring for å drukne. Jeg steg forfrisket opp av vannet og var snart på vei tilbake til dalen.

På veien møtte jeg en ung mann og en ung kvinne og viste på en eller annen måte at de var bekymret. Jeg stoppet for å spørre, hva som var galt. "Det er min far," svarte kvinnen med tårer i øynene. "Han er dranker og voldelig mot min mor. Hun ligger nå meget syk på hospitalet, og vi venter på at hun dør. Det er ikke min mor jeg er bekymret for. Hun er en vidunderlig sjel og vil komme direkte hit. Nei, det er min far som er nødt til å betale for, hva han har gjort. Jeg elsker dem begge og bebrejder i noen grad meg selv for min fars adferd. Han begynte at drikke kort tid etter at jeg omkom ved en båtulykke."

(72)

Den unge kvinne begynte plutselig at gråte voldsomt. "Jeg er sikker på at det vil ordne seg," sa jeg. Den unge mann la sin arm om kvinnen og prøvd også at berolige henne. Jeg spekulert på om jeg skulle bli sammen med dem, men regnet med å de ville finne trøst hos hverandre, så jeg fortsatte min ferd.

Jeg hørte noen synge, gikk etter lyden og fikk øye på en stor gruppe mennesker som sto i en sirkel. En manns stemme hørtes tydelig, og da jeg stoppet for å lytte, oppdaget jeg at stemmen tilhørte en prest. Det var ikke nettopp noe for meg, så jeg fortsatte turen gjennom dalen. Nå og da stoppet jeg for å tale med noen av dem jeg møtte - de var alle meget vennlige.

En av dem jeg møtte, var en mann som gikk tur med sin hund. Hunden var ikke i snor, men luntet glad avsted ved siden av sin eier. 'Der kan man bare se,' tenkte jeg, 'det er første gang jeg ser en hund, siden jeg forlot det jordiske plan. Det er faktisk kun det andre dyr jeg har sett. Det første var Chans katt.' Min nysgjerrighet fikk overtaket. "Unnskyld, jeg håper ikke du synes jeg er alt for uhøflig. Det er angående din hund."

"Hva er det med den?" svarte mannen forundret. Jeg utsatte litt å gå videre med mitt spørsmål av frykt for å gjøre ham sint. "Unnskyld, jeg skulle ikke ha forstyrret deg," sa jeg og begynte å gå videre.

"Vent nettopp litt," ropte han, "det virker som om du har et spørsmål. Jeg har litt tid til overs, så hvis du har lyst til å sitte ned, kan vi snakke litt. Jeg heter for øvrig Albert, og det er Ben." Jeg presenterte meg og klappet Ben på hodet, hvilket innbrakte meg et slikk på hånden. "Det virker som om Ben kan like deg," sa Albert, "og hvis han mener du er god nok, så er det da nok for meg." Vi fant et sted, hvor vi kunne sitte, og hunden la seg ned ved siden av oss. "Det var bedre," bemerket Albert, mens Ben gjorde seg det behagelig i gresset. "Hva ville du spørre om?"

"Jo, ser du, Ben er kun det andre dyr jeg har sett på denne side av livet. Hvor er alle de andre?"

"Sant å si, så kjenner jeg ikke svaret på det mysterium. Alt hva jeg vet er at Ben ventet på meg etter min død Han døde kun en uke før meg. Vi hadde hatt et godt liv sammen, og jeg savnet ham meget. Forstår du, jeg giftet meg aldri, og det var vidunderlig at gamle Ben holdt meg ved selskap. Da han døde, følte jeg meg temmelig ensom. Tankene om Ben fylte mitt hode, og jeg glemte å holde øye med trafikken, da jeg krysset en beferdet vei. Da jeg hørte sporvognens klokke, var det for sent.

Det neste jeg husker er at jeg kom til bevissthet i en hospitalsseng. Jeg forsøkte å bevege meg, men kunne ikke. Mitt sinn var i live, men min kropp reagerte overhodet ikke.

Det var en tett tåke i rommet, og av og til så jeg skygger bevege seg rundt. Min hørsel var ikke blitt påvirket, så jeg kunne godt høre hva som foregikk omkring meg. To av skyggene kom bort og bøyd seg over meg. Jeg forstod at det var sykepleiersker, og at mitt syn var blitt skadet ved ulykken. Jeg hørte den ene forklare den andre at jeg sikkert ikke ville leve natten over. 'Hvor latterlig,' tenkte jeg, 'jeg er sikker på at jeg snart er ute herfra.' Det var så sant, så sant - men bare ikke på den måte jeg hadde ventet!

Jeg gled inn i søvnen og hadde en bemerkelsesverdig drøm. Jeg drømte at min mor og far sto ved fotenden av sengen og vinket at jeg skulle komme med dem. Det lignet ikke noen drøm jeg tidligere hadde hatt: Den forekom helt virkelig, men jeg viste, det bare var min fantasi, for mine foreldre hadde vært døde i over tyve år. Å se dem gjorde meg bedrøvet, og jeg våknet med et klart bilde av dem i min erindring.

Jeg kunne ikke bevege hodet, men mine øyne var i stand til å se gjennom tåken. Jeg så mine foreldres skikkelser stå ved sengen. Min far sto ved siden av min mor som smilte og sa: 'Kom Albert, tiden er inne til at du forlater dette sted'.

Med den ytterste kraftanstrengelse løftet jeg mitt hode fra puten og ropte: 'Nei dere er jo døde, dere er kun en drøm.' Så pratet min mor til meg i en tone som ikke etterlot noen tvil om at

hun ikke var innbilning. 'Nå hører du etter, Albert. Du har vært ute for en dødsulykke. Din far og jeg er kommet for å ta deg med til ditt nye hjem'.

Langsamt ebbet mine krefter ut, og jeg falt tilbake på hodeputen. De to sykepleiersker sto stadig like i nærheten, og jeg hørte en av dem si: Han taler i forvirring, nå varer det ikke lenge.' Jeg ville gjerne sette meg opp og si: 'Jammen meg feiler ikke noe.' Men jeg hadde ikke kreftene til det.

Det hang ikke lengre sammen i mitt hode. På den ene side hadde jeg sykepleierskene som sa at jeg var døende, og på den andre side mine foreldre som sa at jeg skulle bli med dem. Jeg skrek:

'Det er ikke mer.' Plutselig skar en bølge av smerte gjennom min kropp og rystet meg voldsomt. Så senket en følelse av fred seg over meg. Deretter fulgte en svevende fornemmelse av å være på vei gjennom en mørk tunnel mot et lys for enden. Det neste jeg husker var at jeg sto naken ved siden av sengen. Jeg ble forskrekket over at høre min mors stemme si: 'Her Albert, ta den på.' Hun sto ved siden av meg med en morgen kåpe i hånden.

Jeg betvilte virkeligheten i det som skjedde. Jeg ventet litt og sa så: 'Det her er bare en drøm, du taler ikke til meg i virkeligheten. Jeg våkner om et øyeblikk.' Min mor sa skarpt: 'Jeg er ikke noen drøm. Ta nå den morgen kåpe på, så er du en god gutt.' Jeg gjorde som jeg fikk beskjed om. Mest av forlegenhet. Morgenkåpen føltes virkelig nok. 'Er du virkelig min mor?' spurte jeg.

'hvem sin mor tror du ellers, hun er?' sa en stemme, som jeg straks gjenkjente som min fars. Han trådte ut av tåken. 'Vet du hva Albert, vi har ventet her lenge. Det vil være best, hvis du kommer med oss'.

Jeg kikket tilbake mot sengen og så en mørk skikkelse ligge i den. Jeg kunne høre to tydelige stemmer fra de skyggeaktige figurer som lenet seg inn over sengen. Den ene sa: 'Han er vekk, Stakkars sjel,' og den andre svarte: 'Det er også det beste. Han ville ha blitt en grønnsak, hvis han hadde overlevd'.

Det var ikke til å tro. 'Hvorfor kan de ikke se meg?' ropte jeg. 'Det er fordi du ikke lengre er en innbygger i deres verden,' sa min far. 'Det forstår jeg ikke.' Jeg skalv og vendte meg mot min mor. 'Hva er skjedd med meg? Er jeg virkelig død?'

'Jeg vet det er vanskelig å forstå,' sa hun. 'Ja, på en måte døde du for fem minutter siden i sengen der, men kun for å våkne opp til et mye deiligere og mer innholdsrikt liv. Nå, Albert, jeg har en overraskelse til deg.' Jeg hadde ikke bruk for flere overraskelser. Å få å vite at jeg var død var rikelig.

Så hørte jeg plutselig en hund gjø. Jeg tenkte straks på Ben og ropte: 'Ben, Ben!' Før jeg kunne rekke å si mer, sprang han opp langs meg og slikket meg i ansiktet. Jeg kjente hver eneste ujevnhet på hans smukke, gamle hode. Det var helt sikkert Ben. Gleden ved å se ham og mine foreldre var for mye for meg. Jeg brød hulkende sammen. Jeg var nå parat til å følge dem hvor som helst. De tok meg med til et sted, hvor jeg kunne komme til krefter igjen. Det lignet et rekreasjonshjem. Mine foreldre besøkte meg jevnlig, og hadde Ben med. Da jeg ble sterk nok, fikk Ben og jeg et hus her i området.

Jeg har en nabo, frk. Carter som bor ikke så langt fra meg på den andre side av en bakke. Hun har en katt og klager alltid over at Ben jakter den, men jeg er sikker på at de to er venner. Av og til har jeg dem ligge side om side, og Ben har også slikket katten, når han trodde at det ikke var noen der så det. Nå kjenner du min livshistorie".

"Ja, det var jo noe av en historie," sa jeg, "men hva er det skjedd med dine foreldre?" Albert svarte: "Jeg er glad for å kunne fortelle at de har det godt. De har en liten hytte ikke så langt fra min. Min mor pratet alltid om å flytte ut i et lite hus på landet, når min far ble pensjonert. Men det skulle ikke være slik i deres jordiske liv, for de døde begge, da de var i 50åra. Min mor døde først, og min far fulgte etter seks måneder senere. Legene sa at han døde

av sorg. Det var et fryktelig sjokk for meg, for jeg holdt mye av dem begge to. Jeg arvet deres hus, da min far døde, og der bodde jeg inntil jeg kom hit. Jeg kom meg aldri over sjokket, så etter deres død levde jeg et meget tilbaketrukket liv.

Jeg turte ikke knytte meg til noen av frykt for å miste dem. Det er vel skjønt meget egoistisk, men det var den eneste måte jeg kunne leve på. Som årene gikk, ble jeg mer og mer ensom, så jeg kjøpte Ben til å holde meg med selskap. Han var det første kjæledyr jeg noensinne hadde hatt, og fra det øyeblikk jeg så ham første gang, sto vi hverandre nær. Jeg tror hans temperament ligner mitt. Han var min trofaste venn de siste tolv år av mitt liv. Jeg savnet ham meget da han døde. Men som du ser er vi sammen igjen. Jeg har aldri vært så lykkelig. Nå, men det må være nok om meg, fortell meg nå noe om deg selv."

Vi pratet lenge om hvordan jeg var kommet til dette plan, og de problemer som oppstår i ens jordiske liv. Men vi løste stadig ikke mysteriet om hvor dyrene holdt til. Tiden gikk hurtig – selv om jeg gjerne ville ha fortsatt vår samtale, var det andre ting jeg skulle gjøre.

Jeg takket Albert og sa at vi nok ville møtes igjen. På veien hjem tenkte jeg at han lot til å være en snill fyr - kanskje en smule ensom. Jeg var glad for at han og Ben var blitt gjenforenet. Jeg vendte meg om for å kikke etter dem og kunne tydelig se den kjærlige hengivenhet som var mellom dem, som de lå der på den gressklede skråning.

kap.6

Nå skulle jeg så finne ut av, hvordan jeg kom hjem - gå eller tenke meg selv dit hen. Jeg hadde hatt en vidunderlig dag, så jeg besluttet å ta den letteste vei og kom hurtig til syne igjen i min have. Da jeg åpnet døren, så jeg en skikkelse i en av mine stoler og gjenkjente straks Chan. Jeg spurte ham, hva han gjorde - jeg var meget glad for å se ham, men noe overrasket over at han var der.

"Jeg kom nettopp forbi for å se hvordan du klarer deg," sa han hurtig. Jeg viste at Chan ikke gjorde slikt uten videre. Det måtte være en grunn til hans besøk. Jeg skulle nettopp til å spørre om det, da han avbrøt meg: "Du må unnskyldes hvis jeg forskrekket deg."

"Du har lest mine tanker igjen," svarte jeg. "Ja, på en måte har jeg. Du har et spørsmål om dyrene her. Men før du spør hvordan jeg kan vite det, vil jeg si at jeg med jevne mellomrom har stilt inn på deg hele dagen. Da jeg hadde litt tid til overs, tenkte jeg at jeg ville vise deg en del av svaret. Vi er nødt til å besøke det jordiske plan, og det du kanskje får se kan være smertefullt. Tenk over det. Når du er klar til å foreta reisen, så la meg det vite."

Chan var en meget listig fyr. Han viste at min nysgjerrighet ville bli vakt. Derfor sa jeg: "Det er intet bedre tidspunkt enn nå." Han smilte og rakte armen ut imot meg. Jeg la min hånd lett på hans arm. Det gikk et lite øyeblikk, så kom vi til syne igjen et meget tåket sted. En fryktelig følelse av angst krøp inn over meg, mens vi gikk over mot en bygning som lignet en falleferdig låve. "Hvor er vi?" spurte jeg.

"Vi står foran et slakte-hus (slakteri)," svarte han. "Dyrene blir brakt hit og tvunget ut av deres jordiske kropp lenge før deres tid er ute, for å skaffe mat til mennesket." "Så er det derfor jeg kan merke frykt," sa jeg. "Ja, du merker dyrenes følelser før de dør. Hele bygningen har en aura av frykt. Dyrene er anspente av frykt, når de kommer inn, og når kjøttet spises, er det denne frykt - ikke kjøttet - som kan være skadelig. Den kan skape mange slags mentale og psykiske problemer.

"Jeg har slett ikke før nå innsett at dyrene lider så mye," sa jeg med noe skamfull stemme. "Det er det ikke mange mennesker som har," svarte han. "De er enda ikke våknet opp til det

faktum at alt liv er hellig. Dyreriket er blitt lagt i menneskets hender, så de kun hjelper det på dets oppstigen til Guddommelighet - ikke for at de skal spise dyrene."

"Hva blir der av alle dyresjelene?" spurte jeg. "Jeg har ikke sett noen dyr bortsett fra et par kjæledyr." Chan foreslo at jeg fulgte med ham, så ville han vise meg det. Vi gikk ned langs bygningen og om på baksiden. Jeg stoppet. Ti meter fra hvor vi sto, kom det en virvel av hvitt lys fra jorden og steg opp hvor det forsvant ut av syne. Atskillige mennesker kledet i lange, blå kjortler førte dyrenes sjeler inn i lyset, hvor dyrene simpelt hen forsvant. Jeg vendte meg for å spørre Chan, hva det var som skjedde.

"Det er en lang historie, Jim. Jeg kan kun angi hovedtrekkene. **Dyrene som føres inn i lyset, skal tilbake til deres egen gruppesjel. Hvert dyr har oppnådd noe erfaring i sitt jordiske liv, og disse erfaringer samles for å hjelpe gruppeSjelens utvikling. Når gruppeSjelen har oppnådd en tilstrekkelig høy vibrasjon, utvikler den seg til det menneskelige plan.**"

"Mener du at disse dyr ikke overlever døden, som vi gjør?" spurte jeg. "Ja, det er helt riktig. Mennesket er det eneste dyr som "overlever" (overlever individuelt. -Rø-tolkn) den overgangs prosess, vi kaller døden. Men i siste instans vil dyrene som føres inn i lyset, få muligheten for å gå på to ben. Med dette mener jeg at de vil bli beviste om deres sanne identitet, men det er lang vei enda. **Du må forstå, Jim at intet kan i sannhet dø.** Det utvikler seg kun."

"Hva vil der så skje med de kjæledyr jeg har sett, som for eksempel din katt?" spurte jeg. "Kjæledyrene, du har sett på vårt plan, er der på grunn av deres herrers kjærlighet og godhet fra tiden på det jordiske plan. En tid vil de overleve den overgangs prosess, vi kaller døden, men i siste instans vil deres indre kall bli for sterkt til at det kan ignoreres, og de vil bli trukket mot deres egen gruppesjel - *med den menneskelige kjærlighet som ekstra fortjeneste.* Deres menneskelige ledsagere vil ha utviklet seg til å forstå dette og vil la dem dra av sted med deres velsignelse."

"Det er så mye å lære," sa jeg. "Kan jeg stille et spørsmål til?" "Hvis du ønsker det," svarte han. "Hvem er de mennesker som fører dyresjelene inn i lyset?" Chan var stille et øyeblikk. Jeg følte han var meget stolt av det arbeide som disse sjeler utførte. Han sukket og sa så: "De er lysets voktere. Arbeidet her utføres alltid av høyt utviklede vesener som fullstendig har viet deres liv til dette arbeide." "Kan jeg komme å hilse på dem?" spurte jeg. "Nei Jim, ikke før du er utviklet nok, til å forstå det de gjør," svarte Chan.

Det var tid til å reise hjem. Ved ankomsten satte Chan seg litt sammen med meg. Vi snakket om dagens hendelser, inntil han besluttet at jeg hadde bruk for å være alene. Jeg takket ham for å ha gitt meg et førstehåndssvar på mitt spørsmål; så dro han av sted. Chan og jeg hadde på dette tidspunkt et nært vennskap, og jeg så opp til ham som til en far.

Jeg var utmattet etter vår reise og hadde bruk for å slappe av og samle mine tanker. Jeg besluttet at mitt nye meditasjonsrum ville være det perfekte sted. En vidunderlig følelse av fred strømmet inn over meg, da jeg satte meg på gulvet med benene i kors. Hele rommet var levende av en energi som løftet min bevissthet meget høyt. Jeg var i stand til å kommunisere med min indre Gudskraft og lytte til de oppmuntrende ord som strømmet inn i min bevissthet. Å lytte er den sanne kunst ved meditasjon. Mange mennesker ber til deres Gud, når de ønsker hjelp og veiledning, men de gjør seg ikke den uleilighet å lytte til hans oppmuntrende ord.

Vi lærer om Guds kjærlighet, så snart vi er i stand til å akseptere de nye omstendigheter ved livet etter døden. Han er ikke den abstrakte Gud, som de fleste mennesker på jorden kjenner. Her erkjenner vi at Gud er ved hjertet av allting; han er kraften som flyter gjennom alt skapt. Du kan i sannhet først kjenne deg selv, når du forstår at Gud er den eneste kilde, hvorfra livets vann kan hentes. Det er ikke noen annen kilde.

Når vi forstår dette mentale begrep, lærer vi, hvordan vi kan trekke på Guds kraft. Men inntil da er vi imidlertid ikke overlatt til oss selv i en objektiv verden. Den ser kanskje objektiv ut for oss, men den er blitt skapt av Guds uhandgripelige bevissthet, med hans vilje strømmende gjennom hvert et bilde på hans skapelse - givende liv til alt.

Vi er i stand til, på en begrenset måte, å bruke den samme metode i det vi selv skaper. Det

var ikke nødvendig med en murer eller en snekker (tømrer) for å bygge mitt nye hus. **Arkitekten og sjelene som samlet elementene, bygde det med deres konsentrasjonskraft. Hinsides det jordiske plan blir alt bygningsarbeide utført ved tankens kraft.**

I løpet av de neste år brukte jeg meditasjonsrommet i mitt nye hus mer enn noen av de andre rom. Mitt liv og mitt vennskap med Rose blomstret. Vi dro på mange oppdagelsesreiser sammen og møtte nye venner. Vi hadde meget tilfelles, for eksempel åndsvitenskapene og kunststartene, som vi begge tok aktivt del i.

Min forståelse for plantelivet vokste, og jeg ble en ivrig gartner. En av de dager jeg var i hagen, merket jeg en indre kallen. Jeg viste, det var fordi, min mor oppsendte en bønn til meg. Men det var annerledes denne gang, for kallet ble sterkere og sterkere for hvert minutt.

Jeg forbandt meg med hennes tanke, og etter et øyeblikk sto jeg ved fotenden av hennes seng. Men det var ikke den seng jeg så ofte hadde stått ved, når hun sov. Omgivelsene var helt ukjente for meg, men jeg innså hurtig at vi var på et hospital. Min mors ubeviste kallen lot meg forstå at hun var meget syk. Jeg ble plutselig avbrutt av en stemme som sa: "Vær vennlig å flytte deg, du kommer til å stå i veien."

En gråhåret mann, som jeg antok var lege, nærmet seg sengen og gjorde noe ved min mor. "Hva skjer?" spurte jeg. "Kan jeg spørre om hvem du er?" var hans svar. "Det er min mor," sa jeg, "hun har kaldt på meg."

"Vi har ventet på en," sa han og presenterte seg. "Mitt navn er dr. Forbes. Som du kan se, er din mor meget syk, det forventes ikke at hun vil klare seg natten over. Jeg har gjort alt, hva jeg kunne, for henne. Hennes sjel vil gjerne, men hennes kropp i ferd med å gi opp. De jordiske leger har gjort, hva de kunne for å gjøre hennes siste timer noenlunde behagelige. Det er nå opp til oss her å få gjort tingene klar, så din mor vil bli møtt av én, hun kjenner og holder av, når hun våkner. Ellers kan sjokket ved å dø ha en noe dramatisk effekt på henne. Jeg er snart tilbake. Jeg skal se om vi har en seng til henne."

Han var hurtig ute av syne. Jeg viste ikke om jeg skulle le av glede eller gråte ved tanken om at min mor og jeg snart skulle være sammen igjen. Mens jeg ventet, så jeg meg omkring på avdelingen og pratet med andre astrale besøkende som ventet på noen, som de holdt av. Døren til stuen gikk opp, og min far kom inn sammen med to sykepleiersker. De stanset ved mors seng, hvor de to sykepleiere overlot far til seg selv. Han holdt mors hånd, som han klappet lett inne mellom og sa: "Det skal nok gå min elskede, jeg er her."

Jeg kjempet med tårene ved å se min far i en så pinefull situasjon. Jeg viste at det ville være i orden med min mor, men jeg var ikke nær så sikker med hensyn til far. Jeg hadde lyst til å rope:

'Mor får det godt. Det er ingen død'. Men han ville selvfølgelig ikke kunne høre meg. Jeg ventet tålmodig på min mors utfrielse ved fotenden av sengen. Jeg vil tro det var gått omkring en time, da mor plutselig ga et sukk. Far sprang opp. "En lege, hurtig. Det er min kone."

En sykepleierske og en lege reagert på fars rop. Legen undersøkte mor og vendte seg mot far: "Jeg er lei for det, hr. Legget. Hun er vekk." Far gikk over til sengen og tok igjen mors hånd. Tårene strømmet ned over hans kinn, mens han hjelpeløst så det. Han fikk lov til å bli hos henne noen få minutter, før sykepleiersken tok ham til side og ga ham en kopp te.

Jeg spekulert på, hva jeg nå skulle gjøre, men så dukket dr. Forbes opp med en sykepleierske og to hjelpere. (på astral-nivået hvor James er parrallellt med tilstedværelsen på det fysiske sykehus. Rø-tolkn.) De sto ved hennes seng, som om de ventet på noe. Langsamt sivet der en tynn tåke opp fra den livløse skikkelse på sengen. Min mors astrale kropp, helt intakt, var nå en halv meter over sengen. Strengen, som vi hadde fått beskrevet - den jeg var forbundet med, da jeg døde - ble straks brutt i min mors tilfelle. Hun var stadig ikke klar over, hva som skjedde.

Dr. Forbes og hans hjelpere tok styringen ved å samles rundt om henne og løfte henne over på en bære, som de hadde hatt med seg. Dr. Forbes vendte seg imot meg og spurte: "Vil du være vennlig å følge med oss?" Vi forlot avdelingen og sto snart i et smakfullt innrettet rom. De la mor i en seng, og de tre hjelpere gikk. Dr. Forbes bad meg sitte ned, mens han undersøkte henne, for å avgjøre om det var bruk for noen behandling.

Da han var ferdig, sa han: "Din mor har det fint, hun har ikke bruk for behandling." Vi pratet temmelig lenge, og han forklart blant annet at noen pasienter skulle sove, så det kunne arbeides med deres underbeviste plan. Det ble ikke brukt instrumenter på denne klinikk, for rommene hadde vidunderlig healende auraer som *hele tiden ble tilført ny energi av store sjeler oppefra*.

Også jeg merket den lindrende effekt; en følelse av fred rørte ved hver eneste fiber i mitt vesen. Jeg kunne ikke forklare, hvordan det virket, men det lærte jeg senere. Dr. Forbes sa farvel, men før han gikk, vendte han seg og sa: "Forresten så sender jeg en sykepleierske inn som kan ta seg av din mor, inntil hun er sterk nok til å forlate stedet."

Jeg lente meg tilbake og gjorde det behagelig. Jeg spekulerte på, hvor lenge jeg ville komme til å vente før mor våknet. Hvilken overraskelse det ville bli for henne å se meg sitte ved hennes seng. Jeg dagdrømte om alle de ting, vi skulle snakke om. Jeg ble helt forskrekket, da det banket på døren. Døren ble åpnet på klem, og en mann stakk hodet inn: "kan vi komme inn?"

"Ja, vær så god," svarte jeg. Døren ble åpnet helt og avslørte en temmelig elegant utseende herre på omkring førti. Rett bak ham sto en lyshåret ung kvinne kledd i en citrongul, blomstret kjole med et hvitt belte og sko som passet til. Paret virket bekjent, men jeg hadde aldri sett dem før. *Jeg følte at jeg burde kjenne dem*. Mannen kom direkte bort til meg og rakte hånden frem: "Det er fint å se deg, Jim. Jeg har ventet lenge på dette øyeblikk."

Jeg tok hans hånd som holdt fast som en skruestikke. Han ristet min hånd, så jeg trodde den ville falle av. "Jeg har dessverre ikke fornøyelsen av å kjenne deres navn, selv om dere kjenner mitt?"

"Ser du, Jim, dette er din bestemor," svarte han, mens han pekte på damen som lenet seg inn over sengen. "Og jeg er din bestefar."

Jeg var målløs over denne nyhet. Jeg hadde aldri sett mine besteforeldre, da jeg var på jorden - og heller ikke på dette plan. De døde, før jeg ble født. Jeg spurte, hvorfor de ikke hadde latt høre fra seg noe før. "Det var ikke mulig," sa bestefar. "Vi ble rådet til å la deg være i fred, inntil du hadde utviklet din åndelige bevissthet. Jeg vet det er en trist tid for din far, men det er en glede for oss. Vi skal ha vår datter hos oss enda engang, og vi viste at du ville være her."

"Det forstår jeg godt. Hva skjer med mor nå?" spurte jeg. "Vi har et hjem klar til henne," svarte han. "Så snart hun har gjenvunnet kreftene, tar vi henne med dit."

Døren gikk opp og inn kom sykepleiersken jeg hadde sett tidligere. Hun pratet med en blid stemme: "Vil dere være så vennlige å vente utenfor? Det er snart at fru Legget gjenvinner bevisstheten. Vi ønsker ikke at hun får et sjokk når hun åpner øynene, vel? Det er best at jeg forklarer henne hva som er skjedd."

Sykepleiersken viste oss ut og lukket døren bak oss. Vi satte oss på en tre benk ute på gangen. Vi snakket og snakket, i hva som lignet en evighet. "Sku' likt å vite, hvorfor det tar så lang tid," sa jeg. "Vær tålmodig, Jim," sa bestemor beroligende.

'Hun har sikkert rett,' tenkte jeg. 'Etter all den tid kan jeg vel godt vente et par minutter til.' Det var de lengste minutter jeg noensinne hadde opplevd. Langsamt gikk døren til stuen opp. Sykepleiersken trådte ut og sa: "dere kan gjerne gå inn nå, én langs gangen. Men forsiktig, for hun er noe sjokkert."

Jeg rystet da jeg gikk inn, og spekulerte på om hun ville gjenkjenne meg. Mor kikket frem bak dynen. Jeg sto som fastnaglet og bare stirret. Mitt hjerte røk opp i halsen. Jeg hadde våte kinner og oppdaget at jeg gråt. Jeg vet ikke hvem som sa noe først, men jeg løp bort til hennes seng. "Jim, Jim, er det virkelig deg, eller 'drømmer jeg?'" "Nei, mor, det er ikke en drøm," svarte jeg, mens jeg lenet meg inn over sengen og vugget henne i mine arme. Vi omfavnet hverandre

lenge og ante ikke hva vi skulle si. Det var ikke bruk for ord, ikke på det tidspunkt.

Mor tørret tårene vekk og gikk veldig høyt opp i at hun måtte se fin ut. Jeg trøstet henne: "Du skal ikke bekymre deg om ditt utseende. Du er i sikkerhet nå, og det er det aller viktigste. Når du er sterk nok, vil du kunne forlate stedet her."

Da det første sjokk ved å se meg igjen hadde lagt seg litt, sa jeg: "Det er enda en overraskelse til deg." Jeg vendte meg mot døren og ropte: "Det er i orden nå." "Hvem kaller du på, Jim?" spurte mor. Før hun kunne rekke å si mer, gikk døren opp, og min bestemor kom inn. Dere skulle ha sett min mors ansikt - hvilket syn. De hilste på hverandre, som en mor og datter ville gjøre det etter lang tids adskillelse. Mor spurte om hennes far var der. "Ja," sa bestemor, "han venter utenfor." Jeg tilbød at hente ham. Han satt på benken og trillet nervøst med tommelfingrene. Han så opp og spurte om alt var, som det skulle være. "Ja, alt er helt i orden. Mor vil gjerne se deg."

Bestefar reiste seg opp, fattet seg og rettet på sitt slips. "Hvordan ser jeg ut, Jim?" spurte han. "Det kan fint gå," sa jeg. Så gikk vi inn på stuen. Det var vidunderlig å være sammen igjen, og vi pratet lenge om gamle dager. Plutselig ble mor stille. Vi fornemmet at hun ikke var kommet over sjokket enda. Jeg spurte med det samme, hva som var galt. "Det er din far. Hva skjer det nå med ham? Du vet han er fortapt uten meg." Hun begynte at gråte. Jeg la min hånd oven på hennes og sa: "Jeg er redd for at han blir nødt til å klare seg, inntil den gode Gud beslutter noe annet. Når du får det bedre, vil vi ta deg med ned til ham - nettopp som jeg ble taket med på besøk hos far og deg."

Hun kikket overrasket opp, og gjennom tårene spurte hun:

"Besøkte du meg? Hvis bare jeg kunne ha sett deg, ville mitt liv ha vært så mye lykkeligere." "Jeg er redd for at det ikke alltid er mulig for mennesker å se oss, men noen ganger etterlater vi et tegn. Jeg kaldte på dere ved flere anledninger, men ble kun hørt en enkelt gang." Jeg beskrev så hendelsen med far i hagen. Mor falt til ro igjen og sa: "Jeg ba for deg hver eneste aften."

"Det vet jeg. Jeg kunne merke dine kjærlige tanker, og de hjalp meg den første tid jeg var her. De oppmuntret meg til å bli sterkere, så jeg kunne besøke dere jevnlig. Jeg kan huske deres ferie i Devon. Jeg vet det var Devon, fordi jeg kikket over din skulder, da du skrev et postkort til fru Wilson. Jeg kikket meg også omkring på pensjonatet hvor dere bodde. Det var meget pent og rent. En dag fulgte jeg med dere til stranden. Jeg syntes, far så morsom ut, som han satt der i liggestolen med ansiktet mot solen, et lommeterkle på hodet og buksene rullet opp. Jeg kan huske jeg tenkte på at han risikerte å bli solbrent på anklene. Kan du huske det, mor?"

"Alt for godt," svarte hun. "Han hadde det elendig over de vabler, han fikk på anklene, og plaget livet av meg i en hel uke. Det gikk kun ut over hans ankler, og de har stadig en morsom grållilla farge." Hun holdt pusten et øyeblikk, før hun spurte: "Tror du han klarer seg?"

"Ja mor, far skal nok klare seg. Det skal fru Wilson inne ved siden i hvert fall nok sørge for. Hun har alltid vært en god nabo, og det er jeg sikker på, hun fortsatt vil være.

Bestefar prikket meg på skulderen og peket på sykepleiersken som var kommet inn. "Jeg er lei for det," sa hun, "men dere er nødt til å gå nå. Din mor har bruk for hvile. Der blir masser av tid til å være sammen senere."

Mine besteforeldre sa farvel til mor. "Jeg kommer igjen, så snart jeg får lov," sa jeg. Jeg ble stående i døren, inntil sykepleiersken skubbet meg ut. Jeg trøstet meg med at sykepleiersken hadde rett. Det ville bli masser av tid.

"Har du lyst til å bli med oss?" forhørte bestefar seg. "Vi vil meget gjerne vise deg, hvor vi bor, og hvor din mor kommer til å bo. Vi har gjort det hele klar til henne. Vi viste så noenlunde hvilke møbler og hvilken innredning hun ville foretrekke, og da vi fant ut av at hennes tid var kommet, bestilte vi en arkitekt til å tegne og bygge huset. Din bestemor nøt å gjøre forskjellige ting til din mors nye hjem." Bestemor avbrøt for å spørre om vi ikke skulle avsted. "Jo, min kjære," svarte bestefar med et tåret uttrykk.

Bestemor rakte meg hånden, og på et øyeblikk var vi i deres hage. Jeg kunne se at den var

blitt skapt med kjærlighet. Hver eneste blomst var perfekt i farge og størrelse. Til venstre var det en liten brønn dekket av sterkt lyserøde roser. En havebenk sto ved brønnens ene side. Der gikk en sti fra bunden av hagen opp til huset, og de mest usedvanlige stedmoderblomster jeg noensinne hadde sett, vokste langs med stien. Hver enkelt var blitt valgt ut fra dens særlige farge og størrelse. Det var også klynger av natt-duftende blomster under vinduene på forsiden av huset. Da det aldri er natt på vårt plan, tenkte jeg at mine besteforeldre ville komme til å vente lenge på duften fra disse blomster. Men de fysiske lover gjelder ikke her. Luften var fylt med den søte duft fra de vidunderlige blomster. Det var en nytelse å beundre skjønnheten i en så velavbalansert have.

"Kan du like hagen?" spurte bestemor. "Det kan du tro jeg kan. Hvem er deres gartner?" "Vi har ikke noen gartner," svarte hun. "Den er din bestefars og min samlede innsats. Vi bruker så mye tid i hagen vi kan, men det er også mange andre ting, vi begge nyter - som for eksempel kunststartene og åndsvidenskapene. Så hage-arbeidet kommer ikke i første rekke.

Vi skal faktisk ned å se et nytt skuespill skrevet av Shakespeare. Vi har sett en del av hans stykker, og jeg har rent faktisk også sett ham. Han har et pussig utseende og ser slett ikke ut, som jeg hadde forestilt meg. Han kleder seg meget beskjedent, har kort hår og et nydelig skjegg. Første gang han ble utpekt for meg, ble jeg meget overrasket. Jeg hadde glemt at folk forandrer seg og kan se ut nøyaktig, som de selv ønsker - innenfor rimelighetens grenser selvfølgelig."

Vi gikk opp mot huset. Det var mer en hytte enn et hus, men de insisterte på å kalle det et hus, så jeg gjorde ingen innvendinger. Veggene var lyserøde, og døren og vinduskarmene var hvite. Døren var todelt som en staldør, hvor det øverste kan åpnes, mens det nederste forblir lukket. Over døren hang et skilt, hvor det sto 'Harmoni', hvilket bestemt var passende.

Bestemor og jeg vandret rundt i hagen, mens bestefar gikk inn. "Kom innenfor, Jim!" kalte han. "Lat som om du er hjemme. Vil du ha te?"

"Sa du te? Jeg har ikke fått en eneste kopp, siden jeg ankom til denne side av livet - masser av vann, men ingen mat unntatt frisk frukt. Jeg savner egentlig ikke kjøtt. De første måneder var vanskelige, men nå tenker jeg ikke engang på det. Men en kopp te kan jeg ikke forestille meg vil skade. Ja takk, jeg vil gjerne ha en kopp."

Bestemor smålo og sa så: "Det er den eneste luksus, vi tillater oss. Heldigvis involverer det ikke å ta liv. Det er det eneste aspekt i våre liv som ikke har endret seg, og vi ønsker heller ikke at endre det. Men du vil nok synes at teen ikke helt smaker som på jorden."

"Her er den," sa bestefar, da han kom inn med teen og gikk over til et rektangulært bord ved vinduet. "Værsgod, Ray," sa han og rakte en kopp te til min bestemor. "Hvordan vil du ha din te, Jim?" spurte han. "Akkurat som den er," svarte jeg. "Kan jeg stille deg et spørsmål, bestemor?" "Ja, selvfølgelig kan du det?" "Kan jeg kalle deg Ray i stedet for bestemor?" "Selvfølgelig," sa hun, "ellers føler jeg meg også så gammel."

"Og du kan kalle meg Charlie," stemte bestefar i, mens han rakte meg min te. "Jeg håper du vil like den." Han satte seg ved siden av Ray. De stirret begge to på meg og avvartet min reaksjon på den første munnfull. Jeg tok en slurk og sa: "dere har rett, smaken er ikke helt den samme." Jeg fikk da drukket ut, men avslo en kopp til. "Jeg sa jo at smaken ikke var helt den samme," lo Ray. "Vi kan ikke få alt som vi gjerne vil ha det, vel? Vi har vennet oss til den, ikke Charlie?"

"Jo," lød svarte.

De hadde det godt sammen, når man tenker på hvor lenge de egentlig hadde kjent hverandre. Jeg spurte Ray om hva som nå skulle skje med mor, og hvor hun skulle bo. "Hun skal hvile seg et par dager eller der omkring i jordisk tid. Deretter håper vi å kunne ta henne med hit, hvor vi kan ta oss av henne, inntil hun kan flytte inn i sitt eget hus. Vi vil hjelpe henne med å tilpasse seg sitt nye liv, lik vi, du selv og mange andre var nødt til. *Det kan være noe av et sjokk for dem som ikke tror på et liv etter døden.*

Men nå må du fortelle oss, hva du har gjort. Vi har fått mange meldinger fra din veileder om at han var meget tilfreds med deg. Du er lærenem, og han håper, du snart vil være klar til å arbeide sammen med ham."

"Så snart jeg vet at mor har det godt, vil jeg tale med Chan. Jeg har besluttet å følge hans råd og ta det arbeide, han mente passet best til meg." Jeg gikk videre med å fortelle om det møte jeg hadde hatt med de lavere astrale på det tredje plan. Ray mente jeg ville bli en fortreffelig befrier, og at jeg burde føle meg privilegert over å være blitt bedt om å hjelpe.

Tiden gikk hurtig. "Nå, men jeg må heller komme meg videre," sa jeg og reiste meg fra stolen. Charlie kom bort til meg og ga meg hånden. "Nå vet du hvor vi bor," sa han, "Besøk oss når som helst du har lyst." Ray gjentok oppfordringen, mens hun ga meg en klem.

De sto begge nederst i hagen og vinket til meg. Jeg var hurtig av syne og gikk i den retning, som jeg mente, mitt hus måtte ligge. Jeg besluttet å gå noe av veien, så jeg kunne se litt av denne del av det femte plan. Jeg viste at jeg ikke kunne fare vill - det eneste jeg skulle gjøre var jo bare å tenke på det sted jeg ville. Jeg tilbakelagde tretten eller fjorten kilometer, og nøt virkelig det jeg så. Resten av turen foregikk ved tankens kraft. Da jeg kom hjem, mediterte jeg en tid og følte meg meget forfrisket deretter.

Selv om jeg viste at det kun var to dager til mor kunne forlate hospitalet, besluttet jeg meg for å besøke henne. Jeg ville ikke komme tomhendt, så jeg plukket en bukett blomster i min have.

Da jeg kom inn i mottagelsen, ble jeg overrasket over å se, hvor travelt det var. En eller to sykepleiersker fløy omkring, og stedet var fylt med slektninger og venner til dem som nettopp var døde. Jeg spurte vedr. min mor, og fikk vite at det ville være i orden å besøke henne en kort stund. Mor satt opp i sin seng, og så snart hun så meg, lyste hennes ansikt opp som en sol. Hun så mye bedre ut. Rynkene omkring øynene var vekk, så det fortvilet uttrykk, hun hadde hatt, var forsvunnet. Jeg spurte henne, hvordan hun hadde det. "det er ikke så dårlig. Kom og sett deg hos meg, jeg har bare så mye å fortelle deg."

Jeg gjorde meg det behagelig på sengekanten, og mor fortalte meg, hva dr. Forbes hadde sagt til henne. "Han er en snill mann, og han har sagt at jeg snart kan dra av sted herfra. Men hvor skal jeg ta bort, og hva skal jeg gjøre uten din far?"

"Det skal du slett ikke bekymre deg om. Alt er blitt ordnet, og du skal bo hos bestemor og bestefar - eller rettere Ray og Charlie. Jeg er blitt bedt om å kalle dem ved fornavn. Det virker altså også merkelig at mine besteforeldre ikke er mye eldre, enn jeg er. Men jeg har lært at her kan alt skje."

Jeg pratet lenge om mitt liv, og det jeg hadde lært. Tiden gikk hurtig. Jeg kunne se at mor var blitt trett, så det var på tide å dra videre. Jeg sa farvel og lovet å komme tilbake, så snart hun hadde hvilt seg. Det ville ikke være godt med plutselige overraskelser, som for eksempel at jeg dematerialiserte meg selv nettopp foran henne - det ville sannsynligvis være for stort et sjokk. Mor ville lære om denne måte at reise på senere.

På veien ut av hospitalet, møtte jeg dr. Forbes. "Unnskyld, men vil De være vennlig å fortelle meg, hvordan det går med min mor, og hvor-når hun vil være i stand til å forlate stedet?" "Hva heter hun," forhørte han seg. "Martha Legget. Hun kom for to dager siden." Jeg følte meg dum ved å ha trodd at han kunne huske henne. Han så sannsynligvis masser av sjeler hver dag. "La meg se. Hmm -jeg kan godt huske én ved det navn. Hvis du nettopp vil vente i mottagelsen, så vil jeg undersøke din mor og gi deg beskjed."

Jeg gikk bort til området ved mottagelsen og satte meg. Etter en tid kaldte en sykepleierske på meg. "Hr. Legget? Nå som er De. Jeg har kikket etter Dem. Jeg er lei for at De har måttet vente. Leggen kan dessverre ikke tale med Dem personlig, men har bedt meg om å fortelle Dem at Deres mors fremskritt er meget tilfredsstillende. Hun vil være klar til å dra videre i morgen."

Jeg takket sykepleiersken for hjelpen og forlot glad hospitalet med visheten om at mor

hadde det godt. Jeg besluttet' å fortelle Ray og Charlie de gode nyheter og materialisert meg' hurtig foran deres hus.

"Hel, Jim!" Jeg vendte meg om og så Charlie sitte på benken ved brønnen. Han hadde en bok i den ene hånd, og i den andre holdt han en plante, som grodde i overflod på dette sted. Det lot til at han sammenlignet blomsten med et bilde i boken, og han bemerket at de ikke var helt ens. "Unnskyld jeg forstyrrer," sa jeg, "men jeg ville fortelle dere at mor kan komme hjem fra hospitalet i morgen."

Lengre nådde jeg ikke, før Charlie sprang opp fra benken og sa: "Vi må fortelle Ray den gode nyhet med det samme. Hun vil gjerne ha tingene klar." Charlie kalte på Ray, da vi gikk inn i huset. En stemme ovenpå svarte: "Jeg er her oppe, skat." Charlie gikk opp til henne, mens jeg ventet ved foten av trappen. Jeg hørte litt etter Ray si: "Vi er nødt til å sikre oss at det hele er klar."

"Ja, min skat." svarte Charlie. "Du behøver ikke at bekymre deg. Jeg har gjort alt, hva du har bedt meg om." Jeg mente, det var best å la dem være alene, da de hadde så mye å få styr på. Jeg ønsket ikke å være i veien. "Jeg kommer tilbake senere," sa jeg til Charlie, "og kanskje kan vi hente mor sammen." Han syntes, det var en fortreffelig idé.

Jeg trådte ut i hagen og vinket farvel. Jeg kom til syne igjen i min egen ha. Da jeg kom inn i huset, ble jeg hilst av en velkjent stemme: "Nå som er du. Jeg har ventet på deg. Jeg håper ikke du har noe imot at jeg bare går inn."

"Det er helt i orden, Chan. Du er til hver en tid velkommen. Det er lang tid siden jeg har sett deg, og det er skjedd en hel masse. Jeg har møtt mine besteforeldre, og min mor er kommet herover. Faktisk så kommer jeg nettopp fra hospitalet."

"Ja, det vet jeg godt," svarte Chan. "Selv om jeg ikke legemlig har vært sammen med deg, har jeg vært i forbindelse med din bevissthet. Jeg vet nøyaktig hva du har gjort og har latt deg være i fred, så du kunne tilpasse deg dine nye omgivelser. Det var også nødvendig at du var her for å ta imot din mor."

"Viste du at min mor ville komme?" spurte jeg. "Selvfølgelig," svarte Chan. "Vi har planlagt det hele. Intet er overlatt til tilfeldighetene. Nå til mitt egentlige ærende. Tiden er inne til det neste skritt med hensyn til din nye beskjeftigelse. Med din tillatelse vil jeg sende noen mennesker her hen, så dere kan snakke om arbeidet. Du vil finne dem meget tiltalende. De døde under de samme omstendigheter som deg og har valgt å arbeide sammen med oss.

De har gjort hurtige fremskritt, og deres personlighet passer veldig fint til dette arbeide. Men jeg har alt tatt for mye av din tid og må av sted."

Jeg ble overlatt til meg selv, så jeg kunne tenke over hans ord. Det ville være godt å møte andre. Jeg var stadig usikker på, hva det var for et arbeide, Chan hadde tenkt seg, men jeg viste i mitt hjerte at det var den riktige vei for meg. Jeg kunne merke at jeg burde gå inn i mitt fredfylte meditasjonsrum, hvor jeg kunne trekke på de høyere krefter. Det hele var stadig meget nytt for meg, men jeg lærte hurtig. Jeg hadde det mye bedre der etter.

Tiden var fløyet av sted - det var tid til å hente mor på hospitalet. Men jeg skulle først mødes med Ray og Charlie, så min første anløbshavn var deres hjem. Det tok kun noen sekunder at materialisere meg ved deres dør. Charlie ropte at jeg skulle komme innenfor.

Forstuen hadde en forfriskende atmosfære. Friske blomster var blitt stilt inn, hver eneste utvalgt på grunn av dens duft. "Kan du like Rays kunstverk?" spurte Charlie. "Ja!" sa jeg, "hun må ha hatt travelt."

Ray hilste på meg fra døren inn til dagligstuen. "Det er så den store dag," sa jeg. "Ja, vi er virkelig spent," svarte Ray. "Jeg har gjort din mors værelse klar. Det er en del ting, som hun vil gjenkjenne, så hun straks kan føle seg hjemme." Ray rettet sin oppmerksomhet mot Charlie. "Jeg håper ikke du vil dra i ditt hagetøy," sa hun. Hennes stemme etterlot ingen tvil om hvem som hadde styringen i dette hus.

Uten et ord forsvant Charlie ovenpå. Mens vi ventet på ham, pratet Ray og jeg om angsten for å dø. "Hvis bare folk viste beskjed om denne verden, ville de ikke lengre frykte døden," sa jeg. "De ville forstå at den bare fører til en ny fase i deres liv." "Du har rett," bemerket Ray.

"Men det er noen som tror på dette liv, og for dem er døden ikke lengre redslenes konge. De vet at deres venner venter på dem her i dette meget rikere liv - for å byde dem velkommen, trøste dem og veilet dem i skikk og bruk. De innser videre at det også er et liv i utvikling."

"Helt riktig," sa Charlie som nå kom ned langs trappene, mens han rettet på sitt slips. "Du viste ikke at din bestemor var filosof" "Nei, det viste jeg ikke," sa jeg. "Det er hun altså," skrøt Charlie, "og hun er god til det." "Så Charlie, nå er det vist nok," sa Ray. "Jim gidder da ikke høre om mine fritidssysler. Og det er under alle omstendigheter på tide å komme av sted."

Vi ankom hurtig til hospitalsområdet som hadde overdådige blomsterbed, anlagt på en måte som jeg aldri hadde sett det før. Alt var en fryd for øyet; og det var en mild og meget oppløftende duft. Vi gikk bort langs stien og inn på hospitalet. Vi kom snart til mors stue og banket på døren. Hun bad oss med det samme om å komme inn.

Mor satt ved siden av sengen, kledd på og klar til å dra videre. Jeg tabte mølet, da jeg så hennes smilende ansikt. Jeg holdt hennes lille hånd i min og kysset henne på kinnen. Ray ga henne en klem. "Jeg er glad for å se dere," sa mor. "Jeg har sett frem til dette øyeblikk og vært klar i en evighet. Sykepleiersken sa jeg skulle være tålmodig og forsikret meg at dere snart ville komme."

"Ja, vi er klar til å dra videre nå," sa jeg, "men det er nettopp en liten overraskelse omkring den måte, vi reiser på her." "Hva mener du?" spurte mor. "Skal vi med sporvogn?" "Nei. Det er ingen sporvogner her. Du vil få det hele forklart senere. Men for nå skal du bare holde fast i min hånd. Åh nei, jeg var nettopp ved at glemme at takke sykepleiersken og leggen. Det varer kun et øyeblikk."

Jeg overlot kommandoen til Ray, banet meg vei til mottagelsen og fikk heldigvis straks øye på sykepleiersken. Jeg ventet; til hun var ferdig med å tale med sekretæren. Jeg takket henne for å ha taket seg av min mor og for å ha gjort hennes opphold så behagelig. Jeg spurte etter leggen og fikk vite at han hadde meget travelt, men at hun ville overbringe ham min takk. Jeg følte meg helt oppstemt, da jeg igjen kom inn på mors stue.

"Er alle klar?" Jeg lot min hånd glide inn i min mors. Hold godt fast," sa jeg. Et øyeblikk etter sto vi foran mine besteforeldres hus. Mor var mildest talt noe forbløffet over denne måte å komme omkring på. Da hun gjenvandt fatningen, forundret hun seg over de smukke omgivelser, som hennes foreldre bodde i.

"Åh, Jim, jeg hadde slett ikke forestilt meg at det ville være slik her. Så vakker hagen dog er. Din far må være i sitt rette element, når han kommer hit." Selv etter sin jordiske død tenkte hun først på far. Hvilken kvinne! Skjønnheten omkring henne fjernet enhver frykt som måtte være tilbake etter hennes første smaksprøve på at reise ved tankens kraft. Denne måte å bevege seg rundt på vil i begynnelsen nok være litt foruroligende for enhver.

"Jim, er det kirker her?" "Ja, mor. Hvis du ønsker det, kan du gå bort i en hvilken som helst av dem. Mange mennesker som kommer over på denne side, bevarer deres tro og ønsker at tilslutte seg den organisasjon, som de tilhørte på jorden. De får styrke og selvfølgelig venner ved at tilhøre slike organisasjoner. Det er mange veier som fører til sannheten."

"Alt det forstår jeg ikke," sa mor. "Men jeg vil gjerne i kirke så hurtig som mulig og takke Gud for å ha gjenforenet meg med min familie." "Ja, mor. Så snart du har funnet deg til rette, vil jeg ta deg med i kirke. Jeg tror, Ray og Charlie i ferd med å bli litt utålmodige. De har det hele klar til deg." Vi gikk inn i huset, og min mor fikk sitt værelse å se. Charlie og jeg pratet lenge, mens Ray ble ovenpå for å hjelpe mor.

"Nå tror jeg de kommer," sa jeg, da jeg hørte en dør gå opp. Mor kom inn i stuen med en av Rays bluser på. Charlie og jeg reiste oss samtidig og fortalte henne at hun så godt ut. Ray kom inn og sa, hun ville ta mor med bort og få noe nytt tøy. Hun spurte om vi hadde lyst til å komme med. Jeg avsto invitasjonen med den begrunnelse at jeg ikke viste det fjerneste om dametøy. "Hva med deg, Charlie?" spurte Ray. "Nei takk, min kjære. Jeg springer over, hvis du ikke har noe imot det."

Jeg pratet kort med mor og sa at jeg ville komme tilbake senere og ta henne med i kirke.

Jeg sa farvel og vendte hjem til meg selv. Jeg tenkte på hvor mye bedre mor var kommet til å se ut og viste at jeg ikke behøvde at bekymre meg for henne, når hun hadde Ray og Charlie til å holde seg med selskap.

Kap.8

Jeg satte meg til rette i en av mine lenestoler og rakte ut etter en bok. Det banket på døren, før jeg kunne rekke å lese et ord. Da jeg åpnet døren, sto det to menn utenfor. "God dag," sa den minste av dem. "Vi er blitt sendt her bort for å tale med deg om det arbeide, vi skal gjøre sammen." "Åh ja, Chan fortalte meg om dere. Kom innenfor og lat som om dere er hjemme." Jeg tilbød dem en lett forfriskning, før jeg satte meg. "For resten, så er mitt navn Jim."

"Ja, det vet vi." Det var det den minste av dem som talte. "Dette er Harry Willmott, og jeg heter Jack Purvis. Vi er begge soldater, og som du, døde vi for konge og fedreland. Vi må nok heller presentere oss ordentlig. Deg først, Harry."

Harry sprang øyeblikkelig opp og sa: "Nummer 8/12942, sjersant H.G. Willmott, 1. kompani, 9. bataljon, 60. divisjon, 42. brigade. Våre nummer er noe vi aldri glemmer, Jim." "Du må tilgi Harry," sa Jack, "han tror stadig, han er i hæren. Sett deg ned og kom i gang, Harry. Vi har ikke hele dagen." Jeg kunne se, at de var gode venner. Harry mumlet et eller annet og satte seg ned.

"Nå, men hvor kom jeg til?" spurte Harry og fattet seg. "Nåh, ja. Det var den 15. september 1916. Jeg husker det, som var det i går. Det var i et angrep fra Delville skogen til Flers. Oberstløytnant Morris hadde kommandoen over 9. bataljon. Vi ble beordret frem fra Fricourt til skyttegravene mellom Trones og Berefay skogene tidlig på aftenen. Det hele gikk glatt. Faktisk var den eneste plett på våre omhyggelige forberedelser noen spredte skudd fra et 105 mm haubits batteri som ved en feil i avstandsinstillingen gjentagne ganger skjøt gasspatroner inn i en gate på venstre side. Den 60. bataljon var gått i stilling til høyre for The Guards. De var enda ikke ankommet klokken tyve minutter over syv om morgenen, og under det følgende skogholdt, presset 9. bataljon på bakfra og innhentet den 7. bataljon. De rykket samlet inn i skyttegravs-åpningen. Coldstream Guards regimentet kunne ikke holde den høyre flanke, og de kunne heller ikke overholde planene. Det betydde, at infanteribrigaden ble utsatt for tung maskingeværild fra høyre og bakfra."

"Den første angrepsbølge rykket så hurtig frem og så tett bak sperreilden, at de alt ventet i granathullene på å storme frem mot deres angrepsmål, da sperreilden opphørte, og maskingeværene åpnet ild. Kompaniene som fulgte baktroppen, og 9. bataljon led store tap. Jeg var en av dem som møtte sin død den dag - men ikke ved en kule. Jeg gled og falt på hodet i et granat hull. Det var mange som døde i granathullene, for det var gass på bunnen av dem, og man ble slik kvalt, hvis ikke man hadde gassmaske på. Men som du kan se, har jeg det godt nå."

"Det var da nesten en hel roman, og ikke en kort beskrivelse av din død," utbrøt Jack. Harry lo høyt. Det lot til, at han nøt å tirre Jack. Han sluttet med å si: "Fortell ham nå din historie, Jack."

"Jeg skal nok få ram på deg en av dagene," ropte Jack. Harry lo som en flekket tresko. "Men du har rett, Harry," Så brøt de begge hulkende sammen av grin. Jeg ante ikke, hva det var de lo av, men det fant jeg hurtig ut av.

"Nå," sa Jack, "jeg kom hit litt før Harry. Det var den 25. september 1915. Vi angrep høydedragene ved Bellwarde. Jeg var i spissen for mine menn. Nåh ja, jeg glemte å nevne, at jeg var captain av rang. Resten kan du selv gjette deg til. Jeg fikk en slem skramme, og det var det." "Fortsett, Fortell ham resten," sa Harry. "Ja, fortsett endelig," sa jeg.

"Ja, men hvis dere virkelig har lyst til å høre resten, så handler den siste del av min historie mest om min far. Min, far var 60 år gammel, da jeg døde. Han hadde for lengst latt seg pensjonere etter et aktivt liv på sin plantasje ved havet på den sydlige halvkule, langt fra den britiske flåte. Han kunne ikke klare det at jeg var blitt drept, så han satte seg for å overta mitt arbeide.

På en eller annen måte, kun Gud vet hvordan, overvandt denne fine, eldre gentleman de strenge regler i det britiske krigsministerium og ble sekondløytnant i infanteribrigaden. Han sørget på en eller annen måte for å bli godkjent til aktiv tjeneste og ble utkommandert til å gjøre tjeneste ved min gamle bataljon. Nådd så langt, lå det mer eller mindre i sakens natur, at han også kom til den avdeling, jeg hadde vært i. Skjebnens tilskikkelser opphørte ikke her - på årsdagen for min forfremmelse til å få kommandoen over kompani "B", ble den kommandør som hadde overtatt etter meg, tilfeldigvis såret, og derved fikk min far kommandoen over det samme kompani, som jeg hadde ført nesten et år tidligere. Skjebnens spill er forunderlig, synes dere ikke?"

"Helt sikkert," svarte jeg. "Og her sitter vi - en kaptein, en sjersant og en menig. Det minner meg om boken *De Tre Musketerer*".

Harry reiste seg, rakte hånden frem og bad Jack og meg om å ta den. Så snart vi hadde gjort det, gjenlød hans stemme helt nede fra støvlene: "En for alle og alle for en." Det var nettopp, hva som manglet. Vi brøt leende sammen. Jeg oppdaget hurtig, at Harry var spøke fuglen. Hans styrke og mot var oss en stor hjelp de kommende år. I det samme kom en tåke til syne, og Chan trådte ut av den.

"Jeg ser dere er i ferd med å lære hverandre å kjenne," sa han. "Det er godt. Dere er blitt brakt sammen på grunn av deres styrke, ikke på grunn av deres svakheter. Dere har alle tre vist, at dere har anlegg for det arbeide som ligger forut. Tro meg, mine herrer, arbeidet forut blir hardt, så se å få så mye som mulig ut av tiden inntil da."

Chan trådte tilbake i tåken og var vekk.

Vi satt lenge og diskuterte det kommende arbeide. Vi kunne kun gjette på, hvordan det ville bli - men jeg var slett ikke i stand til å forutse de begivenheter som var i vente. På det tidspunkt var jeg bare glad for å ha fått et arbeide. Tiden gikk hurtig, inntil Jack sa, at han skulle av sted. "Du har rett," sa Harry. "Vi må vist heller la det unge menneske få sin skjønnhetssøvn."

Kap.9

Alene igjen, tenkte jeg over vårt møte. Jeg besluttet å tilbringe noe tid i mitt meditasjonsrum - jeg var begynt å glede meg til disse stunder i min hverdag. Når jeg mediterte, mistet jeg fullstendig tidsfornemmelsen og viste aldri, hvor lang tid som var gått - men jeg hadde det alltid godt etter.

Jeg besluttet å avlegge min mor et besøk og fant vei til mine besteforeldres hus. De lå alle tre i liggestoler og slappet av, mens de lot seg bade i den spesielle ro som er i atmosfæren på vårt plan. Det var vidunderlig å se dem sammen på denne måte. Jeg var i ferd med å dra igjen, fordi jeg mente, det nok var best ikke å forstyrre dem, da mor rørte på seg og søvnig kalte på meg.

Jeg vendte tilbake, og vi talte med sagte hvisken. "Jeg er lei for at jeg forstyrret, men jeg tenkte, at du kanskje gjerne ville med bort i en av kirkene, som vi talte om. "Hva ukedag er det, Jim? Er det søndag?" "Nei, mor. Her kan du gå i kirke, når du har lyst, ikke kun om søndagen."

"Nå, men så vil jeg gjerne med," svarte hun. Ray og Charlie sov stadig, men jeg ville nå gjerne spørre dem, om de hadde lyst til å bli med. Det ble ikke nødvendig å forstyrre dem, for Charlie reiste seg fra sin liggestol og kom over til meg. "Det er helt i orden, Jim," sa han, "vi vil ikke forstyrre Ray. Ta du bare din mor med, og ha en god dag."

Jeg spurte mor, hvordan hun hadde lyst til å komme der hen. Hun insistert på, at når Gud hadde gitt henne to føtter, så ville hun også bruke dem. Det betydde, at vi skulle gå åtte kilometer til den nærmeste kirke. Men vi kom av sted, og det tok selvfølgelig et godt stykke tid - ikke fordi det var noen grunn til å skynde seg. Mor stoppet også hvert annet øyeblikk for å beundre utsikten eller for å tale med forbipasserende. Vi nådde til sist frem til kirken, som var fantastisk flått. Den var blitt bygget med stor omtanke. Vi gikk innenfor gjennom to store

utskårne dører. En vennlig herre kom over til oss og sa: "Gudstjenesten er alt begynt. Hvis dere gjerne vil inn, vær vennlig å sette dere ned bak."

Jeg takket ham, og vi fant to plasser bakerst i kirken. Vi satte oss til rette og konsentrert oss om predikenen:

(som lød):

"Han var alltid lyttende, kjærlig, oppmerksom. Satte seg selv til side - Han krommet seg så at sammen, for å gjennomtrengte de virkeligheter som var mye lavere enn Han selv. Han ble aldri ferdig. Det Han oppdaget i dag måtte gjenoppdages. Men han viste, at det Han lærte ikke var Hans eget hjernesplett eller teorier, men virkelighetens egenskaper og lovmessigheter. Hans liv utvidet seg derved inn i andre liv.

Det Han oppdaget var ikke klart, men lysende; ikke enkelt, men rik - ikke lett og ubesvarlig overført til andres bevissthet, men denne visdom kunne oppnås gjennom en langsom renselse og ydmyk, kjærlig iagttagelse og den villighet til å lære, som Han selv besatt. Kristus blotlagde slike virkeligheter langsomt, møysommelig, med avbrytelser, i bruddstykker. Vi vil lære disse virkeligheter å kjenne, ikke uvegerlig og heller ikke totalt uavhengig av vår natur - men kun i den utstrekning vi er ydmyke nok til å byde dem velkommen og villige nok til å betale prisen igjen og igjen. Vi vil lære virkeligheter å kjenne etter fortjeneste - i takt med at vi blir mindre besatte, mindre selvsentrert, mer utadvendte, gående mer i et med andre og mer rik givende av oss selv.

Vi innser, at vi kjenner disse virkeligheter, ved at vår viden bærer frukt. Alt dette oppnås ved en praktisk og konkret livsførelse, ikke gjennom noe abstrakt eller noe som kan forutsies. Men ved utrettelighet oppnås det alltid. Vi bør ikke uvirksomme vente på, at noe skjer for oss ved Guds nåde, men bør søke Guds nåde ved å leve, tenke, handle og be på en klar og konkret måte. Derved blusser lyset som finnes inne i ethvert menneske fra jordelivets begynnelse, gradvis opp til en flamme som viser dette menneske vei gjennom livet. Dette lys er ikke en vag aura av kjærlig imøtekommenhet, men brennpunktet for all menneskets energi og dets evner, tanker, fantasi og ønsker.

Hvordan skal vi da nære denne flamme? Vi må først utvikle en følsomhet for de sanne verdier, så vi kan vurdere vårt daglige livs undertoner ut fra Kristi rene normer. Vi skal kunne skjelne klart mellom det som teller mest i Guds øyne, og det som teller mest i våre egne. Denne sans for verdier krever en klar oppmerksomhet på våre beveggrunner og holdninger, så vi kan erkjenne våre tankemønstre for nøyaktig det, de er. Hvorfor har vi for eksempel de synspunkter, vi har - for sannhetens skyld eller av bekvemmelighet? Lyset vil gi oss svaret. Det vil hjelpe oss til å skjelne mellom åndelig stolthet og kjærlighet, mellom selv- rettferdighet og ydmykhet, mellom rettferdige og selviske beslutninger, mellom synder vi er tilbøyelige til å begå, og synder som ligger oss fjernt.

Et av de første tegn, på at lyset er kommet inn i vårt sinn, er evnen til å skjelne mellom verdien av et usselt liv og gevinsten ved et edelmodig liv. Herfra tar vi det første skritt på veien tilbake til Ham. Dette skritt er den første kjærlighet og det mest betydningsfulle for alle skapninger som selv er verdens Lys. Vend hjem til deres indre, gjør rent i deres eget hus - og dere vil lære Guds rike å kjenne. Her vil dere oppdage, at deres lærer ikke er fjern og fraværende, men alltid er til stede. Når dere ligger i deres senger eller er ved deres arbeide, så er Han der - overbevisende og opplysende, en veileder som gjør oppmerksom på feiltrinn og hjelper oss å skjelne - en kilde til fred for alle som elsker og følger ham. Ikke alene må vi vende tilbake og være i vårt indre, men også rekke ut mot den nye verden omkring oss. Her slutter vi undervisningen, og må Gud velsigne de ord som er sagt. Brødre og søstere, la oss reise oss og syng den neste salme, Nærmere Gud til deg."

Mor og jeg sang med på salmen. Presten sluttet av med en bønn og takket menigheten for å ha deltatt. Vi gikk oppløftet og beriket derfra.

"Takk, fordi du tok meg med dit, Jim," sa mor. "Jeg nøt gudstjenesten og bad også en bønn for din far."

"Ingen årsak. Faktisk bad jeg også en bønn for far." På veien hjem var mor et stort smil.

Det var deilig å se henne så glad. Man skulle ikke tro, at hun kun hadde vært her i så kort tid. Hun så særdeles godt ut. Vi nådde mine besteforeldres hus, hvor Charlie straks kom oss i møte.

"Nå der er du, Jim. Jeg har en beskjed til deg fra din lærer. Jeg tror, han het Chan. Hvorom allting er, så er du nødt til å reise dit til ditt hjem."

kap.10

Jeg viste, det måtte være viktig, når Chan sendte bud etter meg på den måte. Jeg fikk hurtig sagt farvel og overlot mor i Rays kyndige hender. Jeg trådte snart etter inn døren til mitt hus. Chan sto ved vinduet - Harry og Jack ventet også på meg. Jeg spurte Chan om hva som foregikk.

"Tiden er inne til at du begynner på ditt arbeide. Det har vært mange velplanlagte inntrengninger fra det andre til det tredje plan, og vi har i sinne å utrense noen av disse lavere astrale fra det jordiske plan. Vi har bruk for så mange grupper som mulig for å demme opp for denne strøm. Den får mer og mer fart, og *hvis vi ikke stanser den nå, vil det komme en altomfattende krig på det lavere astrale plan, som så vil flyte over på det jordiske plan. Faktisk skjer det allerede. Det er en generell uro på jorden, især i Tyskland.* Det onde fletter seg inn i hjertene på mange av dem som har makt. Du undrer deg kanskje over, at vi ikke har grepet inn noe før. Vi har alt hatt noen grupper i arbeide, *men husk, det onde er meget utspekulert* og har avledet oss fra dets egentlige mål. Nå har det røpet seg ved å ta et kvelertak, og vi er nødt til å riste det vekk fra dets sanne mål. Har dere herrer noen spørsmål på nåværende tidspunkt?"

Harry og Jack så over på meg og ristet på hodet. "Og jeg har heller ingen," svarte jeg. "Det blir en langvarig kamp, og jeg ønsker dere hell og lykke," fortsatte Chan. Hans ord fylte våre hjerter med styrke - jeg vet ikke, hvorfor hans ord hadde denne effekt, men det hadde de.

"Hvis dere er klar, drar vi av sted nå." Chan vinket oss over til seg, løftet armen og lagde noen håndbevegelser. Det kom et lys til syne fra hans håndflate, som ble etterfulgt av en fornemmelse av bevegelse som kun varte et kort øyeblikk. Da den holdt opp, befant vi oss i en tåke som minnet meg om min første reise hit. Jordbunnen var ujevn; pletter med brunlig gress kunne ses på den avbrente jord. Gud skje lov at jeg hadde kunnet legge alt dette bak meg. Det var slett ingen sammenligning mellom dette sted og det sted, hvor jeg bodde nå.

"Det er mange fortapte sjeler som flakker omkring på dette plan uten å vite, at der finnes noe utover dette. De flakker omkring i flokke, de svakeste anført av de onde. De onde er snu (slu), for de holder de svakeste vekk fra våre redningshold *ved å holde dem fast ved deres lavere natur. Langsomt venner de seg til tåken og tror, at slik skal det være.* Mange vil forbli der under disse forhold. Noen vil synke lengre ned, andre vil bli hjulpet ut. Ønsket om å stige opp av dette helvete skal komme fra dem selv."

Jeg ble revet ut av mine tanker ved Chans ordre: "Denne vei mine herrer."

"Hvor skal vi?" forhørte Jack seg. "Vi skal møte noen andre grupper for å kunne utarbeide en handlingsplan," sa Chan. "Vi er nødt til å ha en plan, hvis vi skal kunne vinne denne kamp. Vær vennlig å følg med." Chan førte oss til en lysning, hvor andre grupper var forsamlet. Det må ha vært omkring to hundre mennesker. Mens vi ventet, gikk mine tanker tilbake til mitt første møte med de lavere astrale. Det var litt av en kamp, men denne gang så det ut til å bli av en noe større målestokk. Hvor riktige mine tanker dog skulle vise seg å være.

Chan sto på min høyre side, og Harry og Jack til venstre for meg. Jeg vendte meg og spurte Harry, hvordan han hadde det. "Nervøs," svarte han. "Det er jeg også," istemte Jack. Før jeg kunne rekke å gi uttrykk for det samme, prikket Chan meg på skulderen og sa: "De er klar til å gå i gang."

Alles øyne rettet seg mot et flimrende lys som kom til syne på toppen av en kjempe-sten. Det ble hurtig klart, at en eller annen var i ferd med å materialisere seg. Da skikkelsen var helt formet, gjenkjente jeg den gamle munk, som jeg hadde møtt for flere år siden. Hans tilsynekomst brakte erindringen frem om hans avskjedsord den gang:

"En dag vil vi arbeide sammen igjen". Det var lenge siden, men hans ord var gått i oppfyllelse. Jeg lyttet spendt til det, han nå sa. Først kom han med noen oppmuntrende ord, så en beskrivelse av det forestående arbeide.

"dere vil bli inndelt i grupper på omkring tyve," sa han. "I spissen for hver gruppe vil det være en sjel som er velbevandret i dette arbeide. Dere skal gå til deres gruppeleder med selv den minste beslutning som skal tas. Lederen for hver gruppe vil være i konstant forbindelse med kommando posten, hvor det vil bli tatt stilling til alle meldinger. De mest presserende vil bli overbrakt til meg, så jeg kan handle etter dem. Hver av dere vil få et farget armbind som skal bæres til enhver tid. Fargen vil vise hvilken gruppe dere tilhører. Når dere har fått kontakt med deres gruppe, skal dere være i konstant forbindelse med hverandre. Streif ikke omkring alene under noen omstendigheter. Gå alltid to og to. Hvis en bukker under, vil den andre være i stand til å be om hjelp.

Deres arbeide, mine venner, er meget viktig. Vi må ikke feile. Deres grupper vil bli fordelt til bestemte land. Lederen av hver gruppe får det enkelte lands navn og beliggenhet å vite.

Hvis dere ser til høyre for, hvor jeg står, vil dere se syv flaggstenger. Når dere får utlevert deres armbind, så gå bort til det flagg som har den samme farge. Der vil dere bli inndelt i mindre grupper.

Husk, at dere har Jesu Kristi nærvær med dere. Sa Han ikke, Og se, jeg er med dere alle dager? Husk dette, mens dere utfører deres arbeide: Gud velsigne dere og gi dere styrke til den oppgave som ligger foran dere."

Broder David gjorde deretter korsets tegn og sa noen ord på latin. Han løftet hendene høyt opp over hodet, og et lys kom ut av håndflatene. Lyset intensiverts og bredte seg ut over oss alle. Jeg merket den umåtelige styrke fra Broder David, og lyset innga oss kjærligheten fra Kristi ånd. Få minutter etter var lyset vekk, sammen med Broder David, men jeg kunne stadig merke hans kjærlighet brenne seg inn i min, sjels innerste. Der forble den og holdt meg gående i flere år.

Jeg vendte meg mot Chan nettopp tidsnok til å se ham ta tre gule armbind opp av lommen. Han rakte oss dem, så vi kunne ta dem på. Vi gikk over til det tilsvarende flagg. En arbeidsleder sto ved hver flaggstang for å placere oss i våre respektive grupper. De bad veilederne trede frem. Chan trådte frem sammen med de andre, og de talte sammen et stykke tid. Chan kom tilbake til oss, og jeg spurte, hva som var i gjære.

"Vær tålmodig, Jim," svarte han. "Jeg har fått å vite, at Tyskland styrer imot en ny krig, og at det onde har flettet seg dypt inn overalt. Det er så sterkt, at vi kun har et lite håp om at avverge en krig. Andre grupper har forsøkt å komme tett på dem der har makten, men de lavere elementer har en umåtelig legion som forsvarer dem. Vårt arbeide er ikke å gi oss i kast med dem, men at hjelpe hvor vi kan. Det blir et langvarig arbeide, og vi må være standhattige." Chan var stille et øyeblikk og sa så: "Jeg tror vi får mer å vite nå."

"Må jeg be om deres oppmerksomhet. Takk. Jeg har talt med dem som vil anføre dere i Kampen. De vil utpeke det sted, hvor dere skal arbeide. Dere skal hele tiden adlyde deres ordrer. Husk, at hjelpen alltid vil være nær, men bruk deres sunde fornuft. Hvis dere støter inn i en situasjon som ikke selv kan klare, så kald på hjelp. Held og lykke."

Chan var vår gruppeleder, og som anfører talte han til gruppen, før vi begynte. "dere vil bli inndelt i mindre enheter, og som leder av hver enhet vil det være en sjel som er velbevandret i dette arbeide. Han vil rope deres navne opp. Vær vennlig å gå bort til ham, når dere hører deres navn".

Enheteene var hurtig delt opp. Chan var ikke alene leder av vår enhet, men han hadde også kommando en over hele gruppen. Han hadde dobbelt arbeide.

Jeg tenkte på, at én krig burde ha vært nok for Tyskland, men det så ut til, at de var begynt helt forfra. Nå, men vi skulle i gang med arbeidet. Vi ble bedt om at danne en sirkel og holde hverandre i hånden. Det var en stor sirkel, for det var 40 i vår gruppe. Viljekraftens intensitet var enorm. Jeg kunne merke, at jeg beveget meg mye hurtig. Så stanset bevegelsen, nesten nettopp så hurtig som den var begynt. Da alle hadde sundet (summet) seg, ble hver enkelt enhet ropt an av dens leder. Det var ti enheter i alt, og de andre tok hurtig avsted. Kun vi fire var tilbake.

"Hvor er vi?" spurte jeg. "*Vi er på Tysklands astrale plan,*" svarte Chan. "Hver anfører har fått utpekt et område. Vi skal til et sted, hvor noen sjeler roper på Guds hjelp."

Harry og Jack var usedvanlig stille i betraktning av, hva som skjedde. Jeg kikket over på dem. De så ut til å klare seg fint, men jeg tror, de var en smule redd (redde) for det arbeide som ventet oss. Jeg viste, at jeg var.

"Ja, venner, så skal vi i gang," sa Chan. "Før vi drar av sted, vil jeg gjerne nettopp forklare litt om hvor vi skal bort. Dere kan komme til å oppleve noen usedvanlige forhold, som dere kanskje ikke har støtt på før. Dere blir kanskje nødt til å bruke deres konsentrasjons kraft til å beskytte dere, men dere vil hurtig venne dere til dem. Inntil dere blir fortrolige med disse nye omgivelser, vil jeg gjerne at vi danner en kjede."

Chan rakte hendene frem. Vi holdt alle tre godt fast, og straks var vi på vei. Vi kom til syne igjen på et sted som minte om sidegatene ved mitt gamle jordiske hjem. Jeg fornemmet hurtig de forhold, Chan hadde talt om. Det er vanskelig å si presis hvordan jeg hadde det. En overveldende fornemmelse av frykt krøp inn over meg og gjorde meg temmelig dårlig. Jeg sa: "Chan, jeg kan saktens merke de forhold, du talte om." "Det kan jeg også," sa Jack. "Også jeg," lød det fra Harry. "Det må man forvente," sa Chan. "Gjør, som dere har lært, og rens deres aura. Vent, så skal jeg hjelpe." Jeg fornemmet Chans enorme viljekraft, da han konsentrerte seg om oss. På et øyeblikk hadde forholdene ikke lengre noen innflytelse på oss.

"Det var bedre," sa Harry. "Jeg er klar til å gå i gang nå." "Ja," sa Jack, "det er jeg også." Hvis vi hadde vist, hva vi gikk inn til, hadde vi nok ikke vært så ivrige.

"Denne vei," sa Chan. Vi fulgte ham langs gater med toppet brostein, inntil vi stoppet foran et tre-etasjers hus bygget i victoriansk stil. Huset gav en forutanelse om noe ondt. Chan vinket, at vi skulle følge med inn i huset, så vi gikk inn. Chan gikk straks opp langs trappene. Vi fulgte ham inn i et rom øverst i huset. Døren var skjult av en bokreol, men da vi ikke var underlagt det jordiske livs fysiske lover, var vi i stand til å gå nettopp gjennom den. Rommet var sparsommelig møblert. Det var atskillige interimistiske senger, i en eller to av dem lå der noen og sov, og en gruppe på fem personer satt rundt om et lite bord. Jeg spurte Chan, hvem de var.

"Disse sjeler hadde mot til åpent at gå imot regimet. Nå betaler de prisen. De blir jaktet på og vil helt sikkert bli fanget og drept. Det er derfor, vi er her."

"Hvor grusomt," sa Harry. "Det er til å bli syk av," tilføyde Jack. "Hvordan kan du vite, at de vil bli fanget?" spurte jeg. "Slik er tingenes tilstand," svarte Chan. "Vi er nødt til å vente her til tiden er inne."

Jeg så nærmere på rommet. I et hjørne lekte to barn på gulvet. De var magre og bleke, men de så nå tilfredse nok ut. Jeg er sikker på, at de ingen anelse hadde om hva som snart ville skje med dem - Gud skje lov for det.

"Nå begynner det," sa Chan Jeg trådte straks helt bort til Chan og mine to venner. Luften frøs til is omkring oss, og den smule lys, vi hadde, begynte å svinne. Mitt hjerte begynte å galoppere, og jeg ble noe urolig. Plutselig sprang Døren opp, og en ung mann kom løpende inn og ropte så høyt, han kunne: nazistene er her. Gud hjelpe oss."

De to barns mor styrtet over til dem og vugget dem hulkende i sine arme. De andre krøp sammen midt i rommet. De fleste lå på kne og bad. Jeg så, hvor inderlig de bad Gud om hjelp. Og jeg kunne merke deres frykt.

Jeg ble forskrekket over braget, da de brøt gjennom Døren nedenunder, og over lyden av de mange tunge støvler på trappene. Mens larmen kom nærmere, ble gruppens lyd høyere og høyere, inntil det nesten ikke var til å bære. Jeg ønsket å lukke det ute, men kunne ikke. Jeg viste, at jeg ble nødt til å holde stand og vente. Kulden ble sterkere og sorte damper ble synlige i eteren omkring oss. Døren til rommet ble plutselig sparket opp, og fire bevæpnede menn i sorte

uniformer kom inn. Bak dem viste seg noen ondsinnete skikkelser. Disse vesener var døde for den jordiske verden, men dominerte deres jordiske håndlangere. Så snart de fikk øye på oss, fór de frem med utstrakte hender som mest lignet klør. Før jeg viste av det, var tre av disse skapninger over meg - de slo, be og flådde i mitt kjøtt. Jeg klarte å få dem vekk, men smerten de hadde påført meg, gjorde meg sint. **Jeg kunne ikke slåss med mine never, men ved Gud kunne jeg bekjempe dem med min bevissthet. Jeg konsentrerte min viljekraft på å skape et skjold av lys omkring meg selv, og det neste øyeblikk hørte jeg et av vesenene skrike høyt av smerte, idet han vaklet vekk fra lysstrålen.** Kampen sluttet brått - vi hadde vunnet. De onde skapninger forsvant ut av syne.

Der hang en tung dis i rommet. Jeg hørte lyden av skritt. Vi var nødt til å vente, til disen forsvant, før vi kunne se, hva som var skjedd. Langsomt innstilte mine øyne seg. Det var overhodet intet som beveget seg. Mennene i uniform var vekk og hadde etterlatt de døde og døende - selv de to barn lå på gulvet. "Nei," skrek jeg, "hvordan kan slik noe skje?" "Behersk deg," sa Chan i en skarp tone. "Du vil gjenvinne styrken, når vi fortsetter. Vårt arbeide er ikke slut enda. Vi er nødt til å vente."

Jeg kikket på Harry og Jack. Av uttrykket i deres ansikter kunne jeg se, at de hadde det noenlunde på samme måte. Hvordan kunne noe menneskelig vesen gjøre dette mot mennesker som var så forsvarsløse? Når det onde slår til, er det uten noen form for barmhjertighet, slik som jeg nettopp hadde vært vitne til. Mens jeg iakttok disse stakkars sjelers kropper, dannet det seg en tåke over dem. De astrale kropper begynte å ta form. Det var vårt arbeide å få dem vekk herfra så hurtig som mulig. De første som kom fri av deres kropper, var de to barn som så noe fortumlet ut. Jeg gikk straks over til dem og tok dem i mine armer. Jeg tok dem med over til det sted, hvor Chan sto.

"Vent et øyeblikk, Jim," sa Chan. "Jeg sender bud etter hjelp." Chan ble stille og gikk inn i en tilstand av dyp konsentrasjon, men han var hurtig nærværende igjen. "Så er det gjort. De bør snart være her."

Barnene begynte å bli urolige. "Jeg vil bort til min mor," sa den ene. Den andre begynte å gråte. Jeg hadde aldri hatt noe med barn å gjøre før, så jeg viste ikke riktig, hva jeg skulle gjøre. Jeg holdt dem tett inn til meg og vugget dem, mens jeg sang for dem. Min sang må ha beroliget dem, for de holdt opp med å gråte. To skikkelser materialisert seg ved siden av Chan. Det forskrekket de to små, så de begynte å gråte igjen.

De materialiserte skikkelser var sykepleiersker. De kom over til meg. "Her, la oss ta oss av dem," sa den ene med tydelig skotsk accent. På et øyeblikk var barnene beroliget. Jeg beundret sykepleierskenes måte å håndtere dem på.

Harry ropte til meg fra den annen ende av rommet: "Vi har bruk for noe hjelp over her." Harry og Jack diskuterte med noen av de nye astrale. Jeg gikk over til dem og spurte, hva som var i veien. "De tror ikke at de er døde," sa Harry. "Gjør de ikke?" sa jeg. "Men det kan jeg forsikre dere at dere er - altså døde på det jordiske plan. Så vær vennlige ikke å motsi oss, i hvert fall ikke nettopp nå. Bare kom med oss, så vil vi føre dere vekk herfra til et bedre sted."

Deres ansikter uttrykte forbløffelse, da vi førte dem over til Chan. Det siste, de ventet å bli presentert for, var nok en kineser. Etter noen få ord fra Chan ble de helt stille. Det lyktes oss hurtig å samle alle sjelene unntatt en. Moren til de to barna holdt stadig fast ved sin jordiske kropp. Jeg hørte at Chan talte med en av sykepleierskene: "Jeg tror hun er gått i sjokk."

Sykepleiersken var enig, og begge sykepleierskene gikk over til det sted hvor hun lå. De bøyde seg ned over hennes kropp, én ved hodet og én nede ved føttene. Jeg kunne ikke helt finne ut av, hva det var de gjorde, men de ble der et stykke tid. Så gikk de vekk fra kroppen og ventet. Etter fem minutter kom en tåke til syne over kroppen. Da den astrale kropp var blitt formet, tok sykepleierskene over og hjalp henne på benene. Hun var forferdelig sjokkert og rystet voldsomt. Jeg hørte henne kalde gjennom tårer: "Mine barn, hvor er mine barn?" Hun fortsatte med å gjenta de samme ord - intet annet lot til å betyde noe, ikke engang det faktum at hun var død. Hun ble ført over til Chan og de andre. "Godt," sa Chan. "Nå har vi dem alle."

Han gav ordre til, at vi skulle slå krets om gruppen, og da vi alle var på plass, løftet Chan sin hånd. Et lys strålte ut fra håndflaten og omkranset oss. Da lyset forsvant, var vi på et

hospital. Vi ble straks møtt av atskillige sykepleiersker som tok seg av de sjeler, vi hadde brakt med. Moderen og de to barn ble gjenforenet; ikke engang døden kunne atskille dem rett lenge. Jeg takket Gud for, at de var i sikkerhet fra det onde på det jordiske plan. Da alt var i orden, tok Chan oss litt til side og fortalte oss, at han var mye tilfreds med vår innsats

Kap. 11

Vårt arbeide på Tysklands astrale plan fortsatte noen år. Tyskland var et godt stykke inne i krigen på det tidspunkt, og det kom mange sjeler over til denne side av livet, lenge før deres tid egentlig var kommet. Vi hadde mange sammenstøt med de lavere astrale, og for hver gang ble jeg, sterkere. Vi dro hjem for å hvile oss, men ikke rett lenge langs gangen. Krigen holdt ikke opp, bare for at vi kunne få en hvil.

Chan sammenkalte hele gruppen til et møte. "Det er visse steder i Tyskland, hvor der forekommer det rene barbari. For å komme tett på, er hele gruppen nødt til å arbeide sammen. Det onde bruker disse steder til å fremkalde frykt og ernærer seg ved denne frykt for å kunne manifestere sin ondskap på jorden. Jeg vil gjerne si en ting mer, før vi drar av sted. Dere får bruk for all deres styrke, til å møte det dere nå står overfor. Det vil overhodet ikke ligne de sammenstøt som hittil har opplevd."

Jeg fant senere ut av, hvor riktige Chans ord var. Han bad en bønn sammen med oss, og tok så hele gruppen med til det mest trøstesløse sted, jeg har sett - et sted full av onde hensiger. "Mine venner, dette vil bli slagmarken," fortsatte Chan. "Hvis dere ser nettopp frem, ser dere det sted, vi skal angripe."

En let tåke sløret allting og gjorde det vanskelig å se. Da mitt blikk trengte gjennom tåken, så jeg en høy sort mur syv eller åtte meter fra det sted, hvor jeg sto. "Kom" sa Chan, "vi går rundt om den." Vi tilbakelagde fjorten eller femten kilometer og oppdaget, at muren dannet en firkant, som var umulig at trengte gjennom. Jeg var glad for, at vi sto litt på avstand, for jeg kunne merke det ondes og fryktens enorme kraft bak muren.

"Hvordan i all verden skal vi komme der inn?" spurte jeg. "Vent, så, skal jeg vise deg det," svarte Chan. Han kalde gruppen sammen. "Vil dere være så vennlige at stille dere i en lik rekke. Det var vanskelig, fordi vi var så mange og på grunn av tåken, men det lyktes. Så tok Chan de tre første i rekken, så de tre neste. Han plassert dem foran rekken, så vi formet en pil. Chan skulle være pilespissen.

"Vi vil kunne trengte gjennom med denne formasjon," sa han. "Vi er pilen, og Lyset vil være buen. Jeg vil gjerne, at dere alle bruker deres viljekraft til å skape lys omkring dere." Hver enkelt av oss gjorde, hva Chan hadde bedt om og det hadde en høyest usedvanlig effekt. Den kraft som ble frembrakt av gruppen, var kolossal. Den løftet oss nesten opp fra jorden. "Godt," sa Chan, "hvis dere er klar, så starter vi nå."

Da vi nærmet oss muren, kunne jeg merke en tyngde, men pilen brøt gjennom den. Det var hardt, nærmest som at svømme mot en sterk strøm. Vi trengte gjennom muren, og det etterlot et hul, man nemt kunne gå gjennom. Det vi fikk se var nok til å få det til å vende (vrenge) seg, i selv den sterkeste. Det var hundrevis av sjeler som vandret formålsløst rundt. Zombier, er det eneste ord som kan beskrive disse sjeler som var døde for det jordiske plan, men ikke kunne unnsnippe dette galehus. Selv etter deres død ble de holdt fanget her av de onde elementer. Nye sjeler sluttet seg til dem hvert minutt. Det var en dødsleir.

Chan ropte skarpt sine ordrer, hvilket brakte meg tilbake til den oppgave, vi skulle utføre. "Vær på vakt," sa han. "Det er fiender i nærheten, og så snart det går opp for dem, at vi er brutt gjennom vil der helt sikkert bli krig." Knap hadde han talt ut, før atskillige lavere astrale gikk til angrep. Vi nådde ikke engang å se, hvor de kom fra. Det var vaktene, ikke hovedstyrken, og de

kunne slett ikke klare oss. (ta oss). Vi drev dem hurtig tilbake.

"Godt," sa Chan, "begynn å vise disse sjeler ut gjennom hullet i muren." Det som begynte som en svak strøm, ble hurtig til en flodbølge. Mange av dem ropte: "Se! Lyset, lyset. Vi er reddet." ikke enda, tenkte jeg. Hvordan i all verden skulle vi kunne hjelpe alle disse mennesker? Hundreder kom styrtende imot oss. De var stadig innfanget av den frykt, som de hadde litt under. Den intensiverts for hvert minutt, og den fortærte meg nesten i dette stormløp. Jeg bad Gud om hjelp.

"Det er ikke tid til slike tanker," sa Chan, "videre med arbeidet." Jeg vet ikke, hvor mange der passert gjennom muren, men det var stadig mange hundreder samlet omkring oss. Jeg vendte meg mot Chan og sa: "Vi har bruk for hjelp." "Jeg har alt under kontroll," svarte han. "Det er mange av våre venner utenfor til å styre operasjonen." Det styrket meg å vite, at det var flere av oss i nærheten. Kampen mot de lavere astrale var stadig ikke forbi. De omgrupperte, men denne gang hadde de flere onde vesener med seg. Det var den samme slags, som vi hadde kjempet imot på vertshuset for mange år siden. Jeg vendte meg hurtig mot Chan og sa: "Jeg tror ikke, vi kan slå dem tilbake denne gang."

"Du har rett," sa han. "De er for mange til, at vi kan slå dem. Vi har bruk for hjelp." Chan holdt inne (holdt pusten), lukket øynene og konsentrert seg. Der gikk et minutt eller to, før han åpnet øynene igjen. "Det er hjelp på vei," sa han. "La oss håpe, den snart kommer," svarte jeg. Der må ha vært en undertone av desperasjon i min stemme, for plutselig forbandt Chans viljekraft seg med min og gjenoppladet meg.

De lavere astrale kom imot oss i et jevnt tempo. De stoppet opp for å ta overblikk av situasjonen, og så snart det gikk opp for dem at vi ikke var rett mange, styrtet de imot oss. De ble skubbet frem av onde skapninger som aldri selv tar del i en kamp. De var der for å oppsuge kampens negative emosjoner. Deres auraer var sorte med mørkerøde lynglimt, og etter hvert som de oppsugte de negative emosjoner, ble deres auraer helt sorte. De lavere astrale angrep oss med en slik grusomhet, at de i løpet av få minutter hadde skubbet oss tilbake mot muren. Da de sjeler, vi var kommet for å hjelpe, så denne kamp, flyktet de i alle retninger. Det var et ekstra stort sjokk for disse Stakkars sjeler å se de onde skapninger strømme ut av intetheten.

En i vår gruppe falt. På et øyeblikk var de lavere astrale over ham. Jeg kjempet meg vei over til ham og sprang inn i slagsmålet. De var i ferd med å få overtaket, da de plutselig begynte å trekke seg tilbake. "Hva fikk dem til å gi opp?" spurte jeg fyren, jeg hadde hjulpet. "Se derover," sa han med et dypt sukk og peket over mot muren.

Store deler av muren smuldret bort og avslørte vår hær og venner. Da de så, hva som foregikk, gikk de inn i Kampen. Slaget raste i lang tid. De onde astrale kjempet med enda større grusomhet. Ingen av sidene vandt eller tapte terreng. Plutselig skar en bølge av hvit ild gjennom mørket. Den ble etterfulgt av en til og enda en. Hele leiren ble opplyst. Lyset var så skarpt, at det gjorde ondt i øynene - jeg skyndte meg å lukke mine.

Å dømme etter de lavere astrales skrik, må lyset ha hatt en voldsom virkning på dem. Jeg åpnet forsiktig øynene igjen, for å se hva som foregikk. Overalt forsøkte de lavere astrale at gjemme seg for lyset. De ondeste av skapningene overlot det til de lavere astrale å klare seg selv. De hadde ingen fluktveier. De kunne kun gjemme seg blant de nylig drepte, men de var lette å få øye på og kunne sorteres fra senere.

Jeg ville gjerne finne Chan, så jeg lot blikket gli over slagmarken. Han talte til en gruppe venner. Jeg banet meg vei over til ham. I kampens hete hadde han mistet sin hatt, og hans tøy var blitt revet i stykker. Da han var ferdig med å tale, spurte jeg ham om det skarpe lyset som vi nettopp hadde sett. "Det, mine unge venn, var Lysets Herrer, som jeg har fortalt deg om. Du har nå selv sett dem i arbeide. De gikk inn i Kampen mot de onde krefter og vant. Men ellers har jeg en mindre oppgave til deg, mens jeg styrer operasjonen her. Jeg vil gjerne at du tar et ettersøkningshold med inn i leiren. Dere skal søke etter sjeler som av frykt kan ha gjemt seg for oss.

Seks av våre venner kom bort imot oss. "Det er godt som er her," sa Chan. Han introduserte oss for hverandre og sa, at vi skulle sette himmel og jord i bevegelse i vår søken.

Vi gikk rundt i leiren og viste dem som var fortumlet og faret vill, vei til sikkerheten. Etter

hvert, som vi kom dypere inn i leiren, kunne vi merke frykten ta til. Derved viste vi, at det var flere sjeler som gjemte seg. Vi kom forbi flere brakker og gikk inn i en av dem. Det var en slags sovesal med køyesenger langs begge sider. Der må ha vært over hundre senger. Frykten som strålet ut fra dette rom, var overveldende, men vi hadde lært å håndtere det. Vi innledet vår søken og delte oss opp for å dekke et større område.

Snart var det en som gav tegn til, at han hadde funnet noen av de sjeler, vi lette etter. Det lyktes oss at passivisere dem og føre dem i sikkerhet. Vi fortsatte vår søken i mange timer. Til sist kom jeg til en sovesal som kom til å endre begivenhetenes gang for meg. I min søken støtte jeg på en liten gutts sjel. Han var omkring ti eller elleve år gammel. Han var et sørgelig syn. Han satt sammenkrøpet i et av de mørkeste hjørner, for å ingen skulle se hans nakne kropp. Hans øyne var dypt innsunkue, og det var ei mye muskler på hans skrøpelige skjellet. Hans kropp ble kun holdt sammen av arterier og vener som engang hadde gitt liv til et sunt barn.

Et eller annet brast inne i meg, og jeg falt på kne. Jeg ble overveldet av krigens gru, og jeg skammet meg dypt over å være medlem av den menneskelige race. Det var dette Stakkars barn som fikk virkeligheten til å gå opp for meg. Jeg bøyet hodet i skam. Bitterhet og hat veldet opp i meg. Jeg hadde ikke hatt det på den måte i mange år. Jeg ville gjerne ha fatt i bare et av de mennesker som hadde utsatt så lille et barn for dette. Jeg følte meg ikke det minste åndelig. Og det viste seg vet Gud, da jeg hamret ned i gulvet med mine bare never. Plutselig merket jeg en kald hånd på min skulder. Jeg kikket opp og så inn i barnets øyne. Han var kommet bort til meg. Jeg så dypt inn i de sorgfulle øyne. De lignet to store sjøer. Jeg ble så overveldet av dette barn, at jeg grep fatt i ham og trakk ham inn til mitt bryst. Kjærligheten strømmet fra meg over i ham, og han reagert på den eneste måte, han kunne. Han la armene rundt om min hals og holdt så fast i meg, som han overhodet klarte.

(112)

"Du skal ikke være redd," sa jeg. "Du er i sikkerhet nå. Ingen vil noensinne gjøre deg fortred igjen." Jeg løftet ham opp, og vi fant frem til Chan. Gud skje takk og lov møtte jeg ikke noen lavere astrale på veien - ikke for min skyld, men for deres.

Da Chan så oss, sa han bare: "Jeg forstår, Jim. Det er på tide, du forlater dette sted. Det er noe annet arbeide som skal utføres, og jeg blir med deg. Det er en del andre barn som skal føres til barnenes sfære. Vent her, så samler jeg dem sammen."

Chan var vekk et stykke tid. Barnet sov i mine arme. Intet kunne vriste ham fra meg - i hvert fall ikke nettopp nå. Jeg kikket etter Chan og fikk øye på ham i spissen for en gruppe barn som var på vei bort imot meg. De var også så nakne som den dag, de ble født. Chan holdt to av barnene i hånden. Da de kom tett nok på, kunne jeg se redslene, som disse forsvarsløse barn var blitt utsatt for.

Mange måneder senere innså jeg, at denne periode av mitt liv var en prøvetid. Selv om jeg var dypt rystet og noe ute av meg selv, lærte jeg mye. **Faktisk var det redningen av disse barn som vakte ønsket om at viderebringe dette til dere.** Chan kom bort til meg og sa:

"Kom Jim. Vi tar av sted nå."

Det var to og tyve barn i alt. De sto ubevegelige, mens Chan beveget armen. Et lys strålet ut fra hans håndflate og omkranset oss. Da lyset var vekk, sto vi ved en fantastisk bygning. "Hvor er vi?" spurte jeg. "Barnas sfære," svarte han.

Jeg hørte lyden av løpende føtter på marmorgulvet. En stor gruppe sykepleiersker og nonner ilte bort imot oss. Da de kom bort til oss, sa de ikke noe, men grep barnene og trakk dem inn til deres bryst. Jeg la merke til, at en eller to av sykepleierskene hadde tårer i øynene, mens de tok seg av barnene. En ung sykepleierske kom bort til meg og bad om å få barnet, jeg hadde i mine arme. Jeg tøvet med å gi ham fra meg, lik han tøvet med å gi slip. Jeg holdt fast ved ham, så lenge jeg kunne, men mitt hjerte fortalte meg, at han var i sikkerhet her. Jeg kjempet med meg selv, men jeg behøvde ikke selv å ta beslutningen. Den ble tatt for meg. Chan prikket meg på skulderen: "La henne ta ham. Han vil være i gode hender, og du kan besøke ham, når du har lyst."

Jeg gav ham til sykepleiersken, hvis aura strømmet over av kjærlighet til min lille venn. Hennes engleansig fikk både gutten og meg til å slappe av. Jeg kysset ham på pannen og sa, at vi snart ville ses igjen. Da sykepleiersken gikk vekk, vinket han til meg. "Hva heter du, lille venn?" spurte jeg. "John," ropte han tilbake.

"Vi ses snart, John," forsikret jeg ham. "Vær søt å gjøre, hva de sier til deg." Han smilte, og de forsvant ut av syne. Jeg følte meg lettet over å vite, at barnene nå var i kjærlige hender.

Jeg henvendte meg til Chan og spurte, om han kunne fortelle meg noe mer om dette sted. "Vi kaller det barnenes sfære," sa han. "Og det er presis, hva det er. Barn blir brakt hit for å lære om det høyere liv. Mange er kommet hit på grunn av krigen, som dem vi hadde med. Andre er her, fordi de ikke ble elsket på jorden - her får de lov til å oppleve moderlig omsorg. Jeg kunne gi deg mange andre grunner. Det Blå Søsterskap er en særlig kvinneorganisasjon som tar seg av disse barn. Mens de var på jorden, giftet disse kvinner seg aldri, eller også ble de gift, men forble barnløse av en eller annen grunn. De ville være blitt vidunderlige mødre, men da de ikke fikk muligheten, fulgte deres ønsker dem inn i denne verden. Her kan de utnytte deres moderlige instinkter fullt ut. Det er mange institusjoner som denne i barnenes sfære, for der kommer mange tusen barn hit hver dag - hvilket gir en fornemmelse av denne sfæres fantastiske størrelse.

Hva med deres foreldre?" spurte jeg. "Det skulle jeg nettopp til å fortelle. Når et barn dør før sine foreldre, blir det brakt hit for å bli omskolert. Som et led i undervisningen, får barnet lov til å ta til det jordiske plan sammen med en beskytter for å holde øye med sine foreldres fremskritt. Når tiden er inne, vil familien bli gjenforenet. De der dør under en krig vil sammen med deres foreldre gå inn i en overgangsperiode. De vil så bli gjenforenet i den mest passende sfære for deres families fremgang."

"Jeg tror, jeg forstår," sa jeg. "Tror du nonnene eller sykepleierskene vil ha noe imot, at jeg ser meg omkring?"

"Selvfølgelig ikke," svarte Chan, "la meg ledsage deg."

Vi gikk bort langs en lang gang bekledd med paneler. Chan stoppet av og til for å gjøre oppmerksom på særlig interessante utskjæringer. Alt var bemerkelsesverdig vel gjennomtenkt og i fullkommen harmoni. Vi kom bort til et par utskårne dører, og da vi åpnet dem, ble jeg helt stum over skjønnheten omkring oss. Vidunderlige haver nærmest sprang opp av det mørkegrønne gres. Jeg har brukt ordet sprang, for jeg følte, det var en umulighet, at mennesket skulle kunne være i stand til å skape en slik kaskade av farger. Havene strakte seg milevidt i alle retninger. Treer dekket av slyngroser og andre blomstrende slyngplanter omgav havene.

"Kom" sa Chan, "la oss gå en tur., Vi gikk langs brede veier dekket av gress. Jeg stanset atskillige gange for å suge blomstenes skjønnhet til meg. Grupper av små barn lekte glade i de utstrakte

haver. Nonner underviste grupper av de litt eldre barn. Jeg var glad for å se, at barnenes utdanning ikke ble forsømt. Chan var enig i, at barnene fikk en god utdanning.

"Nå leser du mine tanker igjen," bemerket jeg. Vi smilte begge. Vi fortsatte bort langs veien, inntil vi kom til en lysning. I midten av lysningen sto en skulptur av Jesus med armene utstrakt over hodene på tre barn. Jeg bukket meg ned og leste på platen under statuen: La de små barn komme til meg. Hvor passende var ikke disse ord. Denne enestående sjel viste sin kjærlighet til alle sine barn, unge og gamle, ved alltid å ta imot dem med åpne arme. Skulpturen minte meg om at jeg gjerne ville spørre Chan om det ville bli en Kristi gjenkomst på jorden.

"Han er der alt," svarte Chan, "men er ikke blitt gjenkjent." "Hva for noe? Mener du, at Han alt er gjenfødt?" spurte jeg. "Ja, indirekte." "Chan, du taler i gåter." "Ja, det gjør jeg vel," sa han, "men mine ord er sanne. La meg forklare det nærmere. Kristus er ikke på korset nå. Hans død er fortid. Han er oppstanden og steget opp i det høye. Nådens trone er ikke krusifikset eller skriftestolen. Nåden er der, hvor Kristus sitter - vet Guds høyre hånd. De som av hele deres hjerte tror, kan stige opp og for bestandig dvele hos Ham. Men det er ikke alt. Mange innses ikke, at Herren er innen i ethvert barn som sulter eller blir mishandlet. Se inn i øynene på et av disse barn. Der vil du se Kristus. Ja, Han er gjenfødt, men Han er ikke blitt gjenkjent."

Vi talte et stykke tid om emnet, og jeg bad Chan fortelle meg, hva som ville skje med John. "De vil ta seg godt av ham. Først vil de bade ham og klede ham. Så skal han hvile seg. De behøver ikke å bekymre seg om at venne ham fra at spise mat. Hans astrale bevissthet har alt acceptert slike vilkår. I stett for mat i maven, vil han få næring fra kjærligheten i barnenes sfære. I løpet av kort tid vil han ha tilpasset seg sitt nye hjem - lik de barn vi så lege. Når du kommer på besøk, vil du bli overrasket over å se de forandringer som er skjedd med ham."

Vi tilbrakte mange timer med å suge skjønnheten i denne sfære til oss. Vi stoppet av og til for å bruke litt tid med noen av barnene. Til sist sa Chan, at det var på tide, vi dro av sted.

kap.12

"Jeg tror, det ville være fint med et bad," sa Chan. "Jeg skulle nettopp til å si det samme," kom det fra meg. "Og før du sier mer," bemerket Chan, "så leste jeg ikke dine tanker."

Vi lo. Vår måte å tenke på ble mer og mer lik. Jeg kikket en siste gang på sceneriet, før vi dro av sted. Da vi kom til syne ved sjøen, tok Chan straks tøyet av og gikk i vannet. Jeg fulgte hurtig etter. Det var deilig at bli gjenoppladet, jeg hadde det alt mye bedre. "Det har jeg også," sa Chan. Det er en merkelig opplevelse, når en annen kan lese ens innerste tanker. Tiden gikk. Chan nøt å flyte rundt i vannet og slappe av.

"Jeg har et spørsmål, og jeg tenkte, at kanskje ..." Før jeg kunne snakke ut, svarte Chan: "Ja, hva er ditt spørsmål?"

"Jeg tenkte på Tysklands soldater. Hva vil der skje med dem, når de kommer til denne side av livet?" Mitt spørsmål må ha overrasket Chan. Han reiste seg opp, og ble ettertenksomt stående i atskillige minutter.

"Et godt spørsmål," sa Chan endelig og holdt igjen en pause, før han sa: "De vil dras mot deres eget spirituelle bevissthetsplan. **Husk, at det onde, disse vesener har forvoldt deres brødre og søstere, i siste instans vil komme tilbake til dem selv.** Det er 'karmas' lov. På tross av de grusomheter de har begått, vil de ved Guds visdom få sjansen til å gjøre det godt igjen. Men det vil ta dem lang tid å arbeide deres karma av, Jim."

"Men disse sjeler kan vel slett ikke hjelpes," sa jeg. "Det kan du tro, de kan," svarte Chan skarpt. "Unnskyld," sa jeg. "Det var ikke min mening å være uhøflig. Det er ikke nødvendig at unnskyldes," svarte han. "Du er nødt til å forstå, at også de er Guds barn. Som ethvert ulydig barn, får også de en lærepenge. Det skjer ved at de legemliggjøres i bestemte situasjoner som vil gi dem noen passende erfaringer. De kommer til å lide og få de samme opplevelser, som de har påført andre."

"Det hele er meget innviklet," sa jeg. "Jeg har hørt om reinkarnasjon før, men jeg har aldri forstått det." Chan svarte: "Jeg sa ikke, at de ville reinkarnere. Jeg sa, at de ville inkarnere, og som du vet, er der mange former for væren. Det beste du kan gjøre er at gå til en forelæsning om emnet. Vent et øyeblikk. Jeg finner nettopp ut av, hvor og hvornår det neste foredrag holdes." Chan lukket øynene og gikk inn i en tilstand av dyp konsentrasjon. Der gikk noen få minutter, før han åpnet dem og sa: "Det er et foredrag nettopp om litt. Hvis vi skynder oss, kan vi nettopp nå det."

Vi tok tøy på, og Chan førte oss med tanken til et sted utenfor en stor marmor bygning. "Hvor er vi?" spurte jeg. "Vi står utenfor en av undervisningsbygningene," svarte Chan. "Nettopp denne bygning er kjent for sine gode foredrag. Mange mennesker kommet hit hver dag for å studere det høyere livs muligheter. Jeg må heller holde opp med å snakke nå, ellers kommer' vi for sent."

Vi gikk opp langs atskillige trin til to store gylne dører som var utsmykket med relieffer av ørne med utstrakte klør. Jeg kikket rundt i den storslåtte sal, men det var ikke tid til å se det hele. Chan førte meg inn langs en av de mange dører til auditoriet. Sitteplassene dannet en sirkel. Det minte meg om et romersk amfiteater. Vi var heldige at finne to tomme plasser. Jeg

fikk ikke mulighet for å si mer til Chan, for taleren sto alt i midten av auditoriet. Han var vakkert kledd - som en gresk filosof. Selv derfra, hvor vi satt, kunne jeg fornemme den respekt, han nøt. Han presenterte seg og gikk straks i gang med foredraget:

"Spørsmålet 'Reinkarnerer vi?' er forstått og besvart bekreftende av åndelig søkende. Andre vil argumentere voldsomt imot det. Det er blitt et spørsmål som splitter mange sinn og skaper en kløft mellom folk. Alt i alt, er det grobunn for mange gode diskusjoner, hvilket det ikke er noe i veien med. Men uheldigvis er de løpt inn i et dødvann. Vi på det åndelige plan føler, at det nå vil være klokt å tilføye enda en faktor i diskusjonen. Den er alt kjent, men er ikke blitt inndratt i debatten.

Det er mange nivåer eller plan, hvor man kan arbeide eller uttrykke seg som er kjent og acceptert av de åndelig søkende - det lavere astrale, det astrale, det første, til og med det fjerde plan, og endelig de sanne åndelige plan. Måtene hvorpå vesener (mennesket) er i stand til å gå fra plan til plan blir sjeldent forstått fullt ut. Det overses fullstendig, at det eksisterer lignende uttryksplaner inne i de materielle eller manifesterte livstilstanders struktur (lik de jordiske), såsom klipper, lav, planter, insekter, fugle og dyr. Et annet oversett punkt i diskusjonen er sjelens nedstigning gjennom forskjellige lag forut for sin første inkarnasjon som mann eller kvinne i det manifesterte uttryksplan.

Som dere kan forstå, er de fysiske uttrykk i materien ikke livets realitet. Videre må dere forstå, at det er umulig for en manifestasjon på ét plan å passere i sin helhet til det neste plan i sitt tilbakevendende kretsløp.

(118)

Hovedparten legges vanligvis tilbake. Dette synes å være den største vanskelighet for de fleste mennesker, når de skal forstå den fulle betydning av reinkarnasjon.

Det er med vilje blitt gjort vanskelig for materie å passere fra et plan til det neste, og det kan kun skje ved den metode som kalles 'åndeliggjørelse'. Det betyr, at materien skal nå et stadiet av fullkommenhet, som det forstås på dette plan, før det kan omdannes til det neste. Dette kan kun la seg gjøre med hjelp fra materie som alt har kjennskap til hvordan overgangsprosessen håndteres. Denne viden er blitt ervervet av materie som mestrer teknikken på et tidlig stadium. Denne hjelpende kraft kalles et sjelelag eller en høyere uttrykstilstand. Dette prinsipp er gjeldende for alle uttrykstilstande.

Alle livsformer har et høyere indre selv. Sjelen består av et intensitets-midtpunkt omgitt av flere lag med forskjellige grader av ferdigheter. Det vil si lag av åndeliggjort materie som har nådd et bestemt utviklingstrin og ikke er i stand til å fortsette lengre ved egne evner. For å kunne gjøre ytterligere fremskritt, skal sjelen arbeide med sine lavere ytre lag. Disse lag oppsamles av den nedstigende sjel og fødes inn i det neste lavere uttryksplan, som sjelen har bruk for til sin egen fullbyrdelse. ***I klassene under mennesket utføres sjeler arbeidet vanligvis ut fra et gruppeprinsipp.***

Essensen i utviklingen hos en bestemt art rommes kollektivt av en øvre kraft, som er det sentrale prinsipp for denne art, og fra hvilken al artens kroppslige stoff fremkommer til hver atskilt inkarnasjon hos denne art, som for eksempel maur, bier, planter osv. Gruppe sjelen for hver gren av hver art (og det er mange) er, eller utgjør, en del av et lag fra den samlede gruppesjel eller oversjel, som kanskje ikke har sin væren på eller omkring planeten Jorden. **Den kan være en del av en annen planets sjel i vårt solsystem. Vår planet, eller moder Jord, er også en gruppesjel.** Den består av og rummer alt av utviklet materie, som på jorden brukes til å danne alle levende tings ytre kropp, inklusive mennesker og klipper. Selv klippene må utvikle seg.

Det tar kanskje hele dette solsystems liv, før den første forandring skjer fra klippe og videre i forløpet. Inntil hver klasse har utviklet seg tilstrekkelig til å passere over på dens åndelige plan, bringes den igjen og igjen tilbake av gruppesjelen, inntil den har hevet sin vibrasjonshastighet til et brukbart nivå for den høyere gruppesjel som så kan bli en lavere del av den neste værensklasse. **Gruppesjelen reinkarnerer ikke.**

Den rummer og hjelper til med å utvikle materien i dens manifesterte tilstand, for eksempel en fugl eller en bie. Det er interessant å bemerke, at bier ikke alene hjelper blomstene ved bestøvningen - de åndeliggjør også blomstenes pollen ved å omdanne det til honning. All sann utvikling finner sted på det åndelige plan hos denne art, ikke på det manifesterte plan, og

utviklingen er alltid kun en avspeiling av den til arten hørende sjel. Denne prosess foregår på alle uttryksplaner under mennesket.

Hvert åndelig plan kjennes nå via dets manifesterte plan. Menneskets fysiske plan er en unntagelse fra reglen. Mennesket inngår som et individ på dette uttryksplan. **Men sjelen tilhører stadig en gruppesjel og klassen for denne sjels utviklingsnivå.** Utviklingen av enhver relevant materie, som tidligere beskrevet, gjelder også for mennesket. Den eneste forskjell er at mennesket personifiseres, fordi det har en bevisst erkjennelse om sin egen eksistens.

De fleste klasser under mennesket har ingen selverkendelse, selvom det er forskjellige grader av viden eller en dunkel bevissthet i noen av artenes høyere klasser. Der foregår en stadig utveksling av utviklet essens hos de lavere klasser og hele veien opp gjennom alle uttrykksklasser i utvikling. Den utviklet essens siver langsomt gjennom til høyere uttrykstilstande. Den blir hjulpet av gruppe-sjelen som igjen langsomt siver fra gruppesjel til gruppesjel. Essensen utvikler seg såleis, inntil den er brukbar for mennesket, mennesket for engler, engler for Gud.

Det er ikke mulig for den utviklet energi i noen former for væren at gå baklengs. *Når den én gang har nådd et bestemt vibrasjonsnivå eller grad av fullkommenhet, som noen foretrekker at kalde det, omdannes den til en høyere værensklasse.* Materiens essens utvikler seg kun fremad og oppad, inntil den åndeliggjøres av mennesket. Deretter utvikler den seg vekk fra det jordiske plan til det sanne åndelige plan. Ved å bruke alt omkring seg, hjelper mennesket til i åndelig gjørelsen av alle de lavere klasser.

Som tidligere nevnt, er utviklingen av menneskets personifiserte, åndeliggjorte materie lik prosessen i alle de lavere og ikke-åndeliggjorte tilstander. Jeg bruker dette uttrykk for å hjelpe dere til å skjelne mellom de forskjellige former for væren, som klasser og deres skiftning fra en tilstand til en annen. Det er absolutt nødvendig å ha gjort seg dette helt bevidst, så dere så klart som mulig kan forestille dere hendelsene som hører til materiens utviklingsmessige strøm opp til og inn i den menneskelige tilstand og hinsides.

Foruten at kunne skelne mellom forskjellige former for væren er det absolutt nødvendig at erkende lighetene innenfor alle utviklingens områder. Prinsippet, som ikke alene mennesket, men også alt annet, er nødt til å følge, har bruk for en gjennomstrømning fra sfære til sfære, eller fra plan til plan. Derfor skjer al reinkarnasjon innenfor et plan og ikke fra plan til plan, som det hevdes av dem som argumenterer for dens eksistens, og bestrides av dem der ikke tror på den. Det er vanskelig å forklare den neste prosess uten at utelate vesentlige deler eller bli så dunkel, at det mislykkes at overbringe budskapet i dette foredrag. I et forsøk på å gjøre det så klart som mulig, vil jeg begynne ved slutningen og ende ved slutningen.

For å den laveste klasse kan utvikle seg, skal og kan den kun hjelpes av en høyere klasse. Sjelen ble skapt til dette formål. **Sjelen har en høyere viden enn materien som former dens ytre skal.** Den er dannet av sjelsmaterie som rommes på progressive plan og vibrerer med de forskjellige svingningshastigheter, som den er nødt til å gå gjennom. Dette bør ikke anses for værende i motstrid med den tidligere uttalelse om reinkarnasjon. På dette nivå har materien endret vesen og er vesentlig annerledes.

Den åndeliggjorte materie danner sjelens lag. Ved den endelige kontakt med dens gruppesjels midtpunkt eller Guddom døpes den og omdannes inn i selvet i gjenkomstskretsløbet. Dette selv formes omkring et midtpunkt av viden om gruppesjelens formål. Gruppens midtpunkt er en del av et lag i en enda større gruppesjel som igjen i sitt midtpunkt vil ha et lignende midtpunkt eller en 'jeg-bevissthet' - *langs infinitum*. Den sentrale 'jeg-bevissthet' er denne gruppesjels Guddom.

I prinsippet er alle sjeler skapt på denne måte. Det er slik et frø utvikler seg til en blomst. Solen dør blomsten, og de nye sjeler eller frøene utvikles og nedstiger i jordens muld for å komme opp igjen. Blomsten som kommer av et frø, er denne materies høyeste utviklingstilstand på jorden. Det er frøets åndelige plan, og det er blitt forberedt til sin åndeliggjørelse av organismer i jorden såsom slimsopper, andre sopper og insekter. Planten selv er de ytre lag av blomstens sjel. På de høyere åndelige plan over oss er der en struktur, av hvilken vi i siste instans vil forme et blomsterhode som så døpes av Livets'Lys.

Ved fullkommen- gjørelsen av den omdannet eller utviklet sjelsmaterie, vil du stå ved

Guddommen, hvor alt det du har foredlet, i den evighet du har vært til som et bevisst vesen, vil bli døpt. Det foredlet 'du' vil være blitt det som kalles et 'Spirende Selv', som i sitt midtpunkt vil ha sin egen 'jeg-bevissthet'. Det er dette som gjør mennesket enestående på det jordiske plan. Det gir mennesket dets beviste selverkjennelse.

Dette og kun dette - gjør mennesket bevisst om at det *er* dette. Det fører bestandig mennesket mot Gud, tilbake til midtpunktet for dets skapelse. Dette er deres blomsts frø. Det må nedstige, for å utvikle noe av det dere har ladet ugjort eller for å fullføre en ny oppgave. Det vil kun denne blomsts frø og Guddommen vite. Dere vil fortsette videre, bestandig videre, inn i nye former for væren.

Foredraget er nå slut, kjære venner. Jeg er åpen for spørsmål."

Der ble diskutert en tid. Det hele hadde gjort et dypt inntrykk på meg, og jeg forlot foredragssalen mer velinformert, enn jeg var kommet. Det gikk helt over min forstand, men jeg viste, at jeg ville huske det som var blitt sagt, til senere overveielser.

Vi gikk ut av bygningen og ned langs trappene. Jeg vendte meg mot Chan og sa: "Takk, fordi du tok meg med. Selvom jeg aldri har vært særlig lærenem, kan det ikke siges, at jeg ikke har forsøkt. Jeg kunne bare ikke konsentrere meg."

Chan stoppet på det siste trappetrinn og tilkjennegav, at han gjerne ville sitte ned på en av de benker som omgav bygningen. Vi gikk bort og satte oss.

Chan sa: "Du må studere, observere og tenke, hvis din åndelighet skal ha noen verdi. Bevissthet er viden, og viden kommer gjennom en mental innsats. Intellettet og evnen til å resonnerer kan ikke gi deg livet, men de kan åpne dørene, så visdommen og livet kan komme inn. 'Åndelighet uten visdom blir til fanatisme. Ånden er et frø som er plantet i den jordiske kropp, og det vokser gjennom den jordiske kropp. Det folder seg ut med åmosfærens hjelp, strekker sin blomst mot den allmektige sol og deler sin duft med alle som kommer innenfor rekkevidde.

Menneskets ånd har bruk for både det mentale og det fysiske til sin utvikling. Men disse to alene kan ikke bringe deg inn i det åndelige livs lys. Åndelighet er ikke bare et verdslig liv, ei heller bare det at drømme. Åndelighet er ikke kun en høynelse av selvet og heller ikke bare en dvelen i det transcendentale. Alt dette er en del av den, men den er mye mer. Åndelighet er noe som er så mektig, så kraftfullt, at alt liv både på det jordiske plan og her påvirkes av den.

Erfaring er nødvendig, for å ånden kan utvikle seg. Den må handle, den må utrette, den må oppnå. Den kan ikke utfolde seg alene. Den må bestrebe seg på å hjelpe dem som såres i livets kamp, at løfte andre med seg selv og strebe etter deres høynelse såvel som sin egen. Dette er grunnen til, at du er nødt til å studere. Ditt liv er en erfaring i seg selv, og dine erfaringer vil hjelpe deg videre på livets vei."

Kap 13

"Jeg må tilbake til mitt arbeide," sa Chan. "Der skal utføres en redningsaksjon i leiren. Du kan bli med, hvis du har lyst, eller bli her og hvile deg."

Jeg gikk nettopp i fellen. Jeg sa, at intet kunne holde meg vekk. Chans ansig var et stort smil, da han sprang opp: "Jeg håpet, du ville bli med meg tilbake. Jeg ville ikke at det skulle ødelegge ditt humør. Jeg vet det har vært en rystende opplevelse for deg, men du har nå klart det (som) du har vært vidne til i de mørke områder av menneskets vanvidd, mye fint. Hvis du er klar; tar vi av sted."

Vi kom til syne igjen i leiren. De fleste fanger var vekk, kun noen få var tilbake, og de var i ferd med å bli ført ut. Jeg la merke til, at der nå var mange sykepleiersker; der hjalp til. De så også ut som om de hadde vært i kamp. Chan førte meg til en annen del av leiren, hvor de lavere astrale ble bevoktet. Der må ha vært over tre hundre. De fleste av dem led stadig av følgene etter kampen. Andre lå på kne og skrek av frykt for det sterke lys, som Lysets Herrer hadde utsatt dem for.

De var omringet av mange høyere astrale, for å sikre at de ikke unnslapp, før en av lærene hadde talt med dem. Jeg henvendte meg til Chan og spurte: "Hvem skal tale med disse sjeler?" Før Chan kunne rekke å svare, kom Broder David til syne i en lysning kun seks meter fra oss. "Hvordan vil han bli hørt med al denne larm?" spurte jeg.

"Vent og se," svarte Chan.

Broder David løftet hånden og gjorde korsets tegn. Så hørte jeg hans stemme inne i mitt hode. Han brukte telepati til å nå alle de lavere astrale. Jeg lyttet til hans ord: "dere er på vei direkte mot Helvete hvis dere ikke angrer; vil dere besegle deres skjebne. Tenk det jeg sier grundig gjennom før det er for sent. Dere vil ikke få en lignende mulighet igjen. De av dere som ønsker vår hjelp, stiller dere over her til høyre for meg. Dere vil bli ført vekk herfra og får hjelp."

Broder David holdt en pause, for at en noen få astrale kunne samles ved hans høyre side. Andre astrale forsøkte at holde dem tilbake, men de høyere astrale kom stadig inn. De lavere astrale ble deretter ført bort. Broder David begynte igjen å tale. "dere har fått muligheten til å stige opp av deres helvete, men dere har ikke benyttet dere av den. Dere har dømt dere selv til deres egen skjebne."

Jeg merket en ærefryktingytende kraft bygge seg opp omkring Broder David, da han konsentrerte sin vilje på de astrale som var tilbake. Han talte igjen, men denne gang var hans viljekraft langt mer intens. "I den Høyestes navn og ved Kristi styrke, byder vi dere å dvele i nattens rike. Forbli der; og kom ikke igjen, før deres astrale kropper svinner inn og faller. Så vil den gode Gud huske dere."

Så løftet Broder David hånden, og et lys begynte å stråle ut fra hans håndflate. De lavere astrale ble redd, da lyset dannet en sirkel omkring dem. Der gikk panikk i dem, og de forsøkte at slippe forbi vokterne som hadde omringet dem. Lyset hadde en dramatisk effekt på dem. De forsvant litt etter litt ut av syne og vil ikke bli sett igjen, før den gode Gud vil det. De var vekk på et øyeblikk. Kun lysets soldater var tilbake i leiren. Dette var egentlig et godt navn til oss. Vi hadde kjempet mot mørkets krefter og vunnet.

Jeg kikket etter Chan, men kunne ikke se ham noen steder. Jeg tenkte, at han nok hadde travelt. Jeg besluttet meg for å lete etter Harry og Jack og endevendte hele leiren i min søken, men de var der ikke. I stett fant jeg Chan og spurte, om jeg kunne hjelpe ham med noe.

"Ja," sa han. "Vi drar snart avsted herfra, men det er stadig sjeler som blir tvunget over til våre liv, før deres tid er kommet. Vi vil la en stor gruppe arbeidere bli her; så de kan hjelpe de nye sjeler som kommer til denne dødsleir."

"Men hva med mørkets krefter? Vil de ikke forsøke at angripe oss igjen?" spurte jeg. "Nei," svarte Chan, "de har tapt denne leir og vil ikke sjenere oss mer. De vil oppbygge deres styrker et annet sted. En dag vil det komme en stor konfrontasjon mellom oss. Inntil da er vi klar til å håndtere dem, hvor vi enn møtes."

Chan var stille et øyeblikk og spurte så, hvordan jeg hadde det: "Bedre for hvert minutt," svarte jeg. "Jeg undrer meg over; hvor det er blitt av Harry og Jack. Jeg har lett etter dem i hele leiren. Vet du hvor de er?"

"Jeg har sendt dem avsted på en misjon med noen andre. De skulle snart være tilbake," svarte Chan. "Vent, jeg får en meddelelse." Chan ble stille. Jeg hadde tit sett ham gå inn i denne konsentrasjonstilstand, og sedvanligvis vart det ikke rett lenge. Som ventet, nikket Chan kort etter og sa: "Det er flere sjeler på vei fra dødens hus."

"Kan de slett ikke se, det er feil å ta disse menneskers liv?" spurte jeg. "Det er vanskelig å si. Kun Gud vet, hva som driver disse mennesker. Men de kommer til å betale for den lidelse, de har påført disse Stakkars sjeler. Nå, her kommer de, Jim."

En stor gruppe mennesker kom imot oss hjulpet av lysets soldater. De hadde ikke noe tøy

på deres uttærte legemer. Mødre holdt stadig deres barn til brystet i håp om at redde dem. Men det var ingen redning for hverken mann, kvinne eller barn fra dette helvete, hvis eneste mål var å destruere den menneskelige race. Vi kunne først befri disse sjeler etter døden, og de ville beholde deres mentale arr for evig.

Sykepleiersker tok imot dem, da de kom gjennom åpningen i muren. Det var utrolig å se lettelsen i deres ansikter; når de fikk øye på sykepleierne engleansiker. De var endelig i sikkerhet, og der ville bli draget omsorg for dem.

Jeg hørte én kalde på meg og kikket meg omkring. Jeg oppdaget, at Harry var nettopp bak meg. Han løftet meg nesten fra jorden, da han trakk meg inn til sitt bryst. Han hilste på meg, som om jeg var en lenge savnet bror. "Vi får mye å snakke om" sa han. "Etter kampen mistet vi forbindelsen med deg. Er det gått godt?"

"Jeg har hatt litt vanskeligheter;" svarte jeg og skiftet hurtig emne, fordi jeg ikke ville at Harry skulle tro, jeg ikke kunne klare det. "Hva er der blitt av Jack?" spurte jeg. "Åh, han kommer nettopp om litt. Han er snart ferdig," svarte Harry. "Vi støtte på flere fiender; enn vi hadde regnet med. De gjorde hårdnakket motstand, men vi beseiret dem og fikk dem sendt bort."

Harry hadde nettopp talt ferdig, da Chan kom bort til oss. "Gikk alt etter planen, Harry?" spurte han. "Ja, vi fullførte det vi ble sendt av sted for å gjøre," svarte Harry. "Godt," sa Chan. "Når Jack kommer tilbake, har jeg enda en oppgave til dere tre." Vi snakket en halv times tid, inntil Jack dukket opp. "Fint å se deg igjen, Jim. Hei, Harry. Vi er ferdige med det lille jobb du gav oss, Chan."

Det var vanskelig for Jack å få ordene frem. Han så trett og blek ut. Arbeidet hadde tært på ham, men jeg må si at han bevarte fatningen som en offiser. Chan hadde også bemerket Jacks tilstand. Han la sine hender på ham og konsentrert seg. 'På et øyeblikk så Jack helt annerledes ut. De dype furer i panden forsvant, og hans gamle uttrykk vendte tilbake.

"Det var bedre," sa Chan. "La ikke dine batterier løpe helt ut neste gang. Vi kan jo ikke risikere at du blir syk, vel? Vedrørende det forestående arbeide, vil deres neste misjon bli å tilslutte dere en gruppe arbeidere som nettopp nå befinner seg et annet sted på det astrale plan. Dere vil oppdage, at et stort slag har funnet sted. Det vil være mange sjeler der vandrer rundt i tåken og ikke har innsett at de er døde. Deres oppgave blir at overbevise dem om noe annet. Hvis dere er klar; vil vi gå i gang."

Vi ankom snart til et annet område, men var stadig på det tredje astrale plan. Tåken var mye tettere, men vår opplæring gjorde oss i stand til å se gjennom den. Vi ventet til en gruppe på tolv andre soldater kom til syne i tåken. En velkjent skikkelse var anfører for gruppen. Harry puffet meg i siden og sa: "Jeg har sett den fyren et eller annet sted."

"Selvfølgelig har du det," bemerket Jack. Før Jack kunne rekke å si hans navn, var gruppen hen ved oss. Offiseren trådte frem og presenterte seg: "God dag, mine herrer. Mitt navn er kaptein Marsh." Deretter presentert han oss for hver enkelt av de soldater; som var under hans kommando. Da Chan følte at alt var i orden, dro han tilbake til sitt arbeide i leiren. Kaptein Marsh ba om ro og orden og forklarte oss noe om vårt arbeide.

"Jeg har bedt om å få de beste," sa han. "Og det er jeg sikker på at dere er. Der har vært et stort slag ikke langt herfra. Og mange er selvfølgelig gått over til vår side av livet. Vår oppgave er å få dem vekk fra slagmarken, fordi kampen stadig raser rundt om dem. Hvis vi ikke gjør det, vil de lavere astrale få fatt i dem, og så vet dere hva som skjer." Han hadde rett. Mine venner og jeg hadde opplevd tilstrekkelig til å vite hva som så ville skje med disse nye sjeler.

"Vi vil nå dele oss opp i fem grupper med tre i hver;" fortsatte offiseren. "Hvem som arbeider med hvem, vil jeg la være opp til dere." Jeg vendte meg om mot Harry og Jack og spurte: "Er vi sammen om det her?" Harry nikket med et smil, og Jack sa: "Selvfølgelig."

Gruppene ble dannet, og vi dro av sted. Vi beveget oss dypere inn i tåken mot lydene fra slagmarken. Skyggeaktige skikkelser kom til syne, kun for å forsvinne hurtig igjen. Det ble ropt holdt. Offiseren sa noen oppmuntrende ord, og gruppen delte seg for å gå i gang med arbeidet.

Harry, Jack og jeg fulgte en annen vei enn de andre. Vår ordre lød 'på å hjelpe enhver; der

hadde bruk for det. Vi holdt oss tett ved hverandre, for vi viste, at sammen kunne vi klare, hva vi enn måtte møte. Vi nærmet oss et skogbevokst område. Området gav en sterk forutanelse av noe ondt - ingen tegn på kamp, bare en følelse av at bli iakt tatt. Plutselig skrek en stemme til oss inne fra tåken: "Halt hendene opp. Sprekedy English?"

Vi vendte oss øyeblikkelig mot stemmen. Vi sto ansikt til ansikt med to britiske soldater; som siktet på oss med sine geværer. De virket nervøse og trodde åpenbart at vi var fienden. Jacks stemme dundret: "Senk deres geværer. Dere kan vel gjenkjenne en offiser; når dere ser en?"

De to soldater ble noe overrasket. Den ene vendte seg helt forvirret mot den annen og spurte: "Hva mener du, George?" Den andre svarte: "Jeg vet ikke, Fred. Vi kan jo ikke riktig se noe gjennom den forbistrete tåken. Du holder dem dekket, så går jeg litt tettere på. Du der - hold hendene, hvor jeg kan se dem."

Han rykket tettere på oss. Og jeg skal ærlig innrømme, at jeg var litt redd, for soldatens gevær pekte mot meg. Han så opp og ned langs meg og gikk så over til Jack som tok fatt i geværløpet og skubbet det vekk. "Nå, menig, har du sett nok?" spurte Jack.

"Ja, hr. kaptein" mumlet soldaten. "Unnskyld, men man kan ikke være for forsiktig i den her tåke." Han vendte seg mot sin venn som også holdt skarpt øye med oss. "Det er godt nok en offiser, Fred."

Fred lot straks geværet synke og kom bort til oss. "Jeg er fanden meg glad for å møte Dem, hr. kaptein. Vi har vandret rundt i denne tåke i lang tid. Dere er de første mennesker vi har møtt. Har dere noen anelse om hvor vi er?"

"Åh ja, jeg vet godt, hvor dere er;" svarte Jack. "Men at forklare dere det, er noe helt annet. Hvis du og din venn vil følge med oss, vil vi få dere ut herfra." Jeg vendte meg om og kikket over på Harry. Han så opp, som for å si: 'Gud skje lov, det er overstått.'

"La oss gå," sa Jack. Han førte an. Vi manøvrert oss langsomt tilbake til møtestedet. Jo lengre vekk vi kom fra kampene, jo mindre tåket var det. Vi var de første som kom tilbake.

"Hvor er vi?" spurte Fred. "Jeg tror heller, du og din venn må sette dere ned," svarte Jack. "Jeg har noe at fortelle dere; som nok vil komme litt bak på dere."

De to soldater fant et sted å sitte og la vaksomt geværene over knærne. Jeg så over på dem, og jeg kunne se smerten og frykten som satt så dypt i dem De avventet fryktsomt, hva han ville si.

"Nå, hvor dere har sat dere godt til rette," sa Jack, "vil jeg begynne. Har det ikke undret dere; at dere har vært i denne tåke så lenge uten at møte andre enn oss?" "Jo," svarte Fred. "Men hva har det å gjøre med, hvor vi er?" "Jo, ser du," sa Jack, "hva skjedde der; nettopp innen dere fant dere selv i tåken?" Fred vendte seg mot George: "Det vet jeg egentlig ikke. Gjør du, George?"

"Det er merkelig," sa George. "Jeg kan huske, at vi ble angrepet fra den skog, vi passert. Jeg trodd, jeg ble truffet i

hodet. Jeg falt, men våknet opp i tåken. Mitt gevær lå ved siden av meg, så jeg grep det og reiste meg. Jeg hadde en merkelig fornemmelse - som om min kropp ikke var min egen. Men den forsvant hurtig. Jeg kunne ikke riktig finne ut av, hvor jeg var på grunn av

(127)

tåken og mente, det var best at finne min avdeling. Det var på det tidspunkt, jeg støtte inn i deg, Fred." "Ja, det var nesten det samme som skjedde for meg," sa Fred. "Vent nettopp litt. Hva handler det her egentlig om hr. kaptein?"

Jack var stille et øyeblikk. Jeg trodd ikke, han ville være i stand til å fortelle dem at de var døde, men han tok mot til seg Med løftet øjenbryn begynte han: "Jo, ser dere mine herrer. Dere to har kjempet deres siste kamp. Dere kommer ikke i kamp igjen, for dere døde begge av de skuddsår; som dere nettopp har beskrevet."

Før Jack kunne rekke å si mer, sprang de to soldater opp og hadde igjen et fast grep om deres geværer. De stirret på Jack, som om han var gått fra forstanden.

"Hør her;" sa George, "det kan godt være vi ikke riktig vet hvor vi er; eller hva som er

skjedd, men vi vet at vi ikke er døde. Forresten er det en noe usedvanlig uniform, De har på, hr. kaptein. Det er ikke en, jeg kjenner. Har du sett slik en før; Fred?" "Nei, det har jeg ikke. De er ikke fra vårt regiment, det er helt sikkert. De kunne være tyskere som har forkledd, seg i våre klær." Atter hevet de geværet og siget på oss. "Kan De fortelle oss, hvem De er; hr. kaptein, og hvilket regiment De kommer fra?" spurte George.

"Hør nå her;" sa Jack, "dere er døde, og det er mine to venner også. Faktisk er vi alle døde for den jordiske verden. Det hjelper ikke noe å peke på oss med de geværer. De tjener ikke noe formål her. Hvis dere gjerne vil vite, hvem vi er; så skal jeg fortelle dere det. Mitt navn er kaptein Jack Purvis, min venn til høyre for dere er sersjant Harry Willmott, og til venstre er det menig James Legget. Vi er alle soldater, men ikke fra deres krig. Vi er fra Første Verdenskrig, hvor vi døde for konge og fedreland. I begynnelsen hadde vi også vanskelig å forstå, at vi var døde, men det sto snart klart, at det var vi!"

"Hør her; hr. kaptein," sa George medfølelse. "Jeg tror; du har fått et kraftig slag i hodet som har gjort deg litt bløt i bollen. Kanskje kan vi hjelpe deg med å finne en forbingsplass hvis du vil. Unnskyld jeg var litt hard imot deg, men denne forbistrede tåke, går meg på nervene."

Harry avbrøt ham. "Jeg vil gjerne bevise for deg, at du er død. Seg på meg med ditt gevær." "Nei, nå må det være nok med alt det vrøvl," svarte George. "Jeg vil bare gjerne tilbake til min enhet. Vil dere være så vennlige å vise oss vei?"

"Hør nå," sa Harry, "jeg vil gjerne bevise for dere; at jeg er død. Den eneste måte jeg kan gjøre det på, er ved at du skyter meg. Det vil ikke ha noen særlig effekt på meg, for jeg kan ikke dø to ganger."

"Du må mye unnskyld, kamerat," sa George, "men jeg skyter altså ikke forsettlig en av våre egne menn. At kjempe i denne forbannede krig er min jobb. Vi har sett nok menn bli slaktet av nazistene. Det eneste jeg ønsker er å komme tilbake og slå noen flere av dem i hjel."

George stanset et øyeblikk, klødde seg i håret og sa: "Jeg tror; at dere tre har en eller annen baktanke med det her. Ja, nå vet jeg det! dere ønsker å komme tilbake til England, og så lar dere som om dere har fått et granattsjokk. Den var god' ".

"Nei," ropte Harry. "Det er ikke riktig. Vi forteller dere sannheten, og jeg prøver at bevise det. Prøv nå bare å rette ditt gevær mot min skulder og skyt. Jeg lover; at du ikke vil høre for det. Kom nå. Jeg vil gjerne se, hva som skjer." Nå var George ved å bli temmelig nervøs. "Så gjør det da for fanden, så vi kan komme vekk herfra," ropte Fred.

"Ja, ja! Men du skal ikke beklage deg til meg senere;" ropte George. Han siget på Harrys skulder og fyret av. Harry ble kastet baklengs. Et hul på størrelse med en tokrone kom til syne i hans skulder; og blotet strømmet fra såret. Han lå og stønnet på jorden. Da det gikk opp for George, hva det egentlig var; han hadde gjort, smed han sitt gevær på jorden og løp over til Harry. George kunne ikke la være med å le litt, som for å si: 'Hva sa jeg.' Men langsomt forsvant gliset fra hans ansikt, da han så såret vokse sammen igjen. Til sist kunne det slett ikke ses, at Harry var blitt skutt.

"Min Gud, det helet av seg selv," ropte George. "Er dere nå tilfredse?" spurte jeg. "Jeg holder på å bli gal;" sa George. "Det kan jo ikke være riktig. Fred, så du, hva som skjedde?" "Ja, det kan du fanden meg tro jeg gjorde," sa han i tone som antydte, at han hverken viste ut eller inn. "Hva helvete er skjedd med oss?"

Harry reiste seg igjen. Da han var kommet seg helt, gikk han bort til Fred. Han så ham nettopp i øynene og sa: "Du er ikke i Helvete, kammerat. Men hvis du ikke tar det vi sier til etterretning, så ender du der uten tvil. Og med hensyn til det med å være gal; så kan jeg opplyse deg om at det er du ikke. Du så selv, hva som skjedde, da du skjøt meg. Du må gjerne se min skulder - du vil ikke finne det minste tegn på, at jeg er blitt såret."

De to soldater var målløse. Jeg så, at den ene fikk tårer i øynene. Det er noe av et slag, når man endelig innser, at man er død. "Hva skjer der nå med oss?" spurte Fred. Jack svarte: "Vi venter her; inntil noen av våre venner kommer. Dere vil så bli ført til et sted, hvor dere kan hvile dere og venne dere til deres nye hjem."

Vi brukte ventetiden på å fortelle dem om vårt arbeide - forhåpentlig så det var til å forstå. Vi fortalte også noe om livet på det astrale plan. Etervirkningene av sjokket begynte å vise seg.

Fred travet frem og tilbake. Han stoppet nå og da og mumlet noe for seg selv. "Jeg kommer ikke til å se min kone og mine barn mer," hvisket han. "Hva skal de gjøre uten meg? De har ingen far til å oppdrag dem. De skal slås for å overleve på en elendig pensjon. Hvordan kunne det skje for meg? Hvordan kunne det skje?" "Vil du så holde kjeft?" ropte George. "Jeg blir gal av å høre på det klynkeri."

Hold så kjeft."

Deres nerver var blitt noe flosset. Jeg gjorde mitt beste for å berolige dem, men det lyktes ikke særlig godt. Plutselig dukket kaptein Marsh frem av tåken og spurte: "Hva skjer der her?" Fred begynte straks at fortelle, men ble avbrutt av kapteinen. "Fullkommen riktig," sa han, "de fordømte byråkrater bestemmer og får det alltid, som de vil ha det. Og så skal slik noen som oss utkjempe deres kriger, men det nytter intet at skjennes. Så, ikke mer vrøvl."

"Unnskyld," sa Fred og gjorde honnør. "Nå, gutter," sa kaptein Marsh. "dere har ikke lengre bruk for deres rifler. Dere kan kaste dem vekk." Så snart de hadde kastet deres våpen, skyndte vi oss ut av området. Vi satte kursen mot et rehabiliteringshus for villfarne sjeler. Bygningen var ganske forskjellig fra den brakke jeg var blitt innkvartert i, men tingene foregår på samme måte på hele det lavere astrale plan.

Kap 14

Vi etterlot George og Fred (avdøde engelske soldater som gruppen etter lang tid klarte å overbevise at de var døde på det fysisk-jordiske plan) - i en sersjants varetekt og beveget oss inn i tåken igjen. Vi nådde ikke særlig langt, før vi støtte på noen fra vår gruppe (som også altså arbeidet med å oppspore forvirret avdøde soldater på slagmarken). De hadde også hatt hell med seg. Jeg vendte meg mot Harry og sa: *"Det var litt av en chance, du tok ved å la deg skyte."*

"Egentlig ikke" sa han – men jeg kan fortelle deg at jeg var meget redd. Men vi var jo blitt bedt om å bruke vår fantasi. Smerten betydde ikke noe. Hovedsaken var å få dem overbevist, men jeg vil da godt innrømme, at det gjorde ondt."

"Ja, det var godt klart," sa offiseren. "Du viste initiativ. Det er slik, det skal være. Dere har alle sammen klart det flott, og jo flere av den slags befrielser dere utfører, jo mer effektive blir dere. Jeg må tilbake til hovedkvarteret. Jeg vil overlate dere til deres arbeide." Kapteinen forsvant hurtig ut av syne.

"Hvilken vei skal vi gå denne gang?" forhørte Harry seg. "Hva mener du, Jim?" spurte Jack. "La oss gå i den andre retning denne gang," svarte jeg.

Vi gikk inn i tåken igjen. Av og til var det en åpning i tåken, så vi kunne orientere oss litt. Vi vandret rundt et stykke tid, inntil vi fikk øye på enda en lysning, som vi gikk inn i. Vi kunne ane omrisset av en bygning. Da vi kikket nærmere etter, kunne vi se flere bygninger. Det var en gård, vi var kommet til. Stuehuset hadde vært under angrep, for alle vinduene på forsiden var knust. Vi nærmet oss meget forsiktig, vi viste jo ikke, om gården var blitt tatt i besittelse av våre kamerater eller av fienden. Vi stanset et stykke derfra for å vurdere situasjonen. Gården så forlatt ut; det var intet tegn på liv. "Går vi inn, eller går vi utenom?" spurte Jack.

Vi diskutert det innbyrdes, da jeg fikk en fornemmelse av, at vi ble iaktatt. Fornemmelsen ble sterkere, da jeg prøvde å ryste den av meg. Jeg ble nødt til å si noe om den. Det var kun meg som kunne merke det, men vi handlet etter følelsen ved å se nærmere på huset. Vi gikk forsiktig frem. Jeg så et lille ansikt titte frem i et hjørne av et av vinduene. Hvem det enn var, innså han at han var blitt oppdaget og forsvant hurtig.

Jeg ropte: *"Kom frem. Vi gjør dere ikke noe. Vi vil bare gjerne snakke med dere."* Vi ventet på et svar, men det kom ikke noe. Plutselig ble stillheten brutt av et høyt brak. Det kom et til og enda et. Vi behøvde ikke være særlig smarte for å regne ut at vi ble beskytt. Hvem det enn var som skjøt, så skjøt han ikke særlig presist. Vi trakk oss litt tilbake for å finne ut av, hvordan vi kunne komme inn i huset. Vi viste, vi var nødt til å materialisere oss der inn. Vi viste også, at denne metode kunne sjokkere sjelene der inne, hvis de fikk øye på oss. Det var en risiko, vi måtte løpe. Vi holdt hverandre i hånden alle tre. På et øyeblikk var vi inne i huset.

Rommet var tomt, på nær noen store kasser som var stablet opp ved vinduet. Jeg så én bevege seg bak kassene. "Pass på!" ropte jeg og skubbet Jack over ende nettopp i rette tid. Der

lød et høyt brak, og en kule suset forbi våre hoder. Det var ikke tid til å tenke. Harry for over mot kassene og dykket ned bak dem. De slo sloss voldsomt. Jack og jeg kom på benene og styrtet over for å gi en hånd med. Før vi nådde der hen, kom det et latterbrøl fra Harry, og han sa:

"Det var som bare..."

"Er alt i orden, Harry?" spurte jeg. "Ja, takk," sa han. "Se, hva vi har her." Harry trådte frem fra kassene. I den ene hånd holdt han en lille vilt fektende gutt i kraven og i den andre et gevær. "Det er mitt," skrek gutten på gebrokkent engelsk. "Gi meg det."

"Vent et øyeblikk gutt," svarte Harry. "Vi gjør deg ikke noe. Vi vil bare gjerne snakke med deg. Ta det rolig." Jack gikk bort for å snakke med gutten. Der ble enda en voldsom kamp. Knekten gav Jack et svært spark over skinnebenet. "Det gjorde jaggu' da ondt," ropte Jack. "Jeg burde gi deg en lusing for det her." Jeg brøt inn, for jeg kunne merke, det var iferd med å kjøre av sporet:

"Jack, la meg snakke et par ord med ham." Harry holdt ham stadig i et jerngrep og hadde ikke i sinne å slippe.

"Hva heter du, sønn?" spurte jeg. "Pierre," svarte han. "Hør her, Pierre, vi vil deg ikke noe ondt. Er du alene?"

"Ja," svarte han. Jeg hadde på fornemmelsen, at han ikke talte sant, men jeg mente, det var best ikke å nevne det. "Pierre," fortsatte jeg, "hvis min venn slipper deg, vil du så love meg ikke å stikke av?" Han sendte et drepende blick mot Harry, så vendte han seg igjen mot meg og så meg rett i øynene. Jeg kunne merke at han var redd, men jeg viste, at jeg skulle handle annerledes, enn jeg hadde gjort med John. "Nå, hva blir det til?" spurte jeg.

"Jeg lover ikke å stikke av, men seg til ham der, at han skal fjerne labbene." "Det er i orden Harry, jeg tror, vi kan stole på ham." Harry gav slip. "Mitt gevær. Jeg vil ha mitt gevær. Gi meg det," skrek Pierre. "Nei," sa jeg, "det har du ikke lengre bruk for."

"Er dere nazister?" spurte han. "Slår dere meg i hjel lik mor og far?"

"Nei, vi er ikke nazister," sa jeg. "Se på våre uniformer. Vi er britiske soldater. Hvis vi var nazister, ville vi alt ha skutt deg. Vi er her for å hjelpe deg." "Det er for sent at hjelpe meg," sa han. "Min familie er vekk." Tårene trillet ned langs hans kinn, mens han forklarte hvordan de var blitt drept.

"For å kunne hjelpe deg," sa jeg, "må vi ta deg med bort til et sikkert sted." "Nei," skrek han. "Jeg forlater ikke stedet her uten..." Han stanset brått. "Du forlater ikke stedet uten hvem?" spurte jeg. "det er ikke noen," svarte han, "jeg vil bare være i fred. Det er det hele."

Jack vendte seg mot meg og spurte: "Tror du det er flere her?" Det kom straks en reaksjon fra Pierre. "Nei, jeg er alene," skrek han. "Hør nå her, Pierre," sa jeg. "Jeg vet at det er andre her. Du gjemmer dem. Tro meg, vi vil dere ikke noe ondt."

"Hvis dere er britiske soldater," sa han, "hvorfor er dere så her? Vi er besatt av nazistene, ikke britene. Dere er garantert tyske spioner. Det er hva dere er - tyskere kledd ut i britiske uniformer." "Jeg er fanden meg ikke tysker," bemerket Harry. "Og med hensyn til at vi skulle være spioner, så dra og se ordentlig etter. Våre misjon er å hjelpe slike som deg i de besatte land. Vi har ikke rett mye tid, så hvis du ønsker våre hjelp, må du bestemme deg nå."

Jeg bemerket hvordan Harry nå grep det an og istemte: "Ja, vår ordre går ut på å finne så mange unge partisanere som mulig. De vil bli trent som frihetskjempere." Ordene hadde en positiv effekt på Pierre. Han sa: "Vil dere hjelpe meg med å bekjempe nazistene?" "Ja," sa jeg, "vi vil lære deg, hvordan du blir frihetskjemper." Jeg tenkte på frihet til dem som var forpint av krigen. Våpnet ville bli viljen - ikke geværet. "Godt," sa han, jeg blir med dere. Men jeg skal vise dere noe først."

Han førte oss inn i et annet rom, trakk et gulvteppe til side og avslørte en lem. "Vent her," sa han og løftet lemmen. Han forsvant ned langs noen trapper. Jack prikket meg på skulderen:

"Hva skal vi nå stille opp med dem? Nå forventer han jo at vi lærer ham å kjempe. Vi aner ikke hvor mange som er der nede."

"Vent, jeg har en idé," sa Harry. "Hvorfor ikke kalde på kaptein Marsh? Kanskje kan han hjelpe." "Det var en god idé," sa jeg. "Hva mener du, Jack?" "Det kunne være en god ide, svarte," sa han. "Jeg vil forsøke å få kontakt med ham." Jack lukket øynene og konsentrerte seg et kort øyeblikk. Plutselig ble stillheten brutt av lyden av føtter på trappen. Støyen forstyrret Jacks konsentrasjon, og han var igjen til stede.

"Fikk du kontakt med ham?" spurte jeg. "Ja," svarte han. "Han forsøker å finne Pierres foreldre. Han har bedt meg om å røre ved Pierres hode et minutt eller to. Han vil så være i stand til å forbinde seg med Pierres vibrasjoner, og når han er på bølgelengde, vil han vite alt om ham. Og forhåpentlig med denne kontakt, bli i stand til å finne Pierres familie."

Pierre kravlet opp av hullet i gulvet og sa: "Vi kommer nå." Han la seg på kne, trakk to mindre gutter opp og holdt om dem et øyeblikk. "Det er mine brødre," sa han. "Da far døde, ble jeg mannen i huset. Nazistene var tett på å treffe oss, men de fikk oss ikke." 'Han skulle bare vite,' tenkte jeg.

"Kom hit over, Pierre," kaldte Jack. Pierre gikk bort til ham. "Se så," fortsatte Jack, "nå skal du stå rett som en god soldat." Det kunne Pierre like - han sto som en statue. "Jeg skal nettopp måle ditt hode," sa Jack. "Det er viktig for en god soldat, at hans berret har den riktige størrelse. Der skal hans bataljonsmerke sitte. Vi i den britiske hær anser det for å være en æres sak."

Jeg kunne ikke la være å le for meg selv og tenke, at nå hadde jeg hørt det også. Men det gav Jack mulighet for å legge hendene på Pierres hode. Kaptein Marsh fikk masser av tid til å få den nødvendige informasjonen. "Det er i orden, menig Pierre," sa Jack, "få fatt i dine brødre og følg med oss." Vi forlot huset og stoppet utenfor, så Jack kunne sikre seg at alle var med.

"Hvor kommer al denne tåke fra?" forhørte Pierre seg. "Jeg kan huske at solen pleide å skinne. Det var alltid klart, aldri denne tåke. En dag våknet jeg, og så var den overalt." Harry var kvik i vendingen, da han svarte: "Du har rett. Det er et nytt våpen, nazistene har oppfunnet." Pierre godtok forklaringen - i hvert fall nå. Vi dro tilbake til møtestedet. Jeg fant kapteinen og forklart ham hva som var skjedd. "Vi beholder dem her," sa kapteinen. "Vi forsøker å finne deres foreldre."

"Det er fint," svarte jeg og gikk tilbake til de andre. Jeg trakk Harry og Jack til side og forklarte dem situasjonen. "Vi er nødt til å holde dem beskjefte inntil kapteinen finner noe," sa jeg.

Vi gikk tilbake til barna, og jeg innledet en samtale med Pierre. "Tror du på Gud?" spurte jeg. "Ja, selvfølgelig," sa han. "Gjør ikke alle det? Vil dere fortelle meg hvorfor soldatene deres går rundt uten våpen? Er det ikke farlig? Hvordan skal vi forsvare oss, hvis vi blir angrepet?"

"Vi er i sikkerhet her," sa jeg. "Du får ikke bruk for gevær. Det er ingen risiko for at vi blir angrepet. Fortell meg hva som skjedde med dine foreldre, Pierre."

"Nazistene skjøt dem sammen med resten av dem fra landsbyen. Mine brødre og jeg gjemte oss. Jeg var så sint at jeg løp hjem og fikk fatt i fars gevær. Mine brødre kom med meg. Vi gjemte oss inntil det ble mørkt. Jeg fant et godt sted til å gjøre et bakholdsangrep på de soldater som hadde drept mine foreldre. Jeg sørget for å mine brødre holdt seg tett ved meg, fordi jeg viste vi ville bli nødt til å løpe for livet. Lastevognen med mine foreldres mordere kom til syne, og da de kjørte forbi oss åpnet jeg ild. Jeg traff sjåføren og lastevognen svingte brått til siden og ned langs en skråning. Jeg viste ikke hvor mange nazister som egentlig var i lastebilen. Det neste øyeblikk var de bare overalt. De skrek og pekte i retning av oss. Det lød skritt hele veien rundt oss. Jeg var redd og holdt fast i mine brødre. Det lød noen høye brak, som jeg tror var håndgranater. Så husker jeg ikke så mye mer. En eksplosjon slo oss over ende."

Jeg våknet og var omtåket og fant mine brødre liggende ved siden av meg. Det var så underlig stille, og så var tåken der. Jeg rusket i mine brødre og håpet, at de stadig var i live. Mitt hjerte hoppet av glede, da de våknet opp. Vi kom på benene og oppdaget, at ingen av oss hadde så mye som et blått merke etter alt det som var skjedd. Det var merkelig. Jeg sa til en av mine brødre at vi hadde vært heldige, at vi ikke var funnet av nazistene. Selv om tåken var tykk, fant vi til sist hjem og ble der, inntil dere kom."

"Hmm," brommet jeg. "Det var en interessant historie." Jeg viste ikke hva jeg så skulle si, men besluttet å ta tyren ved hornene. "Pierre, kunne du tenke deg å se dine foreldre igjen?" Jeg avvirket hans reaksjon. Han stirret meg nettopp i øynene.

"Hva mener du?" spurte han. "Hvordan skulle jeg noensinne få se min mor og far igjen? De er døde - drept av nazistene. Jeg får aldri se dem igjen, aldri. Du er ond når du sier slik slike ting."

Tårene veldet opp i Pierres øyne. Jeg la mine hender på hans skuldre: "Gutt, du er nøtt å være sterk. I døden er det liv. Det lover jeg deg. Du vil snart selv få se det." Pierre så opp og

talte med skjelvende stemme: "Vær nå snill å si hva som skjer med oss? Det virker som en ond drøm."

"Nei, ikke en drøm," sa jeg. "Det er begynnelsen på et nytt liv for deg og dine brødre. Dere vil oppleve den lykke og glede som har unngått dere de siste måneder." Pierre tørret øynene med en gammel klut, han hadde i lommen. Han ville ikke forstå hva det var jeg prøvde å si. Med neste åndedrag spurte han: "Mener du vi skal til England?" "Ikke helt," svarte jeg med en stemme som lød som kom den fra bunnen av mine støvler. Pierre sprang på benene: "Hva mener du? Dere lovde å ta oss med til England. Dere lovet det."

"Jeg vet hva jeg sa," sa jeg tilbake, "jeg lovet å gjøre deg til soldat. Og det vil du bli i siste ende. Det skjer mange ting i våre liv, som vi ikke har kontroll over, som for eksempel det å dø." Jeg tok en dyp innånding, før jeg fortsatte. "Kan du huske kampen med nazistene?" "Selvfølgelig kan jeg det," svarte han. Jeg holdt en pause og sa så: "Du og dine brødre ble ikke bare slått bevisstløse ved eksplosjonen. Dere ble drept av den." Jeg ventet for å se hvordan han reagerte. Han smilte og satte seg ned. Jeg spurte ham om han hadde hørt hva jeg sa. "Jeg hørte det godt, men det er bare din spøk." **"Nei, jeg spøker ikke. Du og dine brødre er døde. Jeg og alle de andre her er også døde."**

Pierre lo og gjentok det jeg hadde sagt for sine brødre. De lo alle tre. Latteren fikk noen av dem som sto i nærheten, til å dreie hodet. Helt uten grunn begynte de å le med. Åh nei, jeg kan ikke overbevise dem, tenkte jeg. Jack kom bort og hvisket til meg, at Pierres foreldre var blitt funnet. De var på vei. Jeg vendte igjen min oppmerksomhet mot de leende gutter og spurte: "Er dere snart ferdige?"

"Åh - britiske soldater er bare så morsomme," ropte Pierre. Jeg så smilet på hans ansikt forsvinne og kikket i samme retning som han. Bort imot oss kom en offiser og to andre. 'Nå, nå skjer det,' tenkte jeg for meg selv. Latteren døde bort. Pierre skrek: *"Nei. Det er ikke dem. Det kan ikke være dem."* Langsamt reiste han seg og gikk over mot skikkelsene som nærmet seg. Det som begynte med noen forsiktige skritt, ble hurtig et vilt løp. Hans to brødre fulgte like etter. Jeg ventet for å se hva som nå ville skje, og håpet, at gjenforeningen ikke ville bli alt for sinnsopprivende for dem.

Kaptein Marsh vinket meg bort til seg. De tre gutter holdt fast i deres mor, og deres far holdt om dem alle. Det var litt av et syn. Enda en gang var en familie blitt gjenforenet etter døden. Offiseren og jeg trådte til side og utvekslet noen få ord. Han fortalte meg at det ville bli sørget for familien. Jeg besluttet meg for ikke å bryte inn i deres glede over å være gjenforenet og lot dem være i fred.

Jeg gikk over til Harry og Jack. Vi gikk alle tre inn i tåken igjen. Vårt arbeide fortsatte under hele krigen og etter. Krigens avslutning betydde bare at det ikke kom flere sjeler over til denne side før deres utmålte tid. Vi var stadig nødt til å hjelpe dem som var døde og fart vill på grunn av krigens forviklinger. Selv nå, mens jeg taler til deg, arbeider Jack og Harry. Vi er kommet langt siden de første dager, men vårt arbeide fortsetter. Så lenge mennesker er grusomme mot deres brødre og søstre, vil det være bruk for oss...